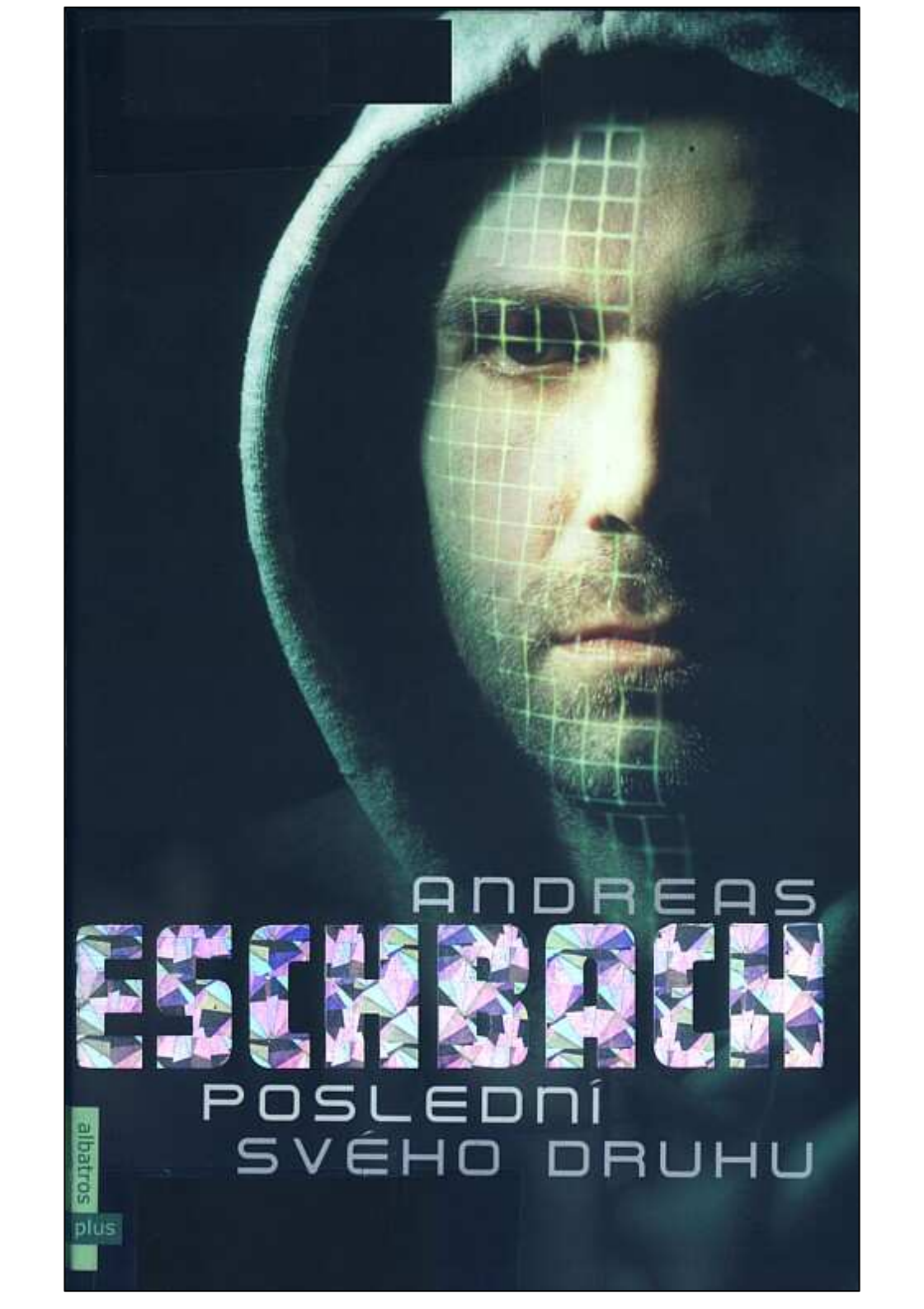

ANDREAS

ESCHBACH

POSLEDNÍ
SVÉHO DRUHU

albatros

plus

Z německého originálu
Der letzte seiner Art
vydaného nakladatelstvím
Lübbe, Bergish Gladbach
přeložila Michaela Škultéty
Vydal ALBATROS, a. s.
jako svou 9490. publikaci
v edici Albatros Plus
Praha 2004
1. vydání

Copyright © 2003 by Verlagsgruppe Lübbe GmbH & Co. KG
Translation © Michaela Škultéty, 2004
ISBN 80-00-01440-8

Poděkování

Hodně lidí má zásluhu na tom, že tahle kniha je taková, jaká je. Především bych chtěl poděkovat své ženě Marianne, která se mnou neúnavně diskutovala o všech aspektech příběhu, a které vděčím za řadu cenných podnětů, jež mi ho pomáhaly přiměřeně vyprávět.

Poděkovat chci (poté, co jsem na něj ve své předchozí knize Bilion dolarů jednoduše zapomněl) svému redaktorovi Helmutu W. Peschovi, obzvláště za jednu otázku, která mě přiměla celou knihu ještě jednou důkladně přepracovat. Budiž řečeno, že mu kniha vděčí i za svůj název.

Dále bych rád také jednou poděkovat svým agentům, Joachimůvi Jessenovi a Thomasi Schlückovi, bez nichž bych nebyl schopný podstupovat literární rizika, která podstupovat chci.

Můj dík patří rovněž Timothymu Stahlovi za jeho pomoc při pátrání po informacích týkajících se americké armády.

Závěrem děkuji svým testovacím čtenářům Regine Gruberové-Tränkleové, Thomasi Thiemeyerovi a Davidu Kenlockovi, kteří měli k dispozici první verzi rukopisu, a jejichž komentáře, reakce a poznámky mi jasně ukazovaly, že pracuji na skutečně mimořádné knize.

1. kapitola

V sobotu ráno jsem se probudil slepý a ochrnutý na polovinu těla. Byl jsem už mnohokrát slepý a napůl ochrnutý taky, ale v poslední době mě stále častěji postihuje obojí najednou. Pomalu mi to začíná dělat starosti.

Ležel jsem na pravém boku s obličejem zabořeným do polštáře. Hýbat jsem mohl jenom hlavou, levou paží a několika svaly, které mi momentálně nebyly k ničemu. Bylo to k vzteku. Nejradši bych zase usnul s nadějí, že to přejde, věděl jsem ale, že to nepřejde. A navíc se mi chtělo na záchod.

Začal jsem tedy všelijak máchat levou rukou a šátral kolem sebe tak dlouho, dokud jsem nenahmatal postranici postele. Není vůbec jednoduché změnit polohu, když vážíte tři sta liber, jste neohebný jako nějaká figurína a můžete hýbat jenom jednou paží, navíc prakticky vykloubenou, ale úplně nemožné to taky není, když to jinak nejde.

Táhl jsem vší silou a chvíli předtím, než se mi začala trhat svalová vlákna, jsem se konečně překotil a narazil levou lopatkou na hranu postele, což zabolelo, ale aspoň to znamenalo, že volnou rukou dosáhnu na podlahu.

Už několik let mám pod postelí pro podobné případy schovaný dřevěný obušek. Obvykle se jím párkrát přetáhnu přes hlavu nebo přes vzpurné končetiny a zatím to pokaždé skvěle zabralo. Je to stejné jako se starým automatem na nápoje: občas ho musíte pořádně nakopnout, aby zase fungoval jako zamlada.

Jenže tentokrát obušek nepomohl. Když jsem se přestal mlátit, abych si neublížil ještě víc, byl jsem bohužel stále slepý a ochrnutý.

Štvala mě hlavně ta slepota, protože pro ni neexistoval žádný reálný důvod. Myslím, že je psychického původu: jakmile moje umělé oko přestane poskytovat signály a zkolabuje, druhé se k němu z jakési falešné solidarity připojí. Znímám pár lidí, které by tenhle fenomén ohromně zajímal, ale ani ve snu mě nenapadne jim o tom vykládat.

Zůstal jsem chvíli nepohodlně ležet a uvažoval, co teď. Bylo to opravdu k vzteku. Vybavil se mi sen, který se mi zdál před několika týdny a najednou mě napadlo, že to možná žádný sen nebyl: probudil jsem se uprostřed noci, ztuhlý, zkamenělý, ale pak jsem objevil *tajné tlačítko* a moje tělo opět zvláčnělo, všechno bylo v pořádku, a já s úlevou usnul. Zvláštní. Osahával jsem si břicho, přejížděl prsty po svazcích kabelů, které se mi občas odule rýsují pod břišní stěnou jako jakési naplaveniny ve vlnách vnitřností, nevelké vybouleniny, jež vzápětí zmizí zpátky v hlubinách. Určitě to byl sen. Žádné tajné tlačítko neexistuje.

Vzpomněl jsem si na něco jiného, co mi už jednou proti tomuto druhu slepoty pomohlo. Nechal jsem břicho břichem a začal jsem si přes zavřené víčko jemně masírovat levé oko. Masíroval jsem, dokud se neobjevily hvězdičky. Pak jsem přestal, pomalu jsem oko otevřel a vida, z šedé mlhy se vyloupil nějaký obraz. Strop ložnice. Zažloutlá, nejméně třicet let stará tapeta. Když se to tak vezme, mohl jsem ji už dávno vyměnit. Času jsem měl opravdu víc než dost.

Teď už jsem tedy nebyl slepý úplně, ale jen na jedno oko, což bylo povzbudivé. Nijak zásadně mi to ale nepomohlo. Prohlédl jsem si pravou paži, zkroutenou a vyvrácenou jako ulomený lodní stěžen a tuhou jako kus kovu, a trpce jsem zaklel. Pořád se mi chtělo močit, a tak jsem, protože mě nic lepšího nenapadlo, znovu uchopil obušek a začal se jím mlátit, opět bezvýsledně.

Pomalu jsem začínal panikařit. Představoval jsem si, jak tady budu celé dny ležet, pomočený a neschopný přivolat pomoc. Umřu žízni. Už teď jsem měl sucho v ústech. Jak dlouho bude asi trvat, než mě najdou? Nejspíš hodně dlouho. Žiju sám, v ústraní – osaměle, dalo by se říct.

Jak jsem řekl, panikařil jsem. A systém, který mi do krevního oběhu v případě potřeby uvolňuje sedativa, samozřejmě taky nefungoval. Snažil jsem se dýchat pomalu a zhluboka, soustředil se na tlak v močovém měchýři, a za chvíli mi bylo lépe.

Musím přemýšlet. Není to zrovna moje silná stránka, ale člověk dělá, co může. Umělé oko nefunguje, pohybový aparát je blokován – těžko to může mít nějakou jinou příčinu než výpadek proudu v celém systému. Závada na nukleární baterii byla prakticky vylouče-

ná, je to zřejmě nejspolehlivější část mých vnitřností a vyměnit ji bude třeba nejdříve o mých pětáctyřicetínách, pokud se jich dožiju. Zbývalo napájení. V minulosti se sice v hlubinách mého těla skutečně rozpojilo několik údajně nerozpojitelných konektorů, ale vzniklé studené spoje nebo zkratky měly za následek vždycky pouze omezené výpadky. Až do dneška jsem věřil, že systém je zkonstruovaný tak, aby totální výpadek proudu vůbec nemohl nastat.

Ovšem já už v životě věřil spoustě věcí.

Budu potřebovat pomoc.

Je to jenom pár kroků, řekl jsem si. Kroky. Už jenom to slovo mě uklidňovalo. Pouhé tři nebo čtyři kroky. Musím se prostě svalit z postele a pak se coul po coulu doplazít na chodbu. Tam je telefon. Tam je záchrana. Je to úplná hračka.

Až na to, že jsem byl momentálně stejně pohyblivý jako tunová kovová socha. Tahal jsem a škubal jedinou použitelnou paží a snažil se rozhoupat nepohyblivý zbytek trupu, znovu a znovu, jako šílený, ale dosáhl jsem pouze toho, že jsem se horní polovinou těla sesunul na podlahu, při pádu převrhl hlavou noční stolek a pravou ruku si nešťastně zaklínil pod postelí.

Dlouho jsem jenom ležel a ztěžka dýchal. Zdravým okem jsem se rozhlédl kolem sebe a nechtělo se mi věřit, co se stalo. Byl jsem v podstatě zabetonovaný, tělo ohnuté, až se mi břicho napínalo jako buben, nehybnou pravou paží zaháknutou pod lůžkem jako kotvu. V panice jsem zašátral kolem sebe levačkou, hledal jsem nějakou oporu, něco, čeho bych se mohl chytit, cokoli, co by mi pomohlo dostat se z téhle situace, ale marně. Nahmatal jsem jen staré ponožky, pravou tenisku, několikery noviny a další důkazy mého odporu k domácím pracím a pod nimi hladké linoleum. Chvilí trvalo, než mi došlo, že jsem to projel.

Náznak paniky se vrátil. Vlastně to bylo víc než pouhý náznak. Když byl člověk jednou neporazitelný, těžko se smíruje s prohrami, natož s hrozícím koncem

Už si přesně nevzpomínám, jak a kdy se to stalo. Víím jen, že jsem si přejel dlaní po bříše, snad proto, že bylo tak napnuté, snad abych uklidnil močový měchýř. Klouzal jsem prsty po obrysech nějakého

kabelu a náhle jsem nahmatal jakési vyboulení, které tam podle plánu nemělo co dělat.

Ne snad, že by se plány ke konci braly nějak přehnaně vážně. Ke konci už si beztak každý dělal, co chtěl. Ale stejně mi to bylo divné. Ohmatával jsem tu vybouleninu a náhle nastal jeden z oněch podivuhodných okamžiků, kdy si člověk není jistý, jestli bdí a vybavuje se mu dávný sen, nebo jestli ve snu vzpomíná na to, jak kdysi bděl. Neznámý implantát na omak nápadně připomínal tajné tlačítko, po jehož stisknutí mi ve snu zase *zvláčnělo* tělo!

Stiskl jsem ho. A zařval jsem, protože mi celým tělem okamžitě projelo trhnutí – systém na okamžik ožil. Bohužel ne na tak dlouho, abych stačil vyprostit pravou paži, spíš jsem si ji samým překvapením zaklínil ještě víc.

Ale najednou dávalo všechno smysl. Mám uvolněný kontakt v hlavním okruhu, tak je to jednoduché! Někdo – zřejmě omylem nebo spíš v nesmyslném spěchu – přerušil kabel, který přerušeny být neměl, a aby ho opravil, použil konektorové spojení. Kteréžto se považuje za nerozpojitelné. Takže existovaly hned dva dobré důvody, aby mi o tom nikdo nic neřekl.

A právě onen konektor jsem teď cítil pod prsty. Při jednom z pohybů vnitřních orgánů, k nimž v dutině břišní – dokonce i v té mé – nevyhnutelně dochází, se příslušný kabel nejspíš posunul dopředu.

Takže se vůbec nejednalo o sen. Skutečně jsem se probudil uprostřed noci a celý rozespálý si uvědomil, že se nemůžu hýbat. Tenkrát ještě stačil nepatrný tlak na uvolněné kabelové vidlice, kabely do sebe zase zapadly a všechno fungovalo dál, jak se sluší a patří.

Od té doby se ale spojení uvolnilo o dost víc. Zamrazilo mě v zádech, když jsem pochopil, že mám jedinou šanci: musím do sebe kabely zastrčit, a sice tady a teď, než se definitivně rozpojí a zmizí někde v mých útrokách.

Přestal jsem na ně tlačit. Nemohl jsem vědět, jestli tak nezpůsobím víc škody než užítku. Jakýkoli neohrabaný pohyb mohl oba konce stejně dobře spojit jako oddělit. Ne, musím vědět, co dělám. Potřebuji pořádné náradí.

A tak jsem si div nevyvrátil krk při pátrání po nějakém ostrém předmětu, jímž bych si mohl rozpárat břicho.

Jenže – kolik ostrých předmětů obvykle najdete na dosah ruky od postele? Vzpomněl jsem si na svůj kapesní nůž. Jeho čepel se sice k operování dvakrát nehodila, ale měl i dlouhý, prakticky nepoužívaný bodec k vypichování dírek do koženého opasku. Něčemu takovému břišní stěna těžko odolá. A pokud mě paměť neklame, ležel nůž v zásuvce nočního stolku.

Převrhnutého nočního stolku, který ještě ke všemu skončil napravo ode mě, takže jsem na něj nedosáhl. Natahoval jsem se a házel sebou, až se mi podařilo chytit zásuvku. Vytáhl jsem ji. Na zem vypadly dva balíčky papírových kapesníků, stoeurová bankovka (ještě jsem ji ani nezačal postrádat) a několik mincí. Jinak nic. Především žádný kapesní nůž.

Rychle jsem si ohmatal břicho. Je konektor ještě na svém místě? Byl. Sice jsem se hýbal, ale na rozpojení kabelů to zjevně nestačilo. Svoje možná vykonal i plný měchýř, který držel všechno v břiše pod tlakem a tudíž na svém místě. Kde jenom vězí ten zatracený nůž?

Pohled mi padl lampičku na čtení připevněnou ke stěně nad postelí, tlustou skleněnou obludu, která v průběhu desetiletí získala nažloutlý odstín – a vtom jsem si vzpomněl. Nedávno jsem vyměňoval žárovku a musel jsem uvolnit a zase zašroubovat čtyři šrouby. Použil jsem k tomu kapesní nůž a pak jsem ho jednoduše nechal ležet na stolku, místo abych ho vrátil do zásuvky.

Znovu jsem se rozhlédl. No jistě. Ležel uprostřed mého staromládeneckého nepořádku, hned vedle budíku, který to taky vymrštilo do vzduchu, když se stolek převrhl. Malý, červený, nepřehlédnutelný. Asi tak dvě stopy ód konečků mých natažených prstů.

Ale charakteristickou vlastností vyšších primátů je schopnost používat nástroje, alespoň se to tvrdí. Nejdřív jsem zkusil obušek, byl však, jak jsem se obával, příliš krátký. Byl ale dost dlouhý na to, abych si jím přitáhl džíny, které jsem naštěstí hodil nepořádně na podlahu, místo abych je pečlivě pověsil do skříně. Chvilku jsem si s nimi hrál, dokud jsem pevně nesvíral obě nohavice, a pak jsem je začal vrhat po noži jako udici. S jedním okem a jednou paží to nebylo tak úplně jednoduché, ale nakonec jsem to dokázal. Nůž i budík se ke mně s nevrlym šramotem blížily. Konečně!

Tak dál. Bodec. Kapesní nože se jednou rukou otevírají ztraceně těžko, hlavně když potřebujete vysunout malý, ostrý, málo používaných nástroj a váš nůž už není úplně nový a pěkně naolejovaný jako zamlada, naopak, spíš trochu zrezivěl. Tady, kousek od moře, rezivějí věci neuvěřitelně rychle. Ale nakonec se mi to přece jen podařilo, i když se mi potom ruka třásla únavou.

Pocit triumfu zmizel, když jsem si vzpomněl, nač nůž potřebuji. Ach ano, správně. V zapomínání nepříjemných věcí jsem nejspíš opravdový mistr světa.

Všechno jsem si v duchu ještě jednou prošel, abych si byl jistý, že jsem nic nepřehlédl. Získat čas. Poslední odklad. A pochopitelně jsem nic nepřehlédl. Jestli bude můj záměr vůbec k něčemu dobrý, budu moci mluvit o štěstí. Jestli ne, můžu si jedinež zkusit vykřičet plíce a doufat, že mě někdo uslyší a přijde mi na pomoc – děsivě beznadějná alternativa.

Ohmatával jsem tu uzlovitou věc pod břišní stěnou. Nic se tam nedělo. Žádná jiskra, která by se šířila mými kabely, opláštěnými teflonem. Skalpelu neuniknu. Vzdychl jsem, našel místo, kde se podle mého odhadu nacházel konektor, přiložil bodec ke kůži a bodl.

Zatraceně to bolelo. Myslím, že jsem zařval, každopádně si vzpomínám na bublavý pocit v hrdle a na to, že jsem nakonec ochraptěl. Píchal jsem, cítil, jak z rány vytéká něco mokrého a teplého, krev samozřejmě, a ne málo, a vrtal se ostrou ocelí pod kůží při pátrání po implantátu. Konečně jsem narazil na odpor. Zíral jsem do stropu, divil se, že po něm zničehonic putují temné mraky, tlačil a št'oural se ve vlastním mase a nic se nedělo, až na to, že moje břicho bylo čím dál tím mokřejší a lepkavější. Najednou se objevily malé mušky, které do ložnice ještě nikdy nezabloudily. Odpadkový koš, který mám v kuchyni jim vždycky připadal mnohem zajímavější, teď se ale nade mnou vznášely jako miniaturní supi. A potom se konečně ozvalo cvaknutí.

Ochrnutí zmizelo během vteřiny, ruce a nohy mě zase poslouchaly, pravé oko vidělo, tělo se s mnohohlasým zasyčením ve svalech pohnuulo. Bylo tak nádherné vypnout bolest a ztlumit krvácení! Postavil jsem se, zbrocený potem a krví, a odpotácel se do koupelny, kde

jsem s dlaní přitlačenou k ráně ze všeho nejdříve ulevil močovému měchýři – nepopsatelné blaho.

Pak jsem chvíli dřepěl na okraji vany, díval se na břicho a na bodec kapesního nože a přemýšlel, jestli ho můžu vytáhnout. Nakonec jsem pro jistotu zaujal stabilní polohu na podlaze. A vida, ochrnutí se nevrátilo, ani když jsem si břicho odvážně promasíroval. Takže jsem to zvládnul.

Když jsem lil na ránu litry čirého dezinfekčního prostředku a přikládal gázový obvaz, uvědomoval jsem si, že takhle to dál nepůjde. Stane se to znovu. Možná za rok, možná už zítra ráno. A jednou to nezvládnou. Dokonce ani kdybych ode dneška chodil spát zásadně se sadou náradí v náručí.

Mohl bych si dát telefon k posteli. Den, kdy už to sám nezvládnou, by se pak stal dnem mé kapitulace. Dnem, kdy by mě dostali zpátky.

Předpisy totiž hovořily jasnou řečí. Kdybych se chtěl zachovat v souladu s předpisy, mohl bych si leda tak umýt z rukou krev, a pak bych musel okamžitě a neprodleně zatelefonovat podplukovníkovi Reillymu. A Reilly by mě vzápětí odvelel zpátky do Států na generální prohlídku. Bezpochyby bych cestoval maximálně pohodlně, vojenským speciálem, který by přiletěl výhradně pro mě. Ale bohužel by letěl jen jedním směrem. Reilly by si mě nechal pod přímou kontrolou a je víc než sporné, jestli bych se odtamtud ještě někdy dostal. Z čehož vyplývá, že jsem neměl v úmyslu jednat podle předpisů. Pokud bych informoval Reillyho, vzdal bych se rázem těch několika málo svobod, jež jsem si tak obtížně vydobyl, a to jsem rozhodně nechťel. Umyl jsem si tedy z rukou krev, ale podplukovníkovi jsem nezavolał.

Místo toho jsem obvaz přelepil náplastí, vyšel na chodbu a vylovil z úkrytu mobilní telefon. Pevnou linku používám jen zřídka, a když, tak k pouze bezvýznamným hovorům, musím totiž vycházet z toho, že mě ještě pořád odposlouchávají, pochopitelně pouze pro jistotu. Mobil jsem si ovšem obstaral mimořádně spletitými cestami a domnívám se, že je absolutně nemožné, aby ho ke mně někdo přiřadil. S takovým telefonem už se dají podniknout docela jiné věci.

Dřevěný obušek a anonymní telefonáty totiž nejsou moje jediné pomůcky. Namačkal jsem číslo doktora O'Shey. „Tady Duane,“ řekl jsem, když se ohlásil. „Naléhavě potřebuji vaši pomoc.“

„Rozumím,“ odpověděl. „Můžete přijít ke mně do ordinace?“

„Naštěstí ano.“

„Tak vás čekám v jedenáct.“ Bez rozloučení zavěsil.

Kdyby Reilly tušil, že jsem se svěřil místnímu praktickému lékaři – *civilistovi!* – zaručeně by ho trefil šlak. A bezpochyby by ho na místě porazilo, kdyby věděl, že mě O'Shea rentgenoval. Že vlastní rentgenové snímky mého miliardového těla, za něž by spousta lidí na téhle planetě byla ochotna zaplatit spoustu peněz. Ale, jak už jsem řekl, doktor O'Shea se těší mé bezmezné důvěře.

Odšoural jsem se do koupelny, svlékl zakrvácené pyžamo a hodil ho do vany. Namočil jsem žínku a otřel si krev z nohou, pak jsem zamířil po vlastních krvavých stopách zpátky do ložnice. Člověk by řekl, že v mé posteli šílený masový vrah právě zmasakroval svou poslední obět. Svlékl jsem povlečení, přidal ho i s prostěradlem k pyžamu a napustil do vany studenou vodu. Už jsem se naučil, že krev vyperete jedině ve studené vodě.

Když jsem začal utírat krvavé skvrny z podlahy, bylo krátce před devátou.

Ty se na něco tolik zlobíš nebo si stěžuješ a nechápeš, že na tom není nic zlého kromě toho, že si na to stěžuješ. Jediným neštěstím je pro člověka, domnívá-li se, že je něco na světě pro něho neštěstím.

Seneca, EPISTOLAE MORALES

2. kapitola

Když jsem vyšel z domu do chladného, slunečného sobotního jitra, necítil jsem se dobře. Neměl jsem žádnou záruku, že mě to, co se právě odehrálo v mých útrokách, nepostihne na ulici znovu. Jistě, někdo by mě našel a pravděpodobně dopravil tam, kam jsem beztak chtěl, k doktoru O'Sheovi, ale vzbudil bych rozruch. A kdybych chtěl vzbudit rozruch, mohl jsem rovnou zavolat Reillymu. Věnoval jsem tedy větší pozornost ztuhlým nohám a pošukávání v ráně, než počasí. Silný, slane vonící vítr mi nadouval volnou bundu a nadměrnou košili, v níž ukrývám svou nápadnou postavu. Umělé oko slzelo. Občas to dělává.

Městečko, kde bydlím už víc než deset let, se jmenuje Dingle. Je to malý rybářský přístav na stejnojmenném poloostrově na jihozápadě Irska. Dingle je přesně tak veliké, aby vás místní přijali mezi sebe, aniž by každý věděl, jak se jmenujete a odkud jste, a na druhé straně není dost veliké, aby k sobě samo od sebe přilákalo pozornost. Přijíždí sem hrstka turistů, ale většina obyvatel se ještě stále živí rybolovem. Nic moc se tu neděje, což snadno poznáte podle toho, že za *největší* událost v novodobé historii Dingle považují místní fakt, že se tu natáčel film *Ryanova* dcera. Jistě, s Paulem Newmanem v hlavní roli, ale přece jen už před třiceti lety. Já ho sice nikdy neviděl, ale podle mého skromného odhadu visí filmový plakát asi tak v každé zdejší třetí hospodě. A v Dingle je fůra hospod.

Kráčel jsem pomalu, ještě pořád se mi zdálo, že svaly na nohou musí při chůzi překonávat vnitřní odpor. Nejspíš tomu tak opravdu bylo, vezmu-li v úvahu, co všechno mám v sobě zabudované a že to už nejspíš dávno tiše reziví. Když jsem dorazil ke kruhovému objezdu, mé znepokojení poněkud polevilo, snad proto, že mě i po více než deseti letech v Irsku irituje pohled na auta jezdící vlevo a s volanty na nesprávné straně. Přesl jsem po několika přechodech a zvo-

lil cestu nahoru po promenádě, jejíž nejnápadnější atrakcí je výjev ukřižování tvořený křiklavě barevnými postavami v nadživotní velikosti. Obrovitý Kristus trpí pod obrovitým křížem, oplakávaný dvěma ženami ve světlemodrém a citrónově žlutém rouchu, které stojí pod ním a lomí rukama.

#

Principiální ochota Irů natřít křiklavými barvami naprosto cokoli se na Main Street projevuje malebným seskupením veselých fasád, jež je pro tuhle zemi typické, a dobře se vyjímá na fotografiích v turistických průvodcích a na pohlednicích. Slámově žlutá hospůdka vedle tmavě zelené bankovní pobočky, sněhobílý obytný dům s tmavomodrými okenními a dveřními rámy – to jsou motivy, při jejichž spatření turisti automaticky sahají po fotoaparátu. Když ovšem žijete v téhle zemi déle, zjistíte, že pestrost je životně důležitá. Že ji člověk potřebuje, aby pochmurné zimní měsíce a několikátýdenní neustálé mrholení přestál bez škod na duševním zdraví.

Protože jsem to měl při cestě a ještě mi zbýval čas, a protože jsem si beztak nemohl dovolit propást otevírací hodiny, zastavil jsem se nejdřív na poště.

„Ale, pan Fitzgerald,“ přivítal mě Billy Trant, horlivý kostnatý mládenec s popelavě světlými rozcuchanými vlasy a těmi nejzkaženějšími zuby, jaké jsem kdy viděl. „Máte tu balíček.“ Prudce šermoval pažemi, jako by celé ráno čekal jenom na mě. „Vaše dodávka tajných biologických zbraní.“

Billy a já spolu hrajeme takovou hru. On by totiž strašlivě rád věděl, co je v balíčcích, které mi chodí každé čtyři dny, a protože mu to neprozradím, začal jednoho dne jednoduše hádat s nadějí, že se prozradím. Na druhou stranu ovšem velmi dobře ví, že mu jakožto zaměstnanci pošty do obsahu zásilek nic není, a tak nehádá doopravdy, ale bombarduje mě samými bláznivými domněnkami.

Někdy se ale zatraceně přiblíží k pravdě.

„Samá voda,“ odtušil jsem přesto jako obvykle.

Billy šel dozadu pro balíček a já zatím přelétl očima titulní strany lokálních novin vystavených vedle okénka. Diskuse o hospodářsko-

politických otázkách v dublinském parlamentu si vysloužila několikařádkový palcový titulěk, zatímco bezvýznamné světové události jako nepokoje na Blízkém východě nebo čínské ozbrojené manévry u pobřeží Tchaj-wanu byly odbyty několika málo větami. K hrubému přehledu mi to stačí a nic víc nepotřebuji.

„Však já na to přijdu,“ mínil Billy, když mi podával balíček. „Ale jistě,“ opáčil jsem. Jak jsem řekl, je to rituál.

Poste restante, nedoručovat, stojí na nálepce pod mým jménem a adresou poštovního úřadu v Dingle. Podplukovník Reilly odmítá tvrzení, že je to šikana. Má to prý různé praktické výhody a navíc alespoň ví, že jsem naživu a v pořádku: kdyby se mu balíček vrátil, okamžitě by prý přijel, aby zjistil, co se mnou je. Slovo *okamžitě* je třeba chápat takřka doslova – Reilly se smí v případě potřeby nechat americkým vojenským speciálem dopravit na libovolné místo na zeměkouli.

Což znamená, že kdyby mi to s tím kapesním nožem nevyšlo, stál by zítra ráno před mými dveřmi a slyšel by mě křičet. No prosím. Proč jsem si vlastně dělal starosti?

Nacpal jsem balíček do brašny a když jsem vycházel z pošty, cítil jsem se už skoro normálně.

V mých zásilkách nejsou biologické zbraně, ale něco dost podobného. Protože mi kvůli nejrozumnějším (údajně ohromně důležitým) implantátům odstranili většinu střev, nemůžu už získávat životně důležité živiny z běžných potravin. Jinými slovy, nemůžu se stravovat obvyklým způsobem. Živím se biologicky vysoce aktivním koncentrátem, jakousi živou buněčnou kulturou obohacenou tak, že konzervy, v nichž mi ji posílají, mají na sobě nejen *datum*, ale i *přesný* čas spotřeby. Musím ho úzkostlivě dodržovat, jinak by mě ta věc mohla zabít. Otevřenou konzervu musím do šesti hodin sníst a eventuální zbytky rozpustit speciální naředěnou kyselinou. Jinak by nám mohla zarůst kanalizace nebo by se ve městě objevily zmutované krysy o velikosti vlčáků nebo co já vím. Složení a způsob výroby koncentrátu jsou přísně tajné. Každé čtyři dny dostanu osm konzerv, přesně správné množství až do příštího balíčku, a zásobování opravdu už přes deset let funguje jako na drátkách. Jistě, mají mě tak v hrsti, a já s tím nemůžu vůbec nic dělat.

Před poštou jsem potkal paní Branniganovou, ověšenou nákupy a nesmírně úspěchanou, což byl vzhledem k jejím rozevlátým bílým vlasům a postavě Valkýry opravdu působivý pohled. Paní Branniganová je vedoucí místní knihovny a pro mě tudíž nejdůležitější člověk ve městě. Rychlý pohled na hodinky mi prozradil, že knihovna už má dvacet minut otevřeno a je tedy vydána na pospas Rioně, praktikantce stejně mladé, jako nezkušené. Pochopil jsem, proč paní Branniganová tak pospíchá.

„Pane Fitzgeraldde!“ zasupěla. „Díky bohu, že vás potkávám! Musíte mi pomoci.“

Zřetelné škubnutí v nadbřišku mi připomnělo, že pomoc potřebuji především já sám, ale paní Branniganová už začala odkládat košíky a tašky, takže jsem zůstal stát a zdvořile se otázel, jak to myslí.

„Ach, je to zase kvůli Rioně. Mladí lidé si zřejmě myslí, že když jsou mladí, automaticky dovedou zacházet s počítačem. Ale víte, co ta holka provedla včera? Zadala příkaz k tisku, kterým začal tisknout celý katalog. *Celý* katalog, jen si to představte! Vždyť to jsou tisíce stránek. Naštěstí jsme měli v tiskárně jenom třicet listů papíru.“

„Něco takového by ale nemělo jít zadat omylem,“ řekl jsem. Krátce poté, co jsem se přistěhoval do Dingle, jsem jí pomohl zapojit modem a ona ve mně od té doby vidí počítačového experta. Já přitom ani počítač nemám.

Alespoň by u mě doma nezasvěcený návštěvník žádný nenašel.

„Jistě, já vím, není to nijak zvlášť dobrý program, ale musíme s ním ve jméně božím vystačit,“ přikývla. „A já už opravdu nevím, co mám dělat. Pochopitelně, že jsem počítač restartovala, dokonce několikrát, ale vždycky když dám do tiskárny papír a zapnu ji, tiskne dál.“

„To znamená, že tisková úloha čeká ještě pořád ve frontě. Musíte ji vymazat.“ Tady moje znalosti normálních počítačů v podstatě končily. „V manuálu určitě bude, jak se to dělá.“

„V manuálu... Nemohl byste mi zkusit pomoci vy, pane Fitzgeraldde?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Dnes nemohu, ani při nejlepší vůli. Za pět minut mám být u lékaře.“

„Chápu.“ Po tváři jí přeletěl stín, který nijak nesouvisel s mým odmítnutím ani s pohybem mraků nad námi. Paní Branniganová pečuje o těžce nemocného manžela, neustále napojeného na dýchací přístroj. Bydlí ve stejné ulici jako já, hned u kruhového objezdu, ve starém, šedivém domě s obrovitou garáží a lavičkou, na níž ji za teplých letních dní občas vídám sedávat. Na štítě domu se skví zašlá žlutá cedule, nabízející *Bed and Breakfast*. Domnívám se, že jde to smutný pozůstatek lepších časů.

„Určitě seženete nějakého mladého nadšence, který si s tím poradí,“ dodal jsem unaveně.

„A co takhle příští úterý?“ navrhla mi s laskavou přísností. „To bude stačit. Stejně musíte v úterý vrátit knihy.“

Napadlo mě, že ona počítá ani nepotřebuje, že má všechno v hlavě.

„Dobře, že mi to připomínáte,“ přikývl jsem. Půjčil jsem si tři romány, ale ze dvou se mi podařilo přečíst jenom prvních dvacet stránek.

„Takže se uvidíme v úterý,“ usmála se a zvedla nákupy. „Výborně. Ale teď už musím jít, než to děvče napáchá další škody.“

Odsspěchala pryč a já pokračoval v cestě po Main Street, kde mě potkalo něco, co by se za jiných okolností stalo světlou chvilkou mého dne, záchranou celého víkendu, douškem živé vody, jenž by mi dal zapomenout na všechno trápení. Jistě, to, co cítím k manažerce Brennanova hotelu, je pubertální poblouznění, ale já si ho vychutnávám, ona o ničem netuší, tak proč ne?

Brennanův hotel je velká, důstojná stará budova, starší než americká Deklarace nezávislosti, a přesto tak zachovalá, že je nepopiratelně nejlepším hotelem ve městě. (Proto zde při svých inspekcích přespává Reilly). Nejlepší pokoje mají výhled na moře a jsou příjemně tiché, hotelová restaurace je proslavená široko daleko, a duší toho všeho, hnacím motorem, tečkou nad i, klenotem nad klenoty je už několik let mladá žena jménem Bridget. Bridget Keaneová, štíhlá jako proutek, zosobněná chuť do života, s divokými, nespoutanými měděnými vlasy a mléčně bílou pletí posetou zlatými pihami. Dovolil bych si tvrdit, že nejen v mých očích je výjimečný zjev. Kdyby někdo hledal krásnou Irku pro reklamní fotografii, volba by bezpochy-

by padla na ni. Rád se na ni dívám, když někam uhání jako vítr a mé srdce se směje, pokud na mě na okamžik spočine pohled jejích smaragdově zelených očí, dokonce i když okamžitě putuje dál, protože o mě jí nešlo. Kdykoli jdu do města, snažím se projít kolem Brennana hotelu, většinou zbytečně, ale občas přece jen ve správnou chvíli vyjde ven, třeba aby zalila květiny před okny s vypouklými skleněnými tabulemi zasazenými v modrých rámech, aby ukázala hostům cestu k nějaké místní pamětihodnosti nebo aby si energicky promluvila s dodavateli.

Náhodou – přísahám, že ji nešpehuji – jsem zjistil, že bydlí v malém domku, který se kousek nad ordinací doktora O'Shey v Chapel Street krčí za dvěma většími obytnými domy. A zdá se, že tam žije sama, ať už z jakéhokoli důvodu. Není jenom krásná, je taky záhadná.

Dnes stál před hotelem starý mikrobús pomalovaný čtyřlístky, harfami a dalšími irskými symboly a s vybledlým nápisem *Finnan's Folk* na boku. Zřejmě patřil jedné z mnoha skupin, které brázdí venkov a hrají po hospodách tradiční irskou muziku. Řidič, vysoký, hubený muž s dlouhými tmavohnědými vlasy, podobně nezkrotnými jako jsou Bridgetiny, stál spolu s ní vedle otevřených hotelových dveří a o něčem se s ní dohadoval. V ruce držel objemnou roli papíru – nejspíš koncertní plakát, který chtěl na budově vyvěsit. Nepochopil jsem přesně, oč jde, jen jsem kolem nich prošel a vychutnával si energii a živost vyzařující z Bridget. Zaslechl jsem, že hovoří galsky, oním prapůvodním irským jazykem, který mi vždycky připadal absolutně nepochopitelný. Tady v okolí se ale ještě používá, i když, jak si řada lidí stýská, čím dál tím méně. Dingle leží v *An Gaeltacht*, v galské jazykové oblasti. Když přijíždíte do městečka, přivítá vás tabule s jeho původním názvem, *Daingean Uí Chúis*, a určitě neuškodí, když si ho zapamatujete. Všude tu totiž narazíte především na galské místní názvy, teprve na druhém místě, a pouze máte-li štěstí, stojí anglické alternativy.

Když jsem dorazil k doktorovi O'Sheovi, bylo téměř jedenáct, a já si připadal zase skoro zdravý. Přesto jsem zaklepal na bílé vstupní dveře s výplněmi z matného skla, vyčkal, až se za nimi objeví

rozostřená postava v bílém plášti a otevře, potřásl doktorovi rukou a následoval ho do ordinace.

Doktor O'Shea má malý domek, v němž bydlí i ordinuje. Celé přízemí je vytapetováno a vymalováno bíle, úzké schodiště vede ke dveřím s označením *Soukromý byt*. Chodba i prostory ordinace jsou světlé, čisté a nesmírně úzké. Všude je cítit dezinfekce, na stěnách visí kalendáře s motivy jižních moří a plakáty s nejrůznějšími lékařskými radami a poučkami. Během ordinačních hodin zaplňují beztak dost úzkou chodbu židle pro pacienty, které teď už byly pryč.

Doktor O'Shea nedávno překročil čtyřicítku a je svobodný. Místní mu, jistě ne neprávem, připisují nesčetné milostné aféry, občas se ženami, které nejsou tak docela neprovdané, jak by se na irské pojetí morálky slušelo. Není tedy divu, že je tak zběhlý v utajování, jako by absolvoval intenzivní školení u CIA. Sestra, která u něj pracuje, mě ještě nikdy neviděla. Nikde nemá zaznamenané moje jméno ani adresu. Lékařská dokumentace je vedena na jméno *John Steel* a doktor ji skládá v tajné zásuvce psacího stolu. Prozradil mi číslo své soukromé telefonní linky, s nímž zachází nanejvýš obezřetně, a já mu zase bez rozpaků jako jedinému na světě svěřil číslo svého mobilního telefonu.

„Vypadáte lépe, než jsem po vašem telefonátu čekal,“ prohlásil, když za sebou zavřel dveře. „Ovšem ve vašem případě obvykle zdání klame.“

Vysvětlil jsem mu, co se stalo. Během mého vyprávění se výraz jeho tváře několikrát změnil – nejdřív se tvářil udiveně, pak fascinovaně a nakonec ustaraně. „Ukažte,“ řekl, když jsem skončil a kývl směrem k lehátku.

Sundal jsem si košili a opatrně se natáhl na záda. Na doktorově čele se objevila příkrá, zamyšlená vráska.

„Bolí to?“

„Už ani ne,“ odpověděl jsem.

Prohmatával okolí rány, na které už se tvořil strup. „A teď?“

„Tupý tlak, jinak nic.“

„Poslouchejte,“ zeptal se, „nemáte náhodou ještě pořád zapnutý přívod sedativ?“

Bylo to trapné. Měl pravdu. Odjakživa na to rád zapomínám. Je vážně překvapivé, že mi ještě nedošly zásoby, vždyť nádrže se doplňovaly naposledy v roce 1989.

Jakmile jsem sedativa vypnul, bolesti se vrátily – při každém nepromyšleném pohybu jsem cítil mohutné škubání a ostré píchání, jako by se mi břicho mělo každou chvilkou roztrhnout.

Lékař spokojeně přikývl. „To už je lepší.“ Začal mi opět prohmatávat břišní stěnu a sledoval, jak sebou cukám. „Bolest je životně důležitý signál. Vyčistím vám ránu a zašiju ji, a sice pod lokální anestézií, rozumíte? Vy se do toho nepleťte.“ Namáhavě jsem přikývl a on dodal: „Krvácení samozřejmě tlumit můžete.“

„Nejde ale jenom o tu ránu, doktore,“ připomněl jsem.

Naklonil hlavu na stranu. Má středně plavé, trochu zvlněné vlasy a pokud to můžu posoudit, musí být v očích vdavekchtivé ženy prakticky neodolatelný.

„Správně, ten výpadek energie. To je pochopitelně velmi znepokojivé. Myslím, že bychom se nejdříve měli podívat na ty snímky.“

Vylovil ze stolu mou složku, prohlédl si rentgenové snímky a dva z nich připevnil na světelný panel. Já mezitím s obtížemi slezl z lehátka a odvrátil se k němu.

Na levém snímku bylo celé moje břicho mezi spodním žeberním obloukem a kyčlemi. Mezi mlhavými konturami jednotlivých orgánů se ostře rýsovaly pronikavě bílé skvrny: mišmaš všech mých implantátů, obyčejná komora na staré haraburdí. Počítač. Navigační přístroje. Paměťové jednotky. Zásobní nádrže. Smělá zařízení jako třeba přídatné mechanické srdce s kyslíkovým obohacením a turbofunkcí, které se může přes paralelní vedení zacvaknout do břišní aorty a umožnit mi po omezenou dobu maximální výkon – například urazit tisíc metrů za minutu a půl. Problém je ale v tom, že turbosrdce ještě nikdy nevydrželo fungovat déle než půl minuty, takže je to v podstatě jenom zbytečná hrouda nejmodernější techniky přišroubovaná k bedernímu obratli.

Největší skvrnu představuje nukleární baterie, která zásobuje celý systém energií. Vine se mou pávní jako dlouhá uzlovitá klobása a já ji jako jediný implantát zřetelně cítím, protože je dost těžká. Na snímku vpravo z ní byl vidět jenom výřez. Tenký, zřejmě opláštěný

kabel vedl k nějakému malému útvaru, který vypadal jako ocucaný bonbón, a z něj pokračoval nahoru.

„To musí být ono,“ mínil doktor O'Shea a poklepal na snímek perem. „Implantát, velký asi jako švestková pecka. Sedí v peritoneu. V pobřišnici,“ dodal.

Implantát. Měl pravdu. Na konektor to bylo moc velké.

„Změnil polohu, ne?“

„Určitě. Nejspíš je zasazený do pobřišnice a ta se hýbe s každým nádechem a s každým krokem, co uděláte.“

Prohlížel jsem si zřetelně ohraničenou bílou skvrnu.

„Tady by ale mělo být jen obyčejné vedení.“ Znam přece svoje konstrukční plány. „V podstatě tu nemá co dělat ani konektor. Ovšem ten by se dal vysvětlit, kdyby při jedné z dodatečných operací kabel omylem přerušili a museli ho zase napojit. Ale tohle...“ Prohlížel jsem si narušitele z bezprostřední blízkosti a nakonec jsem zavrtěl hlavou. „Nemám ponětí, co to má znamenat.“

„Jako technický laik bych řekl, že to vypadá jako nějaký rozdělovač.“

„Jenže nic nerozděluje. Jeden kabel jde dovnitř, druhý ven.“

Doktor O'Shea si vzal lupu a studoval snímek zblízka. „Ano, máte pravdu. Zdá se, že spodní kabel končí zástrčkou a vrchní zásuvkou. Možná by se daly spojit a implantát by se mohl vyjmout.“ Podíval se na mě. „Nemohl by to být třeba transformátor?“

Představa, že bych se mohl zbavit alespoň jednoho implantátu mě lákala.

„A co kdybychom to prostě zkusili?“ navrhl jsem. „Otevřete ránu, dostanete se ke kabelům a spojíte je. Uvidíme, co se stane.“

„A co když je v každém jiné napětí? Mohl bych vám zničit všechny ostatní agregáty.“

Zavrtěl jsem hlavou. Neříkám, že jsem pochopil technické specifikace projektu do nejmenšího detailu, ale v určitých ohledech jsou našťastí velmi jednoduché.

„Celý systém pracuje s jednotným napětím, přesně 6,2 voltu. Ať už je to cokoli, transformátor to není. Transformátor vůbec není zapotřebí.“ I kdyby byl, na tom místě by neměl žádný smysl. A co by se

asi tak mohlo rozbít na transformátoru, který se dá opravit děrovačem na pásek prostrčeným břišní stěnou? „Pojďte, zkusíme to.“

„Je to riskantní,“ mínil doktor O'Shea.

„Co je na tom riskantního?“ Odbelhal jsem se zpátky k lehátku a natáhl se na záda.

„Rozpojíte kabely. Pochopitelně mě to ochromí, ale kdyby se to nespravilo, až je zase spojíte, prostě se vrátíte k původní situaci.“

„Nemáme záruku, že implantát bude zase fungovat.“ Díval se na mě, obličej ustaraný, ale v očích se mu objevily dychtivé jiskřičky. „Nic tak významného jsem s vámi zatím nedělal.“ Doktor O'Shea mi už několikrát sešil uvolněná konektorová spojení, poprvé asi před pěti lety, když jsem zničehonic nemohl ohnout první dva články na prsteníku pravé ruky. Přimět ho, aby mi ruku zrentgenoval, nebylo nijak těžké, ale celý zbytek večera až do časného rána pak žasnul nad hotovými snímky a mým vyprávěním. Další večer nám trvalo, než jsme pochopili, jak přesně je moje ruka zásobovaná proudem, a než jsme našli uvolněný kontakt: konektorové spojení kousek od lokte. Pak stačil jeden řez a několik stehů a za deset minut byl prsteník byl zase v pořádku.

„Existují vůbec nějaké záruky?“ Zavrtěl jsem se na lůžku, jak jsem hledal pohodlnou polohu. Nehodlal jsem vstát bez operace. „Nemám záruku, že se neocitnu bez proudu někde na ulici. Nemám záruku, že něco ve mně nepřestane fungovat nebo že se to nezblázní a nedorazí mě to. Jestli by někdo neměl věřit ve věčný život, tak jsem to já.“ Ve chvíli, kdy jsem to vyslovil, jsem si vzpomněl, odkud to mám: byl to Seneka. Má na mysli – pokud jsem ho správně pochopil –, že dokud si neuvědomíme vlastní slabost, máme sklon mrhat časem a v konečném důsledku i životem samotným.

„Jestli chcete, podepíšu vám, že za nic nemůžete.“

Doktor O'Shea si povzdechl. „No, když o tom tak přemýšlím, neřekl bych, že armádní systém bude nějak přehnaně choulostivý. Pro mě za mě.“

Připravil si sterilní roušky, injekci a ampulku, jejíž obsah pečlivě natáhl do stříkačky a napíchal mi ho kolem rány. Než lokální anestetikum začalo účinkovat, vydezinfikoval mi břicho páchnoucí červenou vodičkou a pak, zatímco schla, si nachystal nástroje.

Já zíral do stropu a snažil se nemyslet na minulost. Samozřejmě marně. A pak se v mém zorném poli ještě ke všemu objevil doktor O'Shea, natáhl si rukavice a řekl: „Už jsem se vás někdy ptal, kolik operací jste vlastně podstoupil?“

„Po padesáté jsem je přestal počítat,“ opáčil jsem, nejspíš trochu stísněně. Před očima se mi míhaly nesmírně vysoké zeleně kachlíčkované stěny, slyšel jsem cinkot kovových nástrojů připomínající řinčení mečů v jakési starodávné bitvě, vnímal jsem ostré studené světlo, muže a ženy s rouškami na ústech, bzučící, pípající a pískající přístroje, těžké zvířecí sípění dýchacích ventilátorů. „A pak to teprve začalo.“

„Neuvěřitelné,“ mínil doktor. „Myslím, že máte tak málo viditelných jizev.“

Neodpověděl jsem. Vyzkoušeli na mě tenkrát všechny známé postupy plastické chirurgie a taky několik nepříliš známých, zbrusu nových, nesmírně slibných. Naslibovali nám toho spoustu a ve srovnání se sliby byl výsledek ubohý. Bylo zbytečné se o tom teď bavit. Radši jsem se soustředil na studený pocit v břiše.

„Cítíte to?“ zaslechl jsem doktora O'Sheu.

„Co?“ opáčil jsem.

„Dobře, dobře. Bude stačit malý řez.“

„Řekněte mi, než...“ Co jsem vlastně chtěl? Nešlo o bolest. Bolest jsem nevnímal. Šlo o tu situaci. Už zase šel někdo na mé těžce zkoušené tělo s nožem.

Lékařův hlas zněl sonorně, chlácholivě, vzbuzoval důvěru. „Nemějte strach. Budu vás informovat.“ I hlasy dřívějších lékařů zněly sonorně, chlácholivě, vzbuzovaly důvěru. „A nezapomeňte tlumit krvácení.“

„Jistě.“

Tak jako často jsem hledal útočiště u Seneky. *Jediným neštěstím je pro člověka, domnívá-li se, že je něco na světě pro něho neštěstím.* Jak dlouho už mi ta slova rozechvívají duši? Nikdy nezapomenu, jak jsem se jednou, nešťastný a žehrající na osud, procházel po ulicích Dingle a úplně náhodou jsem v bedně s knihami před knihkupectvím v Dyke Gate Lane, jež se vlastně specializuje na galskou literaturu, objevil malou, ošoupanou knížečku s texty jednoho římského filoso-

fa. Seneka. Otevřel jsem ji a tahle věta byla první, co jsem si přečetl. Jako by promlouval přímo ke mně.

Jistěže jsem si tu knihu koupil. Stála mě tenkrát půl irské libry, ale čtu ji, jako by to bylo to nejcennější, co jsem si v životě pořídil.

„Odkryl jsem implantát,“ oznámil mi doktor O’Shea. „Konce kabelů vypadají dobře. Nejdřív vytáhnu zástrčku. Tři, dva, jedna – teď.“

Cítil jsem, jak mi tělo s výjimkou levé paže ztuhlo. Pravé oko mi úplně osleple, to opravdové, levé, však tentokrát zůstalo funkční.

„Vytáhnu zásuvku – teď. Zdá se mi, že konce do sebe opravdu zapadají, musím je jenom trochu očistit... Tak. Spojuji zástrčku a zásuvku.“

Ozvalo se cvaknutí, nebo se mi alespoň zdálo, že ho slyším, a okamžitě jsem zase ožil, jako by se vůbec nic nestalo. „Funguje to,“ vypravil jsem ze sebe s námahou.

„Díky bohu.“ Znělo to trošku vystresovaně a cítil jsem, jak mi doktor něco hekticky kutí v břiše. „Ehm, mohl byste zase zastavit krvácení? Hovořím v zájmu vašich kalhot.“

Pochopitelně, v důsledku výpadku energie se škrticí páska zase otevřela. Po celém těle mám škrticí pásky, jakási drobná očka, jež se stahují kolem vybraných artérií a omezují tak přívod krve do určitých oblastí. Než jsem se je naučil ovládat, bylo to hotové mučení, ale dnes je to kupodivu moje nejsilnější stránka Zastavit krvácení bylo stejně snadné jako zadržet dech.

„Díky.“ Nade mnou se objevil doktorův obličej. „Odstráním teď ten implantát. Opravdu to chcete?“

„Stoprocentně,“ pravil jsem.

„A než ránu zavřu, sešiju kabely nerozpustitelným catgutem. Zdá se mi sice, že konce do sebe zapadly, ale jistota je jistota.“

„Přesně tak.“

Konečně jsem se uvolnil. Zíral jsem do stropu, O’Shea šil a zavíral, ale já cítil jen neurčitý tlak. Nakonec mi vyrobil nádherný obvaz přes půl břicha a požádal mě, abych se zkusil posadit. Když se vám zdá, že nemáte břicho, není to zrovna jednoduché, ale nakonec se mi to povedlo. „Zavezu vás domů, jestli chcete,“ řekl.

„Nepřichází v úvahu,“ opáčil jsem. Doktorův červený sportovní vůz znal ve městě každý. Jakmile se někde objeví, lidi si hned začnou myslet svoje. Často jsou ovšem vedle, protože jde-li o diskrétnost, chodí O'Shea pochopitelně pěšky.

„Jste po operaci. Aspoň ještě chvíli odpočívejte.“

„Obléknu si,“ prohlásil jsem, „košili a bundu, vezmu si brašnu, vděčně vám potřesu rukou a půjdu domů, jako by se nic nestalo.“

Doktor se napůl obdivně, napůl ustaraně zašklebil. „Ach ano, správně. Jste přece *Superman*.“

„Přesně tak. Dokonce si nakoupím něco na víkend.“

„Nic jiného jsem nečekal.“

Implantát byl menší, než jsem si myslel, a byl potažený křehkou bílou vrstvou připomínající plast. Doktor O'Shea ho omyl a hodil do skleněné lahvičky s víčkem, kterou mi podal. „Prosím pěkně. Určitě stojí milion dolarů.“

„Přinejmenším,“ zakřenil jsem se.

„A navíc je to majetek vlády Spojených států amerických.“

„Stejně jako polovina mého těla.“ A většiny toho majetku se už nikdy nezabavím, to bylo jasné. Přesto mě pohled na onen maličký, podivuhodně zbytečně vypadající přístroj naplňoval dávno nepoznaným uspokojením. Alespoň jeden krok správným směrem. Strčil jsem skleničku do kapsy u kalhot a sundal z opěradla židle košili. Obvaz mě trochu táhl, když jsem se zkroutil, abych mohl strčit ruku do rukávu.

„Mimochodem, včera se mě na vás někdo ptal,“ ozval se doktor O'Shea, když si myl ruce.

Ztuhl jsem se uprostřed pohybu. Přejel mi mráz po zádech. „Na mě?“

Doktor sáhl po ručníku. „Asiat. Mluvil anglicky, ovšem se zvláštním akcentem. Celý byl takový zvláštní. Dotěrný. Nesympatický. Měl vaši fotku a chtěl vědět, jestli vás znám.“

„No a?“

„Samozřejmě jsem mu řekl, že jsem vás v životě neviděl.“ Pečlivě ručník pověsil. „Mimochodem, byla to dost stará fotka, jste na ní k poznání jen s pořádnou dávkou fantazie.“

Cokoli jiného by taky bylo skutečně alarmující, protože moje poslední fotografie pro nemedicínské účely byla pořízena v roce 1985, a to na průkaz, který zajišťoval přístup do supertajné části tajné základny. „Řekl vám, kdo je? A proč přišel zrovna za vámi?“

„No, měl jsem dojem, že klepe u každých dveří, dům za domem.“

„Aby mě našel?“ Moje prsty měly náhle napilno se zapínáním knoflíků. „To se mi nechce líbit.“

„Být vámi, nedělal bych si starosti. Chová se tak hrozně, že si nedovedu představit, že by mu někdo něco řekl.“

I když je doktor O'Shea v utajení jednička – napadá mě, že je koneckonců zvyklý zacházet s lékařským tajemstvím –, zcela jistě úplně nepochopil, proč mi na něm tolik záleží. Neznámý člověk, který mě hledal, nemohl rozhodně znamenat něco dobrého – nebo alespoň neškodného.

Zvykejme si držet daleko od sebe nádheru a oceňovat věci podle jejich hodnoty užité, ne okrasné. Pokrm ať ukájí hlad, nápoj žízeň, smyslná touha ať se drží v nutných mezích.

Seneca, DE TRANQUILITATE ANIMI

3. kapitola

Z ordinace jsem odešel maximálně znepokojený. Jak jsem krácel po Goat Street, rozhlížel jsem se kolem sebe víc a podezíravěji než obvykle a namlouval jsem si, že i tupý tlak nukleární baterie v podbřišku vnímám nějak silněji než jindy. Nebe bylo smutné a ztěžklé deštěm, složené z tmavých tónů šedé, ale takové je skoro vždycky. Na irském pobřeží narážejí větry, které na dlouhé cestě přes Atlantik nasákly vlhkem, poprvé na pevninu a řádně toho využívají.

Cestou po Upper Main Street se na mě ovšem přece jen usmálo štěstí v podobě další světlé chvilky: jako by na mě čekala, vyšla Bridget z hotelu, lehkým; takřka tanečním krokem a v dobré náladě, následovaná dvojicí hostů – oba byli podsadití, trochu při těle, nápadně bledí a vlekli se tak líně, jako by si vzali prášky na spaní. Bezpochyby turisté, Brennanův hotel spravuje i řadu prázdninových apartmánů. A byli z kontinentu, protože když muž přistoupil k pronajatému autu, chystal se nejdřív nastoupit na nesprávné straně, otráveně mávl rukou, jako by se mu to dnes stalo už nejméně podesáté a s brbláním se štrachal zpátky. Museli vstávat nelidsky časně a přiletět do Irska jedním z prvních letadel, protože z letiště Shannon Airport to do Dingle trvá přibližně tři a půl hodiny, spíš víc, když člověk poprvé jede po druhé straně silnice.

Musím přiznat, že já tu trasu absolvoval pouze jako spoujezdec, tenkrát, když jsem poprvé přijel do Irska, a že jsem pak okamžitě pustil z hlavy nápad pořídit si auto. Technicky možné to bylo. A už jsem si zvykl na hodně věcí, zvykl bych si i na jízdu vlevo, kdyby bylo třeba – jenže proč? Stejně bych nevěděl, kam jet.

Zůstal jsem stát kousek stranou a díval se, jak Bridget popisuje unavenému páru cestu. Neslyšel jsem, co říká, ale fascinovaně jsem sledoval gesta, jimiž svůj výklad doprovázela, půvabná a zároveň

rozhodná, netrpící odpor. Jak se zdálo, bydleli ti dva v *Marina Cottages* vedle rybí továrny.

Nakonec Bridget nasedla do vlastního vozu a vyjela, turisti za ní, a já si v tom okamžiku uvědomil, že jestli mě kvůli nějakým bezpečnostním problémům povolají zpátky do USA, už ji nikdy neuvidím.

Asiat. Mohlo to znamenat všechno možné, ale kdybych o něm pověděl Reillymu, napadlo by ho a jeho nadřízené jedině: *Čína!* A odlifrovali by mě domů rychleji, než by člověk stačil vyslovit „porušování lidských práv“.

Na druhé straně doktora O'Sheu oficiálně vůbec neznám. Kdyby bylo všechno takové, jak se zdá, procházel bych se teď po městě a vůbec bych netušil, že nějaký člověk s fotografií v ruce hledá jistého Duana Fitzgeralda.

Nemám tedy absolutně žádný důvod podplukovníka Reillyho informovat.

Alespoň dokud mě ten neznámý nenajde.

Posílený tímto potěšujícím zjištěním jsem se loudal kolem Brenna-nova hotelu, koutkem oka vyhlížeje muže s asiatskými rysy, a studoval plakát, který se nakonec přece jenom objevil na jednom okně. Skupina *Finnan's Folk* hraje příští pátek v O'Flahertyho hospodě, od dvaceti hodin, což tady v Irsku znamená osm večer. Oznámení zdobila perokresba vousatého houslisty a já si při pohledu na ni vzpomněl, že jsem už jednou v knihovně viděl jejich CD. Někáká paní ho položila na pult pro vracení výpůjček a jakýsi mladík po něm okamžitě sáhl. Paní Branniganová si všimla mého udiveného pohledu a vysvětlila mi, že CD téhle skupiny jsou nesmírně žádaná a že se u nich ani neohřejí. V regálech nikdy nevydrží déle než pár hodin. Skupina je jakousi lokální veličinou od doby, co hraje vlastní skladby, sice v tradičním stylu, ale s buřičskými, velice populárními texty.

Pohled na plakát ve mně vyvolal stísněnost, nejasné vědomí, že jsem tu cizincem. Žiju tady, ale přesto sem nepatřím. V hospodách, kterých je v Dingle přes padesát, mě nepotkáte. Moje jméno zná jen minimum lidí. Nemám žádné přátele. Vedu podivně osamělý život, abych uchoval své tajemství.

Otočil jsem se, kráčet dál a snažil se uspořádat si myšlenky. Je neplodné toužit po něčem, čeho nemůžete dosáhnout. Podstatou života

musí být duševní klid, nic jiného. Moudrý člověk, říká Seneka, si sice dobře uvědomuje životní obtíže, ale přesto je svým pánem. V duchu jsem před sebou viděl příslušnou stránku knihy. Rozhodl jsem se, že si to místo přečtu znovu, jakmile budu doma.

Pokud jde o životní nepříjemnosti, když jsem míjel poštu, zaškubalo mi v jizvě, jako by mi chtěla něco říct. Pohlédl jsem na spuštěnou mříž a tabulku s otevírací dobou a došlo mi, že Billy Trant představuje problém.

Evropské státy chtějí mít dokonalý přehled o bydlišti svých občanů. Za tímto účelem vyvinuly vytříbený ohlašovací systém – každá obec má vlastní přihlašovací úřad a vaší povinností je se na něm policejně přihlásit. Aby nedošlo k situaci, kdy by každému, kdo by mě v Irsku kdy hledal, stačilo zajít na přihlašovací úřad, aby se za nepatrný poplatek dozvěděl místo mého pobytu a navíc řadu dalších věcí, uzavřeli za mě naši zvláštní dohodu s irskou policií. Podle oficiálního odůvodnění jsem zapojený do programu na ochranu svědků a informace o mé osobě lze poskytnout pouze se souhlasem příslušných amerických úřadů. Které samozřejmě nikdy souhlasit nebudou.

Což znamená, že pokud onen tajemný Asiat zašel na přihlašovací úřad, pohořel. Jenže co když se zeptá na poštu? Nedostávám jenom balíčky poste restante, ale občas i dopisy, o jejichž existenci Reilly neví a taky vědět nemusí. Sice je nedoručuje Billy, ale pošťák, kterého jsem ještě nikdy neviděl, ale předpokládám, že Billy mou adresu zná. Sdělil by ji člověku, který by mu navykládal nějakou poměrně věrohodnou historku? Na to, abych mu dal příslušné instrukce, už bylo pozdě.

Šel jsem dál a chvíli jsem se cítil nezvykle zranitelně, ba přímo křehce. Při každém kroku jsem vnímal, jak se mi v dně pánevním chvěje baterie, zdálo se mi, že cítím neužitečné turbosrdce, a bylo mi, jako by se ze mě všechny ty přístroje mohly každým okamžikem vydrat a spadnout na zem. Nejradši bych šel domů a natáhl se, ale místo toho jsem se zhluboka nadechl a vydal jsem se podle plánu do Bridge Street a do vřavy v GARVEYS SUPERVALU.

Nakupuji zřídka, a když, tak jen málo věcí. Ovocný sirup, med, pálivé koření, hořčici, mátovou omáčku a podobně – nic víc nepotřebuji a jeden nákup mi vydrží dlouho. Právě proto dávám přednost to-

muto na místní poměry velkému nákupnímu centru: tady můj bizarní výběr nikdy nevzbudí pozornost.

Pokaždé ale trpím, když jezdím s nákupním vozíkem mezi regály, kolem ovoce a zeleniny a pytlů brambor, které mi připomínají pečené brambory mého dětství, podávané se zakysanou smetanou jako příloha ke steakům a zapíjené Heinekenem. Chvilí jsem zadumaně postál u pultu s masem a napadlo mě, že bych obětoval pravou paži, kdybych směl ještě jednou zažít grilování za vlhvé letní noci pod jasným nebem, ještě jednou cítit pikantní vůni pečícího se masa a vědět, že jeden ze steaků, prskajících na grilu, bude můj, spolu s pálivým kečupem a ledově vychlazeným pivem. Pak mě napadlo, že už jsem vlastně svou pravou paži dávno obětoval, a tlačil prázdný vozík dál, kolem chladicího pultu s mléčnými výrobky (většina z nich je pro mě dnes čirým jedem), pryč od chleba a olivového oleje a ovesných vloček. Prací prášek, ten budu potřebovat.

A nakonec jsem se jako obvykle ocitl u koření. Koncentrát možná poskytuje mému organismu dokonalou výživu, ale chutná jako shnilé lepidlo na tapety. Bez tabaska, hořčice, sirupu a jiných podobných přísad do sebe tu věc prostě nedostanu. Vymýšlím si vlastní recepty a menu – první konzervu s tymiánem, pepřem, octem a solí coby hlavní chod, následuje druhá, jež se díky javorovému sirupu a strouhanému kokosu proměnila v dezert.

Studoval jsem právě složení vanilkové omáčky, když jsem ho znenadání spatřil. Muže, který mě hledal.

Bezpochyby to byl on. Asiat, zřejmě japonského původu. Podsaditý, nervózní, černé vlasy, nepřehlédnutelné šikmé oči, navlečený do absurdní kombinace oděvů, jaké se možná nosí v Tokiu nebo v jiném velkoměstě – v usedlém Irsku je člověk před podobnými módními výstřelky dost chráněný. Kroužil kolem východu ze supermarketu, tlačil se příliš blízko na lidi, kteří odcházeli od pokladen, strkal jim pod nos fotografii pohlednicového formátu a doslova jim prskal svou otázku do obličeje.

Postavil jsem lahvičku zpátky do regálu. Přihlížet jeho snažení bylo téměř neskutečné. Připomínal mi mouchu, co znovu a znovu doráží na okenní sklo a nechápe, že veškeré úsilí je marné. Někteří z těch, na které dotíral, mě tu už museli vidět, ale jeho chování, příliš vlezlé,

příliš hektické, příliš naléhavé a kategorické zahnilo každého na útěk. Uvažoval jsem, proč se tak chová. Připadalo mi, jako by nebyl zvyklý na řeč těla běžnou v západní civilizaci.

Jeho přítomnost byla pochopitelně nepříjemná. Nákupní centrum je koneckonců úmyslně postavené tak, aby ho člověk mohl opustit jen jedním východem. A já rozhodně nevypadám nenápadně, takže o možnosti, že bych kolem něj nepozorovaně prošel, jsem ani neuvažoval.

Zůstal jsem tedy stát, kde jsem byl, a pozoroval jsem ho. Zřejmě byl rozhodnutý vydržet tady, dokud nezavřou, a zeptat se na mě každého zákazníka. Vyzařoval z něj nepříjemný spěch – jako by přišel ze světa, kde eskalátory jezdí rychleji, automatické dveře se otevírají hbitěji, kde lidé místo chůze klušou a hodina trvá jen padesát minut. Skoro nedokázal čekat, až někdo zaplatí a převezme zabalený nákup, netrpělivě pohyboval prsty, jako by do příslušného zákazníka nejraději trochu šťouchl, aby si pospíšil.

Když se vedle mě objevil vedoucí, hubený muž s narezlými kudrnatými vlasy, na spáncích prošedivělými, chytil jsem ho za rukáv bílého pláště. „Mohu vás o něco požádat?“ zeptal jsem se.

Věnoval mi poněkud netrpělivý pohled. „Ano, pane?“

„Vidíte toho člověka u vchodu, co obtěžuje vaše zákazníky? Pronásleduje mě. Chtěl jsem se zeptat, zda byste ho nemohl vykázat z obchodu.“

Natáhl krk. „Jak prosím?“ Chvilí sledoval, co se odehrává u skleněných dveří na Bridge Street, a zřejmě nevěřil vlastním očím. „Tak tohle tedy nejde,“ zasyčel. „Ne, tohle tedy opravdu nejde.“

Odspechal podivně kulhavým krokem, s vlajícím bílým pláštěm se mihl kolem lidí u pokladen a natáhl se po mém pronásledovateli. Asiat mával fotografií, gestikuloval a argumentoval, všechno těsně u obličeje pana vedoucího, jako by se ho chystal políbit. Chvilí se spolu strkali, pak se objevili další zaměstnanci a společně vytlačili cizince na ulici, kde rozmíška pokračovala, tentokrát pouze verbálně, ale pěkně nahlas.

„To tedy bylo něco!“ mínil vedoucí, když se ke mně vrátil, celý rozcuchaný a zpocený. „Pokračuje na ulici, tam mu to zakázat ne-

můžu.“ Rozhořčeně si odfrkl. „Co jste to říkal? Že vás pronásleduje?“

„Poznal jste muže na snímku, který každému ukazuje?“

Zamrkal. „Ne.“

„Někdo mi o tom člověku pověděl a řekl, že prý má u sebe moji fotografii,“ vysvětloval jsem. „Proto se domnívám, že mě hledá.“

„A proč by vás měl hledat?“

„Nevím,“ potřásl jsem hlavou. „A ani to nechci vědět.“

„Chápu.“ Moc rád bych věděl, co si asi myslel, že chápe.

Vrhl zkoumavý pohled na dění na ulici a sraštil obočí. „Jestli chcete, pustím vás zadem.“

„To by bylo skvělé.“

„Problém ale bude s vaším nákupem.“ Nakoukl do vozíku, nejspíš zvažoval, jestli může přijít o sumu představovanou pracím práškem, lahví malinového sirupu a sklenicí hořčice. „Můžu vám ho večer po někom poslat. Všechny věci musí projít automatickou pokladnou, chápete?“

„Vyzvednu si je v pondělí,“ navrhl jsem. Za žádných okolností jsem nehodlal sdělit svou adresu dalšímu člověku. Dotkl jsem se brašny. „Tady mám jenom balíček z pošty.“

Váhavě přikývl. „V pořádku. Pojd'te.“ Šel jsem za ním. Zamířil do zadní části obchodu a odemkl modře natřené dveře vedoucí do prázdného tmavého skladu. Stály tu jen dvě osamělé palety s toaletním papírem. Zavřel, a hlahol hlasů z obchodu utichl. Ukázal mi, kde mám nechat vozík. „Připravíme vám ty věci na pondělí,“ prohlásil. „Stačí, když se zeptáte u pokladny.“ Přikývl jsem, protože momentálně mi to bylo úplně jedno.

Až teď jsem si všiml, že jeho kulhání způsobuje protéza místo pravé nohy. Šel jsem za ním naplněn nejasným pocitem spřízněnosti kolem jakési kanceláře, kde tiše hučel starý počítač, po špatně osvětlené chodbě s nerovnou betonovou podlahou, až mě konečně dalšími ocelovými dveřmi vypustil ven: ocitl jsem na Strand Street s výhledem na přístav a první autobusy s turisty, kteří přijeli na víkend.

„Mnohokrát vám děkuji,“ řekl jsem a potřásl mu rukou. Byl jsem mu opravdu vděčný za jeho prostou ochotu pomoci. Taková je větší

na Irů: příliš se nevyptávají, ale jednoduše vám pomůžou. V té chvíli se mi odsud chtělo méně než kdykoli předtím.

„Rád vám ty věci pošlu, jestli chcete,“ opakoval. Zřejmě mu upřímně záleželo na tom, abych nepostrádal svůj malinový sirup.

„Díky,“ řekl jsem. „Ale v pondělí mi to úplně stačí.“ Měl jsem doma ještě nějaké koření a zbytek cukru. To bude v pořádku.

„Tak dobře,“ mínil. „Pěkný víkend.“

Zavřel ocelové dveře a já měl tak trochu pocit, jako by právě zapadla brána vězení.

Filosofie není dovedností běžnou ani určenou na odiv. Její podstata není ve slovech, ale ve věcech. Neslouží k tomu, aby se nějak zábavně strávil den, aby se volnému času odňal pocit znechucení...

Seneca, EPISTOLAE MORALES

4. kapitola

Doma jsem sepsal svoje zážitky a občas pozoroval cizince, jak chodí po přístavu a hledá mě. Z okna v obývacím pokoji vidím prakticky celý přístav, až na část kotviště pro malé čluny, kde mi brání ve výhledu prastarý remorkér. Už od nepaměti tady reziví a slouží leda mořským ptákům jako hnízdiště: rezavý, křivý pomník pomíjivosti. Při pohledu na něj se vždycky mimoděk ptám, jak asi vypadají moje implantáty po letech strávených ve vlhkém lidském mase.

U jedné z větších přístavních hrází kotvila rybářská loď a vykládala žraloky. Hák jeřábu zvedal jednotlivé zakrvavělé mršiny a drsní muži s nástroji podobnými kopím je směřovali do přepravek, které nakonec vysokozdvíhový vozík odvezl do továrny na rybí výrobky. Krvavé divadlo sledoval značný počet čumilů s fotoaparáty a mezi nimi chodil můj neznámý pronásledovatel se svým snímkem a vtíravým chováním.

A každý, kdo se na obrázek podíval, jenom zavrtěl hlavou. Říkal jsem si, že si nemusím dělat starosti. Ale když jsem odvrátil pohled od okna, stejně jsem měl dojem, že se budu muset se svým skromným příbytkem brzy rozloučit.

Bydlím v nenápadném světlešedém domě s přibližně čtvercovým půdorysem, střechou do áčka, podezděným zádveřím a dvěma ponurými okny po každé straně. Od domovních dveří je ke zrezivělé zahradní brance jenom krok a předzahrádka mezi stěnou domu a pouliční zídkou nestojí ani za řeč, zejména když mi tam postavili tlustý betonový sloup s elektrickým a telefonním vedením. Za domem je trošičku víc místa, zato tam často nesnesitelně páchne odvodňovací kanál táhnoucí se podél celé naší ulice. Nemám půdu ani sklep, jen chodbu od předních dveří k zadním, nalevo obývací a koupelnu, napravo kuchyň a ložnici, a všechno je úzké a malé jako v domečku pro panenky.

Ale je to *můj* dům. *Patří* mi. Zdědil jsem ho po babičce, která zemřela v roce 1987, krátce po smrti mých rodičů. Nevěděl jsem tehdy, co si s ním počít, a tak jsem ho pronajal jedné starší paní a pustil z hlavy, dokud se o sedm let později i ona neodebrala na věčnost. Stalo se to v okamžiku, který pro mně nemohl být výhodnější. Právě jsem odešel do předčasného důchodu a získal od opravdového generála, snad právě proto, že tak docela nevěděl, co dělá, oficiální povolení usadit se v cizině. A tak jsem odešel do Dingle, města svých předků, kteří stejně jako řada dalších Irů hledali za velkého hladomoru štěstí v Novém světě.

Moje penze není vysoká, ale život v Irsku je laciný, a co já už potřebuji? V supermarketech neutratím skoro nic, drahé večere v restauracích se taky nekonají, nájem neplatím a nikoho nezajímá, jak staré nebo krásné je moje oblečení, a mě ze všech nejméně. Když jsem se nastěhoval, vyhodil jsem starý nábytek a koupil si nový, protože to bylo nutné, ale to už je dávno a jinak jsem si nic nového nepořídil. V prvních týdnech v Irsku mě jakási nejasná paranoia navíc přiměla zřídit všude možně tajné skrýše a investovat spoustu energie do výroby kočičích dvírek, jimiž jsem hodlal uprchnout, kdyby se na zápraží objevili řekněme ruští agenti. Nebo třeba čínští, pro mě za mě. Ale nikdy se nikdo takový neukázal. Mám ještě svoje nástroje, kvůli drobným opravám, které jsou v domě občas třeba. Dost věcí si naštěstí umím udělat sám, což mi taky nějaké to euro ušetří.

Většinu peněz utracím za knihy. Nedělám vlastně skoro nic jiného, než že čtu a chodím na procházky. Čtu hodně romány, většinou zábavné, detektivky a podobně, které si půjčuji v místní knihovně, ale na naléhání paní Branniganové jsem se pustil i do děl slavných irských spisovatelů: Yeatse, Oscara Wilda, Jonathana Swifta, Johna Syngeho nebo Christophera Nolana. Jen od Becketta a Jamese Joyce jsem dal ruce pryč, stačil mi jediný pohled do knihy, abych pochopil, že na tohle nemám. Zezačátku jsem jako divý hltal knihy o vojenských tématech, zbraních, světových válkách a tak dále. Doslova jsem se donutil s tím přestat, protože minulost musí člověk jednou provždy nechat spát. Už je to stejně dávno.

A pak jsem objevil filosofii. V obývacím pokoji mám hned vedle okna poličku s knihami, a i když bych přísahal, že kupuji naprosto

nesystematicky, co mě zrovna osloví, filosofická díla převažují. Rád bych zdůraznil, že netvrdím, že se ve filosofii vyznám. V podstatě se v ničem nijak zvlášť nevyznám, snad až na bojování a válčení, protože tomu jsem se učil. A stejně už to nepotřebuji. Bojovat už nemusím, peru se maximálně se životem. Což, když se tak vezme, dělá nakonec každý.

Pustil jsem se do filosofů naprosto naivně. O filosofii jsem věděl jen to, že se nějak zabývá životem a jeho smyslem. A když se chci, řekněme, dozvědět něco o Nové Guinei, nebudu číst sto let starou knihu, ne? Radši si seženu úplně nejnovější, jaká je k dostání. Proto jsem začal moderními filosofy. Konkrétně Wittgensteinem – nerozuměl jsem jedinému slovu. Všechny věty v knize byly očíslované, a já už u první netušil, co jí chce vlastně říct. Bertrand Russell byl zábavnější, ale pořád se mi zdálo, že od čtenáře očekává něco, co u člověka jako jsem já nenajde. Nakonec jsem si řekl, že bude lepší vrátit se trochu zpátky a najít dílo, které mi objasní základy. Chvilí jsem se trápil s velice svéráznou knihou od Friedricha Nietzscheho, načež mi někdo doporučil Immanuela Kanta. Že prý je enormně základní. Jeho sebrané spisy teď stojí u mě na polici a záložka trčí v prvním svazku, přibližně na straně sedmáct, uprostřed mnohomluvných úvah o vztahu predikátu k subjektu a analytických úsudků k syntetickým. Schválně jsem si zašel do knihovny vyhledat pojmy jako *a priori* a *a posteriori*. Nějaký čas jsem vždycky přečetl jen jednu větu a pak jsem se celé odpoledne procházel po pláži a přemýšlel o ní, a když ani to nepomohlo, Kanta jsem vzdal.

Poté jsem nějakou dobu jen nakupoval, ale skoro nečetl, až jsem se dostal ke starým Řekům. Poprvé se mi zdálo, že chápu alespoň tolik, abych si mohl některé autory oblíbit. Aristoteles mi například připadá hrozně suchý, a když jsem zjistil, že mozek podle něj sloužil výhradně k ochlazování krve, rozloučil jsem se s ním. Chci říct – co mě takový člověk může naučit o životě? Sokrates mi skoro fatálně připomínal pana Drummonda, pojišťovacího agenta z naší ulice, o němž můj otec říkával, že jediná šance, jak mu nepodlehnout, je nepustit se s ním za žádných okolností do řeči. Platón a jeho neurvalé představy o ideálním státě je vysloveně hrůzné čtení, dělení obyvatelstva na dělníky, strážce a vládcy by podle mě klidně mohlo pocházet od Sta-

lina. Epikúros se dosti rozvláčně rozepisuje o vnímání bolesti a slasti, jak se rozvíjejí a zhutňují, a jak nepřítomnost jednoho podmiňuje přítomnost druhého, a tak dále, ale podle mého mínění o tom moc neví. Navíc si myslím, že spatřovat hlavní životní hodnotu v pouhé slasti je rozhodně poněkud triviální.

A tak jsem hledal a hledal, až jsem našel Seneku. Snad proto, že byl Říman, ne Řek. Někdy mě napadá, že my Američani jsme jakýmsi Římany dneška: vojenská mocnost číslo jedna, která ostatním říká, co mají dělat. Kdykoli čtu o římském způsobu života, připadá mi v určitých ohledech nesmírně americký, jak ve svých výstřelcích, tak i ve své pragmatické střízlivosti. Když se to tak vezme, je překvapivé, že v Římě nějací filosofové vůbec existovali.

Knížečku od Seneky mám vždycky po ruce, ale toho větrného sobotního odpoledne jsem nenašel dost vnitřního klidu, abych si v ní četl. Dokončil jsem zápis do deníku, urovňal ostatní knihy a otřel z nich prach. Při téhle činnosti jsem měl svého neúnavného pronásledovatele stále na očích.

Když vykládání žraloků skončilo a zvědavci se rozešli, poflakoval se kolem autobusových zastávek a kotvišť pro čluny. Jednou ze známých atrakcí Dingle je delfín jménem Fungie, který žije v zálivu a z neznámých důvodů ochotně spolupracuje s místními majiteli člunů: kdykoli vyvezou na moře platící hosty, zaručeně se ukáže, nechá se fotografovat a předvádí legrační kousky, a to všechno bez nároku na odměnu. Je dokonce tak spolehlivý, že když ho turisté při vyjížděce neuvidí, kapitán jim beze všeho vrátí peníze. Zažil jsem to krátce po mém příjezdu do Dingle, když jsem si ještě myslel, že si nesmím nechat ujít žádnou pamětihodnost. Na své první a poslední vyjížděce na moře jsem žádného delfína nezahlédl, a když mi kapitán vracel peníze – tenkrát to ještě byly irské libry –, ujistil mě, že je to skutečně mimořádné. Tvářil se, jako bych škodu utrpěl já, a ne on. Popravdě řečeno si nejsem jistý, jestli Fungie ještě vůbec žije. Četl jsem, že se v zálivu objevil na začátku osmdesátých let. Kolika let se dožívají delfíni? Nemám tušení. Výletní čluny každopádně stále vyjíždějí na moře, vídám je každý den.

Můj pronásledovatel se tedy proplétal mezi lidmi, mával fotografií, kladl otázky. Trvalo mu trapně dlouho, než pochopil, že v přístavu

narazí jen na turisty. Zůstal stát, zíral na autobusy, divně škubal levou rukou a v jednom kuse potrásal hlavou.

Zahlédl jsem ho ještě později, jak sedí na lavičce a vypadá úplně vyřízeně. Jak tam tak seděl a tupě zíral na záliv, vypadal spíš dojemně než nebezpečně. Skoro jako by na něj člověk musel dávat pozor, místo aby před ním prchal.

Mimochodem, Římané si Irsko nikdy nepodrobili. Právě jsem si na to vzpomněl. Irům na této skutečnosti nesmírně záleží.

#

V neděli jsem vstal jako obvykle. Až v koupelně mě napadlo, že probuzení mohlo taky vypadat docela jinak. Ušklíbl jsem se na sebe do zrcadla a zkontroloval ránu. Vypadala dobře. Rozhodl jsem se, že si obvaz ještě jeden den nechám.

V prvních letech svého důchodcovského života jsem si navykl vstávat hodně pozdě, ale časem jsem zjistil, že mi to nesvědčí. Dokud člověka každé ráno vytrhává ze snů nemilosrdný budík, hrozně po pozdním probouzení touží, ale běda, když se mu jeho přání splní: okamžitě propadne depresím, celý den se poflakuje od ničeho k ničemu a na nic pořádného se nezmůže: Našel jsem tedy babiččin starý budík a navykl si na téměř vojenský denní rytmus. Teď už se i bez budíku probudím vždycky o půl osmé. Jistě, je to civilní čas. Ale zejména tehdy, když člověk nemá žádné konkrétní povinnosti, potřebuje pravidelný režim. Pravidelný režim je základem struktury a bez ní by člověk nebyl ničím.

Otevřel jsem si konzervu, smíchal obsah se zbytkem marmelády a trochou cukru, a, nu ano, *požil jsem to...* (Příčí se mi používat v téhle souvislosti slovo *jíst*.) Pak jsem se vydal na svou ranní nedělní procházku. Jako kdybych se půl soboty neskrýval před neznámým cizincem!

Kdysi jsem na jedné z těchto procházek zjistil, že nejsem jediný člověk v Dingle, který v neděli ráno nechodí do kostela. Kdyby mi to někdo vytýkal, vymluvil bych se, že i když otec byl pochopitelně dobrý irský katolík, já se stal na matčino přání protestantem, a dá rozum, že protestantský kostel široko daleko nenajdete. Aspoň si to

myslím, ale nikdy jsem ho nehledal. A samozřejmě mi to také nikdy nikdo nevyčítal.

V každém případě se právě Bridget v neděli ráno věnuje jedinému koníčku, který jsem u ní vypožadoval: fotografuje. Našla zalíbení ve vracích, které se rozpadají a rezivějí na pláži a vypadají mimořádně malebně.

Bylo krásné počasí, slunečno a jasno. Nemůžu chodit přímo po pláži, protože jsem příliš těžký a bořil bych se, ale sleduji linii vody, kráčím cestou necestou, rozhlížím se po krajině a sebevětší vzdálenosti hravě překonávám svým pravým okem. Snad bych se měl zmínit o tom, že mě vybavili teleskopickým pohledem, který by mi záviděl i *Superman*. Moje umělé oko je ve skutečnosti nesmírně výkonná kamera se zoomem a, což je velmi důležité, digitálním stabilizátorem obrazu. Když se dívám přes vody přístavu, můžu si číst noviny na stáncích, nejen titulky, ale i drobnější písmo. V kameře je samozřejmě zabudovaný i zesilovač zbytkového světla a infračervený senzor, všechno je kompaktně ukryté ve skleněné kuličce, která se mému původnímu oku podobá tak dokonale, že by si rozdíl nevšimla dokonce ani moje matka, kdyby ještě žila. Když se to tak vezme, je to neuvěřitelné.

Neuvěřitelné je i to, že jsem kvůli té věcičce obětoval zdravé pravé oko.

Když na některé ze svých nedělních procházek zahlédnu Bridget, zůstanu stát, a přiznávám, co nejvíc si ji přiblížím. Krčí se třeba před polorozpadlým člunem s ulomeným stěžněm, s drahou zrcadlovku v rukou studuje stínování rzi a plísň, a já jsem jí nablízku, aniž by o tom věděla. Dívám se na její zářivou plet a živou hru očí, namlouvám si, že cítím vůni jejích nespoutaných vlasů... Někdy si v takových chvílích představuji, že zajde k vraku příliš blízko, on se převrátí, ale než ji pod pohřbí, přispěchám já a zachyťm ho svými supersilami. A ona mi poděkuje měkkým, teplým polibkem. Je to pošetilá fantazie, již si zkrášluji neděle. Abych byl upřímný, většinou ji ani nezahlédnu.

Stejně jako dnes. Kráčel jsem podél dun, osamělý poutník, a nakonec jsem velikým obloukem vyšel nad Dingle, do míst, kde se pase spousta černohlavých ovcí. Vycházím s irskými ovci výtečně.

Před lety jsem si z dlouhé chvíle uložil do databáze v břiše digitální analýzu jejich bečení, a protože mám hrtan uzpůsobený tak, aby uměl podobné zvuky poměrně věrně napodobit, zkoušel jsem to tak dlouho, dokud jsem přesně nevěděl, jak je mám uklidnit a jak poplašit. Ted' si spolu vždycky pěkně popovídáme, ovce a já.

Když jsem dorazil zpátky do města, bohoslužby skončily a ulice byly plné lidí. Někteří zamířili domů, jiní do hospod. Já patřil k těm, co kráčeli domů. Nikdo si mě nijak zvlášť nevšímal, jen pár lidí, ponořených do hovoru s přáteli, mi zběžně pokývlo. Měl jsem dobrou náladu a zrovna jsem se s tichým pískáním chystal přejít kruhový objezd, když jsem opět zahlédl svého pronásledovatele. Stačilo, aby otočil hlavu, a spatřil by mě.

A přicházel z mé ulice.

V každém případě je nutný pečlivý výběr mezi lidmi, s nimiž přijdeme do styku, zda si zaslouží, abychom jim věnovali část svého života, zda dokáží ocenit ztrátu času, který kvůli nim obětujeme. Někteří se totiž dívají na službu, kterou jim prokazujeme, dokonce jako na nějaké dobrodiní, jehož se dostává nám.

Seneca, DE TRANQUILLITATE ANIMI

5. kapitola

Sám jsem se divil, jak dobře mi ještě fungují staré, nadřilované reflexy. Bleskurychle jsem se přikrčil za nejbližším zaparkovaným autem a předstíral, že si musím zavázat tkaničku. Přitom jsem ho pozoroval.

Zdalo se, že můj neznámý přítel si dnes vyšel bez fotografie. Ve vlasech se mu popral vítr od Atlantiku s módním tužidlem a tužidlo prohrálo. S rukama v kapsách podivně střižené bundy, která vypadala, jako by se designér inspiroval louží zvratků, stál na kraji ulice a nerozhodně se rozhlížel. Zřejmě mě neviděl. Alespoň se tak tvářil. Nikde nejelo žádné auto, nic, co by mu bránilo jít pěkně dál, pryč ode mě, ale ne, stál tu, houpal se na patách a díval se kolem sebe.

Čím déle to trvalo, tím jsem byl neklidnější. Jak dlouho si můžu hrát s botami, než to kolemjdoucím začne být podezřelé? Za mnou se objevila stará paní s dvěma těžkými nákupními taškami, při každém kroku si nerudně odfrkla a kdykoli jsem se po ní ohlédl, opětovala můj pohled s maximálním nesouhlasem.

A neznámý stál pořád na místě, jako by byl rozhodnutý počkat si, až se vynořím.

Stařenka se ke mně blížila. Každou chvíli se zastaví, hlasitě mi nabídne pomoc a začne mi sáhodlouze vykládat, že za jejího mládí tkaničky ještě něco vydržely... Přemýšlel jsem, jestli mám šanci nepozorovaně zmizet, a došel jsem k závěru, že by to bylo příliš riskantní. Jestli mám trochu štěstí, tak ta paní nevidí dobře a nevšimne si, že mám na nohou mokašiny.

Můj pronásledovatel vytáhl z kapsy list papíru, rozložil ho a začal ho studovat. Občas vrhl zkoumavý pohled na tabulky s názvy ulic.

„Klid'te se!“ ozvalo se za mnou. Stařena zamávala taškou. S přehnanou úslužností jsem se přitiskl k autu, abych jí udělal místo. Protáhla se kolem mě, věnovala mi poslední vražedný pohled – byla tak malá, že se jí určitě jen zřídka kdy poštěstilo dívat na někoho z výšky – a klidně pokračovala v cestě.

Muž s rozčuchanými vlasy a bundou odporné barvy si ničeho nevšiml, zato se ale konečně rozhodl. Složil papír, strčil ho do jedné z nespočetných kapes a odhodlaně se vydal na východ, směrem k okraji města. Přemýšlel jsem, co tam asi chce, vždyť už odsud bylo vidět, že tím směrem leží jenom benzinová pumpa, několik domů a jeden hotel. Polní cesta by ho po dvou mílích zavedla do nejbližšího dalšího městečka, Ballintagartu.

Ale nepřemýšlel jsem dlouho. Momentálně na tom nezáleželo. Počkal jsem, až se trochu vzdálí – ani jednou se neohlédl –, pak jsem přeběhl křižovatku a uháněl domů. A já se ohlížel asi tak každý třetí krok.

Měl jsem dojem, že můj dům je mnohem dál než obvykle, ale přesto jsem se k němu v pořádku dostal. Nikdo nevyskočil z temného kouta a nezařval: „Mám vás, pane Fitzgeraldde!“ Rychle jsem se podíval do schránky – nic. Možná přece jenom nesehnal mou adresu. Na zvonku jsem pro jistotu nechal jméno bývalé nájemnice, Helen Magillyové. Vydechl jsem si, až když jsem za sebou zavřel a zamknul domovní dveře a zatáhl závěsy v obýváku i v kuchyni. Helen Magillyová dnes nepřijímá.

Seděl jsem v příšeří a uvažoval, co to všechno znamená a jak dlouho to ještě bude pokračovat. Uvažoval jsem asi hodinu, ale nenašel jsem uspokojivou odpověď. Poprvé po dlouhé době jsem litoval, že nemůžu sáhnout po láhvi whisky a zastavit mlýnská kola, která se mi otáčejí v hlavě.

Nakonec jsem rozsvítil nejslabší světlo, které mám, sešlou stojací lampu nedefinovatelného stáří, a sáhl po Senekovi. Přečetl jsem si několik míst, kde se mluví o stálosti mudrce, o jeho vnitřní harmonii a o tom, že moudrého člověka nevyvede z míry ani nespravedlnost, ani pohana, a když jsem si uvědomil, kolik mě dělí od opravdové moudrosti, nalistoval jsem přílohu, popisující Senekův život, abych zjistil, v čem se od něj liším.

Lucius Annaeus Seneka se narodil v hispánské Cordubě v roce 4 před naším letopočtem jako syn zámožného a uznávaného učitele rétoriky. Už jsem tu přílohu četl několikrát, ale toho nedělního odpoledne jsem si poprvé a ne bez zamrazení v zádech přečetl, že o Senekově starším bratrovi Gallionovi se dokonce jmenovitě zmiňuje Bible, v části Nového zákona, která pojednává o skutcích apoštolů.

Duane William Fitzgerald se naproti tomu narodil v Bostonu, v roce 1965 našeho letopočtu, jako jediný syn nepříliš zámožného, mlčenlivého hasiče, který se dle dávného zvyku po dosažení plnoletosti vydal z Irska do Nového světa hledat štěstí. Domníval se, že ho našel, když na hasičské slavnosti v Bostonu poznal mou matku, pomocnou kancelářskou sílu z Londonderry v New Hampshire, ale ukázalo se, že se mýlil. Když porovnáám datum svého narození s datem sňatku rodičů, je jasné, že toho večera na hasičské slavnosti muselo dojít k něčemu závažnějšímu než byla pouhá výměna zdvořilostí a telefonních čísel. Vzali se, ale jejich manželství rozhodně nebylo harmonické – když vzpomínám na dětství, zdá se mi, že se v jednom kuse hádali. Vidím, jak otec, vysoký, zasmušilý muž, který často říkával „Člověk musí konat svou povinnost,“ nejspíš proto, že by ji někdy raději nekonal, věčně sedí mlčky a sklíčeně u kuchyňského stolu a zírá před sebe. A slyším matku, jak na něj mluví, k něčemu ho vyzývá, něco mu vyčítá hlasem jako břitva, ostrým, chladným a nemilosrdným. Opustila nás, když mi bylo sedm.

Seneka studoval v Římě, jako mladík procestoval Egypt a za císařů Augusta a Tiberia udělal úžasnou kariéru, dokud ho Caligula nedotnul odejít do ústraní. To už byl zámožný a slavný, ženatý a otec dvou synů.

Zcela jiný osud jsem měl já, Duane Fitzgerald. Chodil jsem do nejbližší školy a jakž takž jsem se protloukal, později se mi hodilo, že mi tělo začalo enormně růst, takže jsem špatné známky vyrovnával úspěchy ve sportu a v každé partě patřil k největším rváčům. Za prezidenta Reagana jsem vstoupil do armády, ovšem kdykoli se někde něco semlelo – v Grenadě nebo tak – byl jsem v absolutním bezpečí – na místě co nejdále odtamtud. Část žoldu jsem posílal otci, zbytek připadl místním pivovarům, a pokud jde o ženy, nikdy jsem se nedostal přes bezvýznamné techtle-mechtle. Patřil jsem k oněm až

příliš dobře vyhlížejícím chlapcům, co mohli mít holku na jednu noc, kdykoli si vzpomněli, tím spíš, že jsem měl na sobě uniformu, jenže dívky, které dostanete tímhle způsobem, se příliš nehodí k vážnějšímu vztahu. A já nikdy nezjistil, jak a kde mám najít ty druhé.

Seneka se později stal učitelem mladého Neronu a prvních pět let jeho vlády prakticky řídil Římskou říši, jež tehdy sahala od Británie po Přední Asii a zahrnovala celou severní Afriku. Činil tak příkladně, ale bylo mu to k ničemu, protože z jeho žáka se vyklubal stále šlepnější psychopat. Nakonec začal Seneku podezírat, že ho chce svrhnout, a s filosofem byl konec.

Zavřel jsem knihu, chvíli zíral před sebe a přemýšlel. Přátelství. Nemělo to nic společného s tím, co jsem si právě přečetl, napadlo mě to úplně nečekaně. Možná to ale nebyla náhoda: Seneka se přátelstvím hodně zabýval.

Ve skupině nás nakonec zbylo pět – přičemž si nejsem jistý, jestli neexistovaly ještě nějaké další. Vždycky jsme se považovali za průkopníky, ale nikdy nám to nikdo nepotvrdil. Když projekt skončil, zakázali nám se spolu stýkat, což bylo tvrdé, protože jsme neměli nikoho, s kým bychom si mohli promluvit, tedy s výjimkou podplukovníka Reillyho. A podplukovník Reilly není zrovna člověk, s kterým byste si *chtěli* promluvit.

Ale já ten zákaz dodržel. Před několika lety mi někdo přihrál aktuální adresy a telefonní čísla ostatních a já jsem si je schoval, ale přiznávám, že jsem je nikdy nepoužil. Dokonce jsem ani nebyl v pokušení. Když se dá dodržování nějakého předpisu kontrolovat tak snadno jako v tomto případě, je lepší poslechnout.

Ještě pořád jsem zíral před sebe. Světlešedé závěsy vytvářely přítomí, v němž člověk snadno vidí duchy Přátelství. Ze všech ostatních mě napadal jen Gabriel Whitewater. Byli jsme přáteli ještě dřív, než jsme se zapojili do programu. Krátce předtím ztratil celou rodinu při odporné, nikdy nevysvětlené vraždě, spáchané drogovou mafií, která si spletla adresu. Protože i moji rodiče právě zemřeli – krátce po sobě, matka na infarkt, otec během velkého požáru v jednom hotelu –, něco nás spojovalo.

Zjistil jsem, že po více než deseti letech už člověk nebere zákaz kontaktu tak strašně vážně.

Gabriel žije v Kalifornii, v Santa Barbaře. Pohlédl jsem na hodinky. Za chvíli budou čtyři, takže na pacifickém pobřeží je... něco před osmou ranní. To jde, ne? Vstal jsem a došel si do skryše na chodbě pro mobil. Se seznamem telefonních čísel to bylo trochu složitější, tenkrát jsem ho složil a strčil do škvíry na spodní straně nohy od stolu. Byl tam.

Chvíli jsem přemýšlel, pak jsem mobil odložil a sáhl místo něj po oficiálně povoleném telefonním aparátu. Stačilo vytočit pár čísel a za chvíli jsem slyšel hlas, který se ani trochu nezměnil.

„Whitewater.“

„Fitzgerald,“ řekl jsem, a on překvapeně vydechl. Zahrnul mě nadšeným vykládáním, z něhož jsem pochopil, že si s ostatními už dávno pravidelně telefonují o Vánocích a na Den díkůvzdání a taky o narozeninách, a že se vsadili, kdy dám o sobě konečně vědět.

„Myslíš, že už tě neodposlouchávají?“ zeptal jsem se překvapeně.

„Jasně že jo,“ ušklíbl se Gabriel, „občas dokonce slyším, jak zapínají a vypínají odposlechy.“

Právě proto jsem mu nechtěl volat z mobilu. Sice se nedá odposlouchávat, ale to je k ničemu, když je na druhé straně napíchnutý aparát. A taky bych jim prozradil svoje pracně získané číslo.

Zaváhal jsem. „Potřeboval bych s tebou nutně mluvit, ale tak, aby nás nikdo neposlouchal. Myslíš, že by to šlo?“

Nebyl jsem si jistý, jak Gabriel zareaguje. Myslel jsem si, že v nejlepším případě budu muset počkat do zítřka. K mému úžasu ale okamžitě odpověděl:

„Jasně, žádný problém.“ Ozvalo se zašustění, něco si mumlal a pak řekl:

„Tak dávej pozor. Stejně číslo jako moje, jen poslední čtyři číslice jsou jiné. Jak bych ti... Jasně. Pamatuješ si na náš poslední volný večer, než nás poslali do nemocnice? Jak jsme si vyšli s těma roztleskávačkama s velkejma kozama? Moje se jmenovala Kathy a tvoje...“

Než jsem poznal Gabriela Whitewatera, myslel jsem si jako většina lidí, že člověk s indiánskou krví musí mít automaticky silný, pro bělocha prakticky nepochopitelný vztah k přírodě. Gabrielovi Whitewaterovi však nic není vzdálenější. Gabriel *miluje* všechno umělé.

Umělé je lepší než přírodní, to je jeho heslo. Chodí do kina, protože filmy jsou „barevnější než opravdový život“. Radši si zaplave v pěkně chlorovaném bazénu než v mořské vodě nebo v horském jezeře. Denně s nadšením polyká syntetické vitamíny a jí jogurty, které podle nápisu na kelímku *zaručeně neobsahují přirozené součásti*. A strašně se mu líbí umělá prsa. Ženská v sobě musí mít hodně silikonu, aby na něj udělala dojem.

„Susan,“ vzpomněl jsem si.

„Přesně. A teď odpovídej jenom ano nebo ne. Pamatuješ si, jaké číslo měla na tričku?“

Bylo to 21. „Jasně,“ řekl jsem.

„Nádhera. Připočti sedmnáct a máš poslední dvojčíslí. Ted' odečti čtyři a prohod' číslice a máš to předtím. A dej mi půl hodiny. OK?“

„Rozumím,“ zamumlal jsem ohromeně. Ale on už zavěsil.

Poprvé jsme se potkali v autobuse na Parris Island. Nastoupil, setkal se s mým pohledem, všiml si, že mám stejně jako on černou kravatu a černou pásku na rukávu a sedl si vedle mě.

„Upřímnou soustrast,“ řekl, natáhl ke mně ruku a představil se. „Příbuzný, předpokládám?“

„Otec,“ přikývl jsem. I po více než tisíci mílich jsem cítil pach bostonské hřbitovní hlíny „A ty?“ V jeho pohledu bylo utrpení i zatvrzelost. „Celá rodina. Otec, matka, tři sestry.“

Později nás spojil náš společný osud, ale na začátku to bylo tohle: že jsme ve stejný den přišli o rodinu.

Gabrielův otec byl plastický chirurg, což možná vysvětluje jeho nadšení pro všechno umělé. Rozhodně to mají v rodině, protože nějaká vzdálená příbuzná, teta nebo sestřenice z bůhvíkolikátého kolena, kdysi v Los Angeles přizpůsobovala obvod hrudníku mladičkových hvězdiček požadavkům filmového průmyslu. Doktor Michael Whitemwater se ovšem věnoval seriózní plastické chirurgii, upravoval křivé nosy a odstávající uši, sešíval zaječí pysky a s obětmi dopravních nehod dokázal hotové divy. Alespoň to Gabriel tvrdil.

Tenhle anděl všech znetvořených měl tu smůlu, že bydlel v domě číslo 150, kam jednoho nedělního rána vpochodovali tři vrazi, nejspíš naléhavě potřebující korekci sluchových orgánů, protože pak by jim možná došlo, že konkurenční drogové dealery, které měli odrovnat,

sice najdou v téhle ulici, ale v čísle 115. Jenže oni to nepochopili, a tak vešli do nesprávného domu, vyběhli po schodech, zatímco celá rodina až na syna Gabriela seděla u snídaně a otec odříkával modlitbu, vykopli dveře a vyprázdnili zásobníky samopalů, než stačil kdokoli cokoli udělat.

Počkal jsem půl hodiny. Chodil jsem po pokoji sem a tam jako tygr v kleci, dokonce jsem se odvážil poodhrnout kuchyňské závěsy a vykouknout ven – nic, samozřejmě. Viděl jsem duchy. Spustil jsem závěs, posadil se a hypnotizoval minutovou ručičku. Když byla konečně tam, kde jsem ji chtěl mít, namačkal jsem do mobilu nové číslo.

Gabriel zvedl sluchátko po prvním zazvonění.

„Co je to za číslo?“ zeptal jsem se.

„No, jen abys byl v obraze,“ pronesl on nonšalantně, „já zrovna teď ležím na značkovém lehátku za nejmíň tři tisíce dolarů u minimálně sto stop dlouhého, *neuvěřitelně* modrého bazénu. Kolem je palmová zahrada s pravými plameňáky – víš přece, to jsou ti růžoví ptáci, co spí vestoje na jedné noze a jsou moc hloupí než aby je napadlo, že zídka pro ně není překážka. Když lusknou prsty, přispěchá robot na kolečkách, co mě celý den v uctivém odstupu sleduje, abych si mohl vybrat z dvaceti sedmi druhů minerálek. Všechny jsou pochopitelně vychlazené. Příjemná hračka. Vypadá trochu jako R2D2 z *Jediho návratu*, jestli víš, o čem mluvím. A tak dál. Tak co říkáš?“

„Obchoduješ s drogami,“ pravil jsem. „Nebo někoho vydíráš. Rozhodně ti nezvýšili penzi.“

Zasmál se. „Na to vem jed. Takovouhle chajdu by si nemohl dovolit ani stohvězdičkový generál.“ Roztouženě vzdychl. „No, vydržel bych tady. Ale bohužel je to jenom moje pracoviště. Už pár let mám malou živnost – když někdo odcestuje, hlídám mu barák, krmím psy a kočky, zalívám kytky a tak. Žijou tu samí boháči, takže můj skromný honorář jsou pro ně dobře investované peníze.“ V duchu jsem ho viděl, jak se šklebí. „Jsem zrovna u nového klienta, najal si mě teprve včera, je to rychlovka. Taky je to bohužel jen do pátku do večera. No, nemyslím si, že by moji zvědaví andělé strážní stihli napíchnout telefon tak rychle. Co ty?“

„Taky ne.“

„A co můžeš nabídnout ty?“

„Mobil na kartu. Koupil jsem ho od jednoho turisty. Žádná jména, žádné otázky. Nikdo ho ke mně nemůže přiřadit.“

„Bezva. Takže můžeme kout pikle.“

Připadalo mi, jako bychom se rozloučili teprve včera a ne před celou věčností, jednoho slunného odpoledne na parkovišti plném bezpečnostních agentů, kdy se nikdo z nás nedozvěděl, kam odvezou ostatní.

Můj divný pronásledovatel mi najednou připadal úplně neskutečný, jako nějaký zlý sen. Musel jsem se přinutit, abych o něm Gabrielovi pověděl.

„Hm,“ udělal. „Asiat, říkáš? Tady je totiž spousta lidí, na které by se ten popis hodil, ale všichni jsou to exulanti ze Silicon Valley. Když se mnou mluví, tak jen proto, že chtějí, abych jim hlídal domy a staral se jejich tropickým rybkám o správnou teplotu vody.“

„Myslíš, že by to mohl být agent?“

Gabriel si pohrdavě odfrkl. „Copak by agent přišel sám? Choval by se tak pitomě? Kdyby za tím byla čínská tajná služba, poslali by na tebe dvanáct tuctů svalovců, co by tě jednoduše odvěkli, a hotovo.“

„Možná ještě přijdou.“

„Nesmysl. Je to novinář, co něco zaslechl a větrí životní story. Nic víc.“

„Jenže jestli se to dozví Reilly, budu šupem sedět ve speciálu do Ameriky.“

„Měl bych volnej pokoj, kdybys chtěl. Bez legrace. Mám spoustu místa.“

Chvilí mě to lákalo, ale pak jsem si uvědomil, proč by to nešlo.

„To, že vám nechávají projít ty telefonáty, ještě zdaleka neznamená, že se budou klidně koukat, jak zakládáme klub veteránů.“

„Mně by stačilo, kdybys žil někde, kam se dá zajet autem. Irsko je kapku daleko... a představ si, jaká by se strhla mela, kdyby někdo z nás procházel na letišti detektorem kovů! Vyletěli by z kůže.“

„Nejen oni.“ Zatraceně, bylo vážně fajn zase si s ním pokecat. Promluvit si s někým, kdo mi rozumí. Kdo opravdu chápe, jak mi asi je.

„Hele,“ ozval se Gabriel nadšeně, „nikomu ani muk, ale navštívil mě šikmookej Gomez. Jsou to tak dva, tři roky. Jednou ráno stál prostě před domem. Bylo to fakt prima, skoro jako za starých časů. Akorát nám děsně chybělo pivo. On teď žije v Texasu. Poslední rok mu dělaj problémy umělý klouby. Auto už nemá a asi bude muset zase na kliniku. Myslím, že za ním zajedu. Kašlu na předpisy.“

„Pozdravuj ho ode mě.“

„Zavolej mu sám, kamaráde.“ Nadiktoval mi telefonní číslo a já si ho uložil do databáze. Je to jedna z výhod, které v běžném životě mám: nemusím si nic zapisovat.

„Stejně mám pocit, že bych měl zavolat Reillymu,“ přiznal jsem.

Gabriel si zhluboka vzdychl. „Tebe vycepovali fakt dobře, hochu. Reillymu? Máš starosti a rozhodneš se pokecat si ausgerechnet s tatínkou Žabím ksichtem?“

„Nejdřív jsem zavolał tobě.“

„Bravo. Aspoň něco. Můžu ti to vymluvit. Když si vzpomenu, jak sem vždycky přijde a rozvalí se mi na pohovce, tak člověk neví, jestli ho začne oslovovat „synu“ nebo jestli vytáhne pornočasopis!“

„Ale jdi. Tak hrozný zas není.“

„Ty ho nevidáš tak často jako my. Což je celkem dobřej důvod usadit se v cizině, když o tom tak přemýšlím. Hele, nech si poradit od zkušenýho. Podplukovník George M. Reilly není tvůj důvěrník, ale křečovitej dědek.“

„Jen proto, že ho opustila žena, přece ještě...“

„Povím ti jednu historku. Jenom jednu. Podle mě ho dokonale vystihuje. Vzpomínáš si, že Reilly zbožňuje bluesovou muziku? Ufňukané staré negry s rozladěnými kytarami? Sakra, v osmdesátém šestým jel v létě sto mil, aby si mohl koupit desku Mance Lipscomba, takže bych řekl, že ten člověk blues miluje. Ale nepřizná to, zbabělec. Když chce poslouchat Muddyho Waterse, zavře všechna okna a nasadí si sluchátka. Jednou mi vykládal, že jeho kolegové a nadřízení nesmějí o ničem vědět, protože to jsou všechno bělochové z Jihu, co pro ně existuje jenom Hank Williams.“

„To je klidně možné.“

„Jo, taky jsem si to myslel, člověk přece tyhle týpky zná. Jenže teď se podrž: Reilly dostal nového nadřízeného. Černocho. Znáš přece Luthera Torrance, ne?“

„Ale! Strmá kariéra.“

„No jo, to přece bylo jasné. Teď je generálmajor a určitě ještě povýší. A víš, co mi říkal Reilly, když mě nedávno navštívil? Že prej kdyby teď vyrukoval s tím, že má rád blues, vypadalo by to, jako že Torrancovi podlejí! Co tomu říkáš? Ten chlap je tedy něco! Ani se neuprdne, aby nepřemýšlel, jak se to odrazí na jeho kariéře. Takovému člověku nemůžeš věřit ani nos mezi očima.“

„Hm.“ Mobil zapískal a upozornil mě, že mi dochází kredit. Zavěsil jsem, vsunul do telefonu novou kartu a znovu namačkal Gabriellovo číslo.

„Víš, co bych dělal na tvém místě já?“ prohlásil Gabriel sotva zvedl sluchátko. „Bud' bych mlčel, nebo bych to urovnal sám. Hele, co už ten chlápek může dělat, když si na něj počkáš a vymlátíš z něj, co od tebe chce? A když už jsme u toho, co s tím může udělat někdo jinej?“

„Jo,“ přikývl jsem. „To je fakt.“

„Na to vem jed. Proč do nás strýček Sam investoval peníze, co myslíš?“

„To by mě taky zajímalo.“

„Říkám ti, že je to jenom nějaký novinář, co vidí senzační titulky. Když to bude nutný, prostě ho rozmáčkneš.“

„Hm.“ Zhluboka jsem se nadechl, až se mi zdálo, že cítím všechna svalová vlákna v hrudním koši a zase jsem si připadal jako pán situace. „Ale co udělám s tím, co zbude?“

„Nakrmíš rybičky.“ Můj telefon znovu zapískal. „Mezistátní hovor stojí jmění, co?“ mínil Gabriel. „Bohužel ti nemůžu zavolat zpátky. Kromě problémů s vyúčtováním by bylo tvoje číslo navěky uložený v tomhle telefonu...“ Jeho hlas zněl najednou smutně. „Ale zavolej zase někdy a pokecáme si o starých časech, jo? Čtrnáct let je ztraceně dlouhá doba.“

„Zavolám,“ slíbil jsem.

„A nedej se, Duane, slyšíš?“

„Slibuju,“ řekl jsem ještě a pak se spojení přerušilo.

Vytáhl jsem z přístroje další prázdnou kartu, obě jsem nastříhal na malé kousíčky a hodil do smetí. Zítra si na benzince koupím nové. Stejně si půjdu do supermarketu vyzvednout nákup.

Rozhovor s Gabrielem mi pomohl. Vzdorně jsem roztáhl závěsy a cítil se sebejistě a uvolněně. Nízko na nebi se shlukovaly těžké dešťové mraky. Vypadaly jako zmuchlané šedivé povlečení. Kam jsem dohlédl, byla ulička opuštěná.

#

Můj pronásledovatel najednou jako by se do země propadl. Když jsem šel v pondělí do města, pořád jsem se po něm rozhlížel, ale nikde jsem ho neobjevil. Skoro se mi zdálo, že jsem si ho jenom vymyslel.

V úterý pozdě odpoledne, více méně na poslední chvíli, jsem šel vrátit knihy do knihovny. Dal jsem jednomu románu druhou šanci, hlavně proto, že se odehrával v Irsku v minulých dobách, a on ji využil: nakonec jsem úplně zapomněl na čas a prostor a teprve, když jsem knihu zaklapl, jsem si uvědomil, kolik už je hodin. Náhdera.

Knihovna sídlí v nevelké šedé budově v Green Street, kousek od kostela svaté Marie. KERRY COUNTY COUNCIL – *Dingle Library* stojí na ní napsáno, spolu s tajuplnou obdobou v galštině, LEABHARLANN AN DAINGIN. Vždycky si ta slova fascinovaně prohlížím. Otevřeno je od úterý do soboty od půl jedenácté do půl druhé a od půl třetí do pěti. Pro mě je důležitá hlavně odpolední otevírací doba, protože kdykoli musím vrátit knihy, vždycky se opozdím, sám nevím, proč.

Když jsem s brašnou přes rameno prošel vykládanými dveřmi, věnovala mi paní Branniganová svůj nejlaskavější úsměv. U pultu stály dvě děti, světlavá holčička v seprané modré mikině a sukni po kolena a pihovatý, trochu oplácáný kluk s drzým úšklebkem, a opatrně vytahovali z krabice vycpanou lišku. Byl to skvostný exemplář. V knihovně mají na policích úplné zoo vycpaných zvířat, od myší přes zajíce až po sokoly. Všechna zvířata vypreparoval pan Brannigan, byl to jeho koníček, než onemocněl. Knihovna je půjčuje výhradně školám.

„To jsem ráda, že jste přišel,“ řekla paní Branniganová, když se s dětmi domluvila, kdy si můžou přijít půjčit husu, a ony zmizely. „Tiskárna nás ještě pořád zlobí.“

„Žádného počítačového fanatika jste nesehnala?“ zeptal jsem se.

„Ach, vždyť víte, že fanatici podle mě nejsou nejlepší lidé na řešení vážných problémů.“

Musel jsem se zakřenit. „Chápu. Podívám se na to.“

„Manuál jsem vám připravila.“ Vytáhl jsem z brašny knihy. Navrchu ležel román, kvůli kterému jsem se zdržel. Položila na něj dlaň a zeptala se: „Líbilo se vám to?“

Přikývl jsem. „Na druhý pokus.“

„Tušila jsem to,“ pravila spokojeně a začala knihy uklízet.

„Konec jsem ale úplně nepochopil,“ přiznal jsem. „Jak se hrdina připoutá řetězy k bráně protivníkovy sídla a všichni se jen nečinně dívají, jak umírá hladu.“

Paní Branniganové se obličejem mihl jemný úsměv. „Ve starém Irsku,“ vysvětlila mi, „člověk nemohl nepřítele potupit víc, než když na jeho prahu umřel hladu.“

„Aha,“ pravil jsem ohromeně. Moji předkové sice pocházejí z této země, ale já v podobných okamžicích zjišťuji, že je mi stále ještě cizí.

Jakmile knihy skončily v koši na vrácené výpůjčky – praktikantka je druhý den roztřídí –, odemkla mi paní Branniganová kancelář. Je ve vedlejší místnosti, jejíž úzké bílé dveře jsou tak nenápadné, že jsem si jich prvních čtyři roky v Dingle vůbec nevšiml. Klidně bych přísahal, že tam do roku 1998 nebyly a každý detektor lži by mi to uvěřil.

V kanceláři je velká prosklená vitrina přeplněná mrtvými zvířaty, která už se nevešla na police v knihovně. Sedl jsem si k počítači a paní Branniganová uchopila lišku, očividně s úmyslem vecpat ji tam taky. Na první pohled bylo jasné, že se jí to nemůže podařit.

„Víte,“ pravila zamyšleně, když stála před otevřenými dveřmi vitríny a pozorovala mrtvé myši, králíky a kaňata, „někdy si myslím, že to byl boží trest. Myslím to s mým mužem.“

„Prosím?“ vzhlédl jsem k ní zmateně. Už jsem hledal tu neústupnou tiskovou úlohu.

„Ono se to zhoršovalo, víte? Nejdřív to byla přejetá zvířata. Potom ptáci, které někdo zastřelil. Ale to se mu nelíbilo. Zranění, střelné rány... Jistě, hodně se dá opravit, ale zůstávají stopy, zvířata už nevypadají jako živá a tak dále. Skutečně cenné jsou jenom nezraněné kusy Dokonalé exempláře.“

„Chápu,“ řekl jsem.

Paní Branniganová odsunula naleštěné dřevěné stojany se sovami a holuby v naději, že mezi ně vtěsná lišku.

„Začal kupovat živá zvířata. Když rozšiřoval garáž – je teď obrovská, přes celý pozemek, i nad kanálem – myslela jsem, že tam chce mít ohradu. Ve skutečnosti postavil plynovou komoru.“

„Plynovou komoru?“ opakoval jsem. Takové věci člověk neslyší každý den.

„Není velká, jen asi jako skříň, s čalouněnými klecemi. Aby zvířata spadla do měkkého a nepoškodila se jim pířka nebo vousky, chápete? Dala se utěsnit a napojit na výfuk od auta. A on to taky dělal, pořád znovu a znovu. Nakonec tím byl úplně posedlý.“ Pozorovala strnulý zvěřinec za sklem. „Tak zemřela všechna tahle zvířata. Dokonale.“

Podíval jsem se na bezpočet skleněných očí zírajících do prázdna a najednou jsem s nimi pocítil strašidelnou spřízněnost: není snad moje umělé oko něčím podobným? Až na to, že stálo stomilionkrát víc a je nacpané všelijakými technickými vychytávkami? „Proč vám to vlastně vykládám?“ Otočila se a statečně se usmála. „Už jste našel tu chybu?“

„Ještě ne, ale hned to bude.“ Návrat do přítomnosti mi trval trochu déle než jí, ale hned v příštím okně, které jsem otevřel, se objevila čekající tisková úloha, a já ji dalším kliknutím smazal. „Hotovo.“

„Výborně. Děkuji. Za odměnu si smíte půjčit pár opravdu krásných knížek. Tedy, pokud to stihnete za...“ pohlédla na hodiny nade dveřmi – „... osm minut.“

Úsměv vystřídal ustaraný výraz. „Musím dnes odejít přesně, manželova pečovatelka zpívá v kostelním sboru a dnes večer mají zkoušku. Jen běžte, vypnu počítač sama.“ Chvilí jsem se tedy procházel mezi regály. Sahají mi sotva po ramena, takže se mi knihovna zdá větší, než je. Mají tu katalog, ale já ho nikdy nepoužívám, nechávám

se vést náhodou, vezmu si, co mi zrovna padne do oka. Poslední návštěvnice, obtloustlá dívka, po mně vrhala skeptické pohledy. Držela v náručí takovou hromadu knih, že by jí vydržely do stříbrné svatby, a pořád neměla dost.

Většina místních knih jsou staré, pečlivě vázané svazky. U románů to příliš nevadí, ale celá technická a přírodovědná část je prakticky bezcenná. Největší, centrálně umístěná část sbírky, je věnovaná irským dějinám a jedno její oddělení obsahuje víc knih o původu příjmení, než bych si myslel, že vůbec existuje. Zjistil jsem tady, že příjmení Fitzgerald se v okolí Dingle vyskytuje dost často. Pravděpodobně jsem se tedy neocitl pouze ve městě, kde se narodil můj otec, ale skutečně v zemi svých předků.

Musím přiznat, že mě to nijak zvlášť nedojímá. Prošel jsem police s romány. Většinu jsem už četl, ale dokonce i v takhle malé a přehledné knihovně člověk pokaždé narazí na nové hříbety. Nebo aspoň na takové, kterých si předtím nevšiml. Za tři minuty pět jsem měl kořist pohromadě a dorazil k pultu společně s obtloustlou dívkou. Dal jsem jí přednost, za což mě odměnila nesmělým úsměvem.

„Mám vám napsat datum vrácení?“ zeptala se mě jako vždycky paní Branniganová.

„Bud’te tak hodná,“ odpověděl jsem jako vždycky a uložil si knihy do brašny

Vyšel jsem na ulici s plnou brašnou přes rameno a dalšími dvěma knihami v každé ruce – a najednou stál přede mnou, jako by spadl z nebe.

„Pane Fitzgerald, musím s vámi nutně mluvit.“ Můj pronásledovatel.

Slyšel jsem, jak paní Branniganová zamyká dveře a spěchá pryč. Obtloustlé děvče ukládalo půjčené knihy do košíku na kole. Ne, tady a teď jsem ho hákem do brady srazit nemohl.

„Kdo jste a co chcete?“ zeptal jsem se tedy a nepřátelsky jsem se na něj zadíval.

Bud’ přes noc absolvoval kurs slušného chování, nebo měl ke mně větší respekt než k ostatním, v každém případě se držel dost daleko, abych si ho mohl pořádně prohlédnout. Měl na sobě tenkou bundu z

třpytivé fialové látky a košili se vzorem rybí kosti. A ještě stále hrozně připomínal nervózní fretku.

„Itsumi,“ pravil a natáhl ke mně ruku. „Jmenuji se Harold Itsumi.“ Mluvil tlumeným slangem západního pobřeží. Kdepak Číňan. Američan japonského původu. Všiml si, že mám plné ruce knih a nijak se jich nesnažím zbavit, a váhavě ruku stáhl. „Jsem právník.“

„Ach bože.“

Zamrkal. „Ano,“ řekl stručně. „A velmi rád bych vás zastupoval.“

„Paráda,“ opáčil jsem. „Dejte mi vizitku. Ozvu se, kdybych vás potřeboval.“

„Ne, vy mi nerozumíte.“ Neklidně přešlápl z nohy na nohu. „Rád bych vás zastupoval ve zcela konkrétním procesu. V procesu Fitzgerald versus Spojené státy americké. V...“ skoro to vyplivl, „...žalobě o náhradu škody.“

Otevřel jsem ústa, ale žádná odpověď mě nenapadla, jen jsem na něj zíral. Potřeboval jsem trochu času, abych si uspořádal myšlenky.

„Jde o hodně peněz, pane Fitzgeraldde,“ dodal. „Mohl byste dostat největší odškodné, jaké kdy bylo jednotlivci vyplaceno.“ Olízl si rty. „Hovořím o stovkách milionů dolarů, pane Fitzgeraldde.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Nevím, o čem mluvíte.“

Odkašlal si, rozhlédl se a počkal, až obtloustlá dívka, která horlivě natahovala uši, konečně odjede. Díval se za ní. „Co kdybychom někam zašli a všechno probrali? Místo abychom takhle postávali na ulici, víte.“

„Opravdu nevím, o čem bychom se spolu měli bavit.“ Pohrdavě si mě změřil, ovinul kolem sebe paži, jako kdyby mu byla zima – třeba mu skutečně byla, v takové tenké bundě – a řekl: „Mám o vás materiály, pane Fitzgeraldde. Nechci teď rozebírat, jak jsem k nim přišel, ale mám je. Takže vím, co jste.“

„Aha.“

Naklonil se ke mně nepříjemně blízko. Ucítil jsem vůni vody po holení připomínající ocel a neon a mimoděk jsem ucukl. „Vím,“ zasýčel, „že jste *kyborg*.“

To slovo bylo jako úder elektrickým proudem, ale on se choval tak nepříjemně, že jsem se dokázal ovládnout.

„Jestli to má být nadávka,“ opáčil jsem a snažil jsem se, aby to znělo lhostejně, „tak ji neznám.“

„Kyborg,“ poučil mě prudce, „je umělé slovo, vzniklé ze spojení *kybernetický organismus*. Poprvé ho použil Australan Manfred Clynes v roce 1960. Rozumí se jím živá bytost s jistými technickými implantáty, které se začlení do organismu a zdokonalují jeho obvyklé schopnosti, zejména schopnost přizpůsobit se nepřátelskému prostředí.“

„Budu z toho psát písemku?“

Začal rudnout, což v kombinaci s fialovou bundou vypadalo docela žertovně.

„Vím, že z vás udělali bojový stroj, pane Fitzgeraldde. Měl jste se stát vojákem 21. století. Ve svalech máte implantované multiplikátory síly, části kostry, mezi nimi i celá pravá paže, byly nahrazeny vysoce zhuštěnou titanovou slitinou. Máte elektronické smyslové orgány, takže vidíte ultrafialové a infračervené záření, gamapaprsky, rentgenové paprsky, jste schopný odhalit viry, chemické bojové látky, a tak dále. Jste...“

„Zní to opravdu ohromně zajímavě,“ skočil jsem mu do řeči, než stačil na úzkou Green Street vykřičet další státní tajemství. „Ale řekl bych, že se necháváte příliš strhnout béčkovými sci-fi filmy.“

Ztuhl, ohrnul rty. „Jistě,“ přikývl pak chápavě. „Pochopitelně. Zavázal jste se k mlčenlivosti, samozřejmě. Nesmíte o ničem mluvit. Co kdybych z vás jenom... zkoušel tahat rozumy, říká se to tak?“ Přimhouřil oči a výrazem tváře mi letmo připomněl filmy s Brucem Leem. „Ale,“ pokračoval, „existuje něco, co nevíte.“

„Nevím spoustu věcí,“ připustil jsem ochotně.

Nějaký muž s větrem ošlehaným obličejem a stejně ošlehaným pulovrem se ztěžka vlekl ulicí a mířil ke křiklavě rudému a zlatému průčelí hospody *Dick Macy's Pub*. Vrhł na nás záhadný pohled, jakými obyvatelé Dingle častují zjevné cizince. Údajný advokát, který se nedokázal ubránit ani módnímu průmyslu, ale hodlal se pustit do křížku s nejmocnějšími tajnými službami této planety, pozoroval rybáře se stejnou podezíravostí.

„Vážně bych vás nemohl přemluvit, abychom pokračovali v rozhovoru někde jinde?“ zeptal se. „Bydlím v Brennanově hotelu. Mají

tam velice příjemný, tichý bar. Hotelová manažerka – mimochodem, velmi roztomilá osoba – osobně připravuje drinky.“

Pocítil jsem horké bodnutí v podbřišku. Netěsnost v nukleární baterii? Vzápětí jsem pochopil, že za to může zmínka o hotelu a Bridget. Představa, že budu sedět na barové stoličce naproti Bridget Keanové a ona mi naservíruje drink, moje rozhodnutí ale sebemeně neovlivní. Alespoň jsem si to říkal.

„Jsem obyčejný voják v předčasném důchodu,“ namítl jsem chabě.

„Jste obětí nesvědomitého experimentu,“ odporoval mi muž, který si říkal Harold Itsumi. „Jste obětí zločinných intrik.“

„A tohle říká právník.“ Musel jsem se soustředit. Ani jedinou slabikou jsem nesměl potvrdit cokoli z toho, co tvrdil. Správně bych ho měl nechat stát, jít domů a zavolat Reillymu.

A začít balit kufry.

Tenhle člověk byl na nejlepší cestě zničit mi život.

„Když půjdeme před soud s důkazy, které mám, a s vaší výpovědí, musela by vláda uplatit soudce a zavraždit svědky, aby z toho znovu vyvázla,“ prorokoval s jistotou, která mě skličovala. Zvedl ruce, jako by mě zapřísahával.

„Pane Fitzgeraldde, chci jen, abyste si prohlédl moje dokumenty. Když pak řeknete ne, v pořádku. V tom případě vám prostě zaplatím drink a nebudu vás dál obtěžovat.“

Zcela zjevně o mně nevěděl všechno, jinak by mu bylo jasné, že si s drinkem nemůžu nic počít.

„Tak dobrá, půjdu s vámi,“ řekl jsem. V zájmu národní bezpečnosti jsem se musel o něm a o jeho zdrojích dozvědět víc. Alespoň jsem si to říkal. „Ale varuji vás, mrháte časem.“

„Počkejte, až uvidíte ty dokumenty,“ opáčil Harold Itsumi sebejistě.

...nic nebude stát tam, kde stojí dnes, všechno strhne a odvede s sebou stáří. A nebude si tak zahrávat jen s lidmi (vždyť jak nepatrnou částíčkou jsou lidé v říši Štěstěny), ale i s místy, krajinami, světadíly.

Seneca, AD MARCIAM

6. kapitola

Co se píše v jeho dokumentech mě ani trochu nezajímalo, všechno jsem koneckonců věděl sám. Zajímavější bylo, jak k nim přišel. Ale když jsme svorně kráčeli po Green Street, kroužily mé myšlenky s rozechvělým nadšením kolem něčeho úplně jiného. Bude Bridget v hotelu? Co bych jí měl říct, abych na ni udělal co nejlepší dojem? A co si objedná? Rozhodně žádný drink – někdo by si se mnou mohl chtít připít a čekalo by se ode mě, že do svého primitivního trávicího traktu naliju takové množství alkoholu, které by mi spolehlivě zahubilo střevní flóru, po léta s námahou udržovanou při životě. Ne, dám si raději kávu. Káva se dá donekonečna míchat, protože je příliš horká a nakonec ji můžete nechat stát, protože vám vystydla.

O takových věcech jsem tedy přemýšlel, zatímco jsem kráčet vedle neznámého muže, který se nějakým záhadným způsobem dostal k nejlépe strážnému vojenskému tajemství posledních dvaceti let. Třeba je vskutku načase, napadlo mě, abych si zkusil zasloužit ty peníze, co mi každý měsíc chodí na účet.

„Ještě jste mi neřekl, odkud jste,“ prohodil jsem jakoby mimochodem.

Harold Itsumi byl úplně bez sebe radostí, že si se mnou může povídat.

„Z Los Angeles. Tedy, tam jsem se narodil a vyrostl, studoval jsem na Columbii v Missouri a dnes mám kancelář v San Francisku,“ vysvětloval.

„A jak vám ty žaloby o náhradu škody vynášejí?“ zeptal jsem se a nemohl jsem si odpustit poznámku: „Vždycky jsem si myslel, že je to ta nejpopovrhovanější část právníčiny.“

Zrudl. „Ne, vy jste mě špatně pochopil. Pracuji hlavně pro organizace zabývající se ochranou lidských práv. Zasazují se o práva menšin.“

„Jako jsem třeba já. Bílý anglo-irský protestant z Bostonu v Massachusetts.“ Zahnuli jsme na Main Street. Údržbář ze školy na rohu právě natíral plot a při slově protestant poplašeně vzhlédl.

„Upřímně řečeno, pane Fitzgeraldde, já vás nechápu.“ Itsumi najednou naprosto nejaponsky projevoval emoce. Vida, hněv spravedlivého. „Udělalí vám něco skutečně příšerného. Slíbili vám všechno, nesplnili nic, zničili vám život a poslali vás do výslužby – a vy si to necháte líbit? Proč nebojujete? Jste přece voják, pane Fitzgeraldde! Nestává se člověk vojákem, aby bojoval?“

Bylo dost těžké tvářit se, že se mě to netýká. Všechny tyhle otázky jsem si koneckonců taky často kladl, aniž bych našel odpovědi.

„Člověk se stává vojákem,“ řekl jsem s námahou, „aby chránil blaho své země. Což může znamenat boj. Ale o tom nerozhoduje voják, ale zvolený prezident.“

Nechápal se na mě zahleděl. „Amen,“ prohlásil pak. Stáli jsme před Brennanovým hotelem a on mi otevřel dveře. „No, řekl bych, že až si prohlédnete moje materiály, budete mluvit jinak.“

Recepce byla laděná do temně zelené, na stěnách hedvábně lesklé tapety ve stejném tónu jako psací podložka na masivním pultu. Rozhlédl jsem se. Sedací souprava, na stěně staré hodiny s kyvadlem, příborník a nízký, kalně zářící lustr. Místnost se rozjasnila teprve po příchodu Bridget, která se usmála na mého průvodce. „Dobrý den, pane Itsumi.“ Zahlédla mě a já měl dojem, že její úsměv nepatrně pohasl. „Dobrý den,“ kývla na mě.

„Slečno Keaneová,“ pravil Itsumi a mnul si ruce, „pan Fitzgerald a já bychom rádi využili pohostinství vašeho baru. Bylo by to možné?“ Ochotně přikývla. Měděná kadeř jí odvážně visela do obličeje. „Jistě. Běžte klidně napřed, hned jsem u vás.“

„Díky.“

Itsumi šel přede mnou, očividně se tu vyznal. V baru byl stejný černo-bíle vzorovaný koberec jako v hale, ale jinak tady převládala kombinace žluté a hnědé. Na vysokých žlutých stěnách visely všelijaké obrazy, vybledlé kresby, jednoduché tisky a zarámované fotografie, nad krbem, kde ještě nehořel oheň, navíc obrovitá olejomalba. Posadili jsme se k baru.

„Navrhuji,“ řekl Itsumi, ruku majetnický položenou na tmavém naleštěném dřevě, „abychom si objednali drinky a já pak zajdu pro ty papíry. V tuhle dobu nás tu nebude nikdo rušit.“

„Nemám námitky,“ přikývl jsem a pečlivě uložil knihy do jednoho křesla.

Vešla Bridget, postavila se za bar, otřela z jinak dokonale čistého dřezu pár drobečků a zeptala se, co si přejeme.

„Já si dám *wild irish rose*,“ řekl Harold Itsumi a ušklíbl se na mě. „Na tuhle denní dobu je to kapku silné pití, ale můžu vám ho jen doporučit.“

„Díky,“ opáčil jsem, otočený k Bridget. „Ale já si dám raději jen kávu, jestli ji máte.“

„Samozřejmě,“ přikývla a sáhla po šálku s logem Brennanova hotelu.

„Tak tedy,“ ozval se právník a poklepal na pult. „Skočím pro ty věci.“

„Jistě,“ přikývl jsem. Nemohl jsem se dočkat, až zmizí.

„Mám pokoj až úplně nahoře. Bude to chvilku trvat. Neutečte mi.“

„Nebojte se. Klidně si dejte načas.“

Na odchodu ještě něco řekl, ale zaniklo to v hluku mlýnku na kávu. Díval jsem se, jak do šálku vytryskl tenký pramínek horké, čerstvé kávy, a vzpomínal na doby, kdy byl tenhle nápoj nepostradatelnou součástí mého dne. Teď už jsem skoro nevěděl, jak vlastně chutná. Pokud jsem to vůbec kdy věděl, koneckonců dost lidí se zdráhá označit obvyklou armádní břečku za skutečnou kávu.

„Mléko? Cukr?“

„Nic, díky,“ řekl jsem. Beztak jsem to nehodlal pít. Maximálně si jednou usrknout. Pak mě napadlo, že potřebuji důvod k míchání. „Tedy, vlastně ano, dva cukry, prosím.“

Vytáhla z krabice dva zabalené kousky, položila je na podšálek a postavila přede mne kávu. „Prosím.“

„Díky.“ Zblízka vypadala její plet' jako mléko se světle hnědými skvrnkami. Odtrhl jsem pohled a složitě vybaloval cukr, zatímco ona připravovala koktejl pro Itsumiho. Koutkem oka jsem zjistil, že polovinu tvoří čistá whisky.

„Tak vás tedy našel,“ poznamenala, když krájela citróny a vymáčkávala z nich šťávu.

Vzhlédl jsem. „Našel?“

„Pan Itsumi. Hledá vás už od pátku. Já mu ale mohla říct jen to, že vás poměrně často vídám u hotelu, ale že nevím, kde bydlíte ani jak se jmenujete.“

Bylo mi horko, jako bych vypil celý galon kávy. Ona si mě všimla. Připadal jsem si jako výrostek, kterého přistihli, jak dírou po suku špehuje dívky v převlékací kabince.

„Míváte často něco na práci tady poblíž, vidíte?“ pronesla s úsměvem.

„Ehm,“ udělal jsem a z rozpaků jsem málem převrhl šálek. Jen tak tak jsem se zabrzdil. „Ano, mám.“

„Ale vy nepocházíte z Dingle, že ne? Řekla bych, že jste taky Američan.“

„Ano. Já... Můj otec se tady narodil.“ Skoro jsem nepoznával vlastní hlas.

„Fitzgerald, ach ano. V tomhle kraji to dřív bývalo časté jméno.“ Vzhlédla od práce a věnovala mi rychlý úsměv. Nejraději bych ho nechal zasadit do zlata.

„Já taky nejsem zdejší. Zaválo mě to sem z Donegalu. Tam není tolik hotelů, víte?“ Zase se věnovala přípravě drinku. „A vy? Jaké máte povolání?“

„No... To je dlouhá historie.“ Odkušlal jsem si, abych získal čas. Netušil jsem, co jí mám povědět. Já prostě při nejlepší vůli nevypadám jako důchodce.

Přesně v tom okamžiku padl výstřel.

Pro uši běžného smrtelníka to bylo prostě hlasité prásknutí někde v horním patře hotelu, snad zvuk prudce zabouchnutých dveří. Ale automatika (netušil jsem, že je někde v pozadí mé existence neustále aktivní) mi takřka zároveň a bez vyzvání promítla na virtuální obrazovku výsledek akustické analýzy: *výstřel z poloautomatické zbraně*.

„Co to bylo?“ zaslechl jsem ještě Bridget, ale ta slova už patřila do jiného, neskutečného světa, který jsem nechával za sebou. Reflexivně jsem zapnul bojový režim, ucítil jsem, jak naskočilo turbosrdce, vnímal, že mi tělem proudí žhavá energie. Vymrštil jsem se ze sto-

ličky, jediným dlouhým skokem jsem se ocitl u průchodu do recepce a jako střela se řítíl vzhůru po schodech. V žilách mi proudila nejdražší droga na světě, alfa-adrenalin, a měnila vnímání času, všechno kolem mě se odehrávalo jako ve zpomaleném filmu. Byl jsem rychlejší než blesk! Nejrychlejší na světě! Nepřítel se brodí olejem, pohybuje se, jako by se ze vzduchu stalo tuhé želé, a já se na něj vrhnu jako šlehnutí bičem, jako hněv boha, jenž metá blesky a drtí protivníky skálami.

Běžel jsem po schodech nepřírozeně dlouhými skoky, zdálo se mi, že se vznáším. Bez znatelné námahy jsem zdolával patro za patrem. Kupředu mě vrhaly šíleně rychlé a nepředstavitelně výkonné multiplikátory síly ve svalectech poháněné atomovou energií a kontrolované bioneuronickými obvody. Jsem ztělesněný zlý sen každého nepřítele. I kdyby přežil – což není pravděpodobné –, bude se ještě dlouhá léta probouzet s křikem a zalitý potem.

Poslední patro. Tady, říkal Harold Itsumi, je jeho pokoj. Výsledky akustického stanovení polohy souhlasily, což bylo znepokojivé. Poslední skok, zastavit se. Předě mnou byla krátká chodba. Jedny otevřené dveře. Ve dveřích stojí muž, běloch, asi šest stop, kolem pětáctýřiceti, tmavé, krátké vlasy, nesmiřitelný pohled.

Ale když mě spatří, vykřikne. Není divu. Instruktoři a zkušenosti ho mohli připravit na hodně, ale rozhodně ne na pohled na muže, jenž visí pod stropem jako *Spiderman*, s holou ruku zabořenou do zdiva. Vykřikne, klopýtá pozpátku do pokoje a zabouchne dveře, jako by mu to mohlo pomoci.

Skok, a jsem přede dveřmi. Kopnutí, a třísky létají po místnosti. Zakuklenec v panické hrůze prchá do koupelny, zbraň v ruce. V rohu místnosti zhroucený Harold Itsumi, místo levé půlky hlavy krvavá kaše, očividně mrtvý. Na psacím stole aktovka, otevřená, prázdná. Stopy zápasu.

Přepnu na infračervené vidění a vidím nepřítelovy obrysy, skrze stěnu koupelny, která je jistě tenká, jako všechny dodatečně zřízené příčky ve starých domech s úzkými pokoji. Krčí se vedle dveří, ruku zdviženou, bezpochyby v ní drží zbraň. Co o mně ví? Co *může* vědět? Ví, že mě lze nejsnadněji zabít, když mě někdo překvapí a prožene mi kulku krkem a páteří nebo levým okem? Sklouznu blíž,

rychle jako tygr a nehlučně jako stín. Syntetický hormon ještě působí, čas je stále na mé straně, stále počítám vteřiny v poměru dvě ku jedné.

Z koupelny se ozývají zvuky, které si nedokážu zařadit. Šustění, cvakání... Past? Musím s tím počítat. Zaujmu pozici vedle dveří a natáhnu paži. Kdyby mě někdo pozoroval, musel by mu sled mých pohybů připadat jako jakási neskutečná stínohra, ale já mám čas přemýšlet a zamířit. Stojím vedle dveří, těsně u termického otisku vraha. Ať už chystá cokoli, čeká, že přijdu dveřmi. Ale to se plete. Rozpřáhnu se a prorazím zeď pěstí. Mířím mu přesně na hlavu.

Kameny se lámou, úlomky létají na všechny strany a s cinkotem narážejí na armatury. Ale rána šla do prázdna. Rychlostí blesku stáhnu paži nazpátek, nahlédnu do vzniklé díry. Koupelna je prázdná. Najednou mi dojde, že jsem se nechal zmást infračerveným viděním. Vrah se skutečně krčil za touhle stěnou a číhal, ale ne na mě, nýbrž na Harolda Isumiho. A musel čekat dlouho, proto se jeho tělesné teplo obtisklo do kamene tak výrazně.

Prudce se otočím, ve skoku zasáhnu radiátor, odrazím se a vyrazím koupelnové dveře. Okno je dokořán. Vyskočím, ve zlomku vteřiny jsem na parapetu a ještě stačím zahlédnout zakuklence, jak utíká dole po parkovišti. Z okna visí tenký provazový žebřík, pomůcka, kterou nebudu potřebovat. Zatímco zaměřovací automatika hledá uprchlíka, na virtuální obrazovce se mi objevují červené a žluté linie a probíhají plně automatické triangulace a výpočty. Připravím se ke skoku. Skočím mu na záda ze vzdálenosti čtyřiceti yardů a výšky dvaceti osmi stop a udělám z něj něco, co by nepoznala ani jeho vlastní matka.

Vtom vysadilo turbosrdce. Celým tělem se mi rozlehl pronikavý, kovový zvuk, připadal jsem si, jako by mě zasáhla střela dum-dum, a zároveň se mi zdálo, že vybuchnu, oči se chystaly vylézt z důlků, krev se snažila skrze kořínky vlasů provrtat ven.

Naštěstí jsem přepadl dozadu, zpátky do místnosti. Nemohl jsem dělat vůbec nic, mé tělo už mi nepatřilo, mohl jsem jenom lapat po dechu a sípět, a srdce mi bušilo jako šílené. Zhroutil jsem se na podlahu, dopadl na rozmlácenou zeď, strhl s sebou koupelnové armatury, ale vědomí jsem neztratil. Ani to nešlo, ne při krevním tlaku, který se vymykal jakémukoli lékařskému hodnocení. Všechno ve mně pulzo-

valo a vibrovalo. Po virtuální obrazovce uháněly divoké řady nikdy neviděných kódů. Poplach nejvyššího stupně. Nejspíš mě to roztrhne.

Ale ne hned. Ležel jsem na zádech, zíral na rozhoupaný strop a četl spoustu uklidňujících hlášení, třeba *Unexpected error 804 occurred – call system administrator*. Alespoň že se plíce vzpamatovaly natolik, abych mohl klít.

Přes varování *Too many errors – please shut down Combat Mode* jsem se při nejbližší příležitosti chytil okna, vytáhl se do výšky a vykoukl ven. Pod alfa-adrenalinem připadá člověku každá vteřina jako věčnost, ale i tak jich uplynulo dost, aby vrah pohodlně uprchl. Ale světe, div se, on neuprchl. Stál u výjezdu z parkoviště a díval se na mě, jako by ještě pořád nechápal, co to na něj vtrhlo. A jako by přemýšlel, jestli se může vrátit.

Kdybych měl revolver, mohl bych ho snadno zastřelit, a taky bych to udělal. Takhle jsem aspoň zvedl kámen ze zničené stěny, zamířil a mrštil ho po něm vši silou, již mi moji stvořitelé propůjčili. Tedy nadlidskou silou. Neznámý bezpochyby netušil, co se mu vlastně stalo, když ho jako dělová koule zasáhl do ramene. Vykřikl, chvíli klopýtal pozpátku, spadl a zmizel ve stínu. Zavřel jsem levé oko, nechal pracovat infračervené senzory a zesilovače zbytkového světla a sledoval jak vstává, drží si rameno a mizí za rohem. Měl jsem vlastně v úmyslu trefit ho do hlavy, a jsem si jistý, že kdyby se mi to podařilo, už by nevstal.

S těžkým srdcem jsem vypnul bojový režim, nebo spíš to, co z něj ještě zbylo. Okamžitě na mě dopadla únava jako těžký plášť a plíce začaly znovu pumpovat, odpracovávat další dluhy. Pravá ruka se mi třásla. V ústech jsem měl slanou pachut' a věděl jsem, že skutečné vyčerpání na mě ještě čeká. Později.

Vyšel jsem z koupelny a podíval se na mrtvolu malého korpulentního právníka s šikmýma očima a pochybným vkusem v oblékání. Košile se vzorem rybí kosti vypadala jako absurdní komentář k jeho osudu.

Ty materiály. Ani jsem se je nenamáhal hledat. Někdo věděl, že je vlastní. Někdo, kdo byl ochotný zabíjet, aby – ano, proč? Aby je dostal zpátky? Aby je Itsumi nemohl předat dál? Nebo snad omylem? Jedno bylo jisté – ty dokumenty byly důležitější, než jsem si myslel.

Žije jen ten, kdo je k užitku mnohým, žije jen ten, kdo je sám činný. Dobro není příjemné, jestliže je s tebou nikdo nesdílí.

Seneca, EPISTOLAE MORALES

7. kapitola

Všude se hemžili policisté. Bylo vidět, že případ je zjevně nad jejich síly.

„Musíme si vyžádat specialisty,“ ozývalo se nejdřív a později: „Už jste mluvili s chlapci v Tralee?“ nebo „Volali z Tralee zpátky?“, až konečně hubený člověk s jizvičkami po neštovicích zaklapl mobilní telefon a s úlevou oznámil: „Jsou na cestě. Budou tady nejpozději za dvě hodiny.“

Seděli jsme s Bridget v sedací soupravě vedle recepce a mlčky pozorovali ten zmatek. Vyšla předtím nahoru a bohužel viděla Itsumiho tělo, protože jsem neměl dost sil, abych jí v tom zabránil. Neuměl jsem jí ani odpovědět na žádnou otázku. Policisté na tom byli stejně, jenom třesli oči, nevěřícně frkali a zmatkovali.

„Hned jsem u vás,“ volal jeden z nich, pomačkaný chlapík s býčí šíjí a rozčuchanými šedými vlasy, kdykoli se mihl kolem nás. Dva statní muži v uniformách stáli ve dveřích a bránili rozčilenému reportérovi s velkým fotoaparátem kolem krku nejspíš byl z místních novin – ve vstupu do hotelu.

„Máme přece svobodu tisku,“ kvílel novinář pořád dokola, ale na policisty to neudělalo sebemenší dojem.

„Ten pán vypadal úplně normálně,“ vysvětlovala mi několikrát bledá Bridget, jako kdybych tvrdil opak. Ani jsem nevěděl, koho má na mysli – nejspíš Itsumiho.

„Hned jsem u vás,“ ozval se zase ten starší policista a zamířil do jídelny, kde si policie udělala dočasný hlavní štáb. Ale už u dveří ho někdo zastavil. Útržky rozhovoru doléhaly až ke mně: *kolosální poškození pokoje je absolutně nevysvětlitelné*, v žádném případě nemůže jít o *dílo jednotlivce* a bude třeba pátrat *pravděpodobně po kovářském kladivu* nebo něčem podobném.

Bridget se nepatrně zachvěla. Opravdu se ze všech sil snažila ovládat, ale napětí na ní bylo znát.

„Paní Brennanové se to nebude líbit,“ pravila a zavrtěla hlavou. „Vůbec se jí to nebude líbit.“

Nejraději bych natáhl ruku a položil ji na její dlaň, ale místo toho jsem chlácholivým tónem – alespoň jsem se snažil, aby byl chlácholivý – pronesl: „Neřekl bych, že vám bude někdo něco vyčítat.“

Otočila hlavu a pohlédla na mě velkýma, jasně zelenýma očima. „Myslíte?“

„To, co se stalo, nemá s vámi ani s hotelem vůbec nic společného. Pan Itsumi byl právník. Nevíme, s jakými lidmi měl co do činění.“

Přikývla, polkla, položila si ruku na hrud. „Chudák pan Itsumi. Taková strašná smrt. Opravdu bych teď neměla myslet na sebe.“

Ten postarší policista se nám zřejmě konečně chystal věnovat. Zbýval už jen podsaditý, uspěchaný muž s hlavou jako rajče, který rychle kráčel vedle něj a něco mu vykládal: „...díry ve stropě, co nevypadají jako díry po kulkách. A ze dveří je hromada třísek!“

„Ano, ano, já vím,“ řekl šedovlasý policista a zamával rukou, jako by ho chtěl odehnat. „To ať prozkoumají páni z Tralee. Někteří pocházejí ze Severního Irska, v destrukcích se vyznají. Zaříd'te prostě, aby nikdo na nic nesahal.“

Uspěchaný muž s rozrušeným výrazem zmizel a jeho šedovlasý kolega si k nám přitáhl židli, a usadil se na ní s opěradlem před hrudí a vylovil z kapsy notes.

„Tak,“ vzdychl si a otevřel notes, „ví bůh, že jsme si dnešní večer představovali jinak. To nahoře je neuvěřitelná sviňárna...“ Sáhl do kapsy saka pro propisku. „Mimochodem, já jsem seržant Seamus Wright. Než dorazí kolegové z NBCI, řídím to tady, ať chci nebo ne.“

Zapsal si naše jména, adresy a telefonní čísla a upozornil nás, že až do předběžného uzavření vyšetřování nesmíme opustit město. „Takže,“ odkašlal si a otočil stránku, „slečno Keaneová, určitě tušíte, na co se vás chci zeptat. Co se tady stalo?“

Bridget Keaneová mu pověděla přesně to, co zažila. Že jsme zaslechli výstřel a že já se rozeběhl nahoru. Že se budova doslova otrásla několika ranami, ale že opravdu neví, kolik jich bylo. A já že

se krátce poté vrátil a řekl jí, ať zavolá policii, že pana Itsumiho někdo zavraždil.

„Napadá vás, jak se vrah mohl dostat dovnitř?“ vyzvídal seržant. Bridget zavrtěla hlavou. „Mohlo to být někdo z ostatních hotelových hostů?“

Naši pozornost upoutala slovní výměna slov u hlavních dveří, tak hlasitá, že přehlušila okolní halas. „Já tady *bydlím!*“ vztekal se někdo. „Já náhodou v tomhle hotelu *bydlím!*“ Následovaly našťavané kletby. „Co se tady k čertu děje?“

„Ó já,“ vyjekla Bridget. „Promiňte, musím tam jít.“ Vyskočila a utíkala ke vchodu, aby se ujala rozrušeného hosta.

Seržant Wright se za ní chvíli zamyšleně díval. „Dělá si starosti, že?“

Přikývl jsem.

„Zbytečně,“ pravil a zahleděl se do svých poznámek. „Nádherná žena.“ Chvilí zíral na papír, aby si vzpomněl, kde skončil. „Pane Fitzgeraldde, když jste vyšel po schodech nahoru, co jste tam našel?“

Snažil jsem se maximálně držet pravdy a přitom se vyhnout jakýmkoli zmínkám o své účasti v celé záležitosti. Jinými slovy, moje vyprávění mělo s pravdou pramálo společného. Ale seržant Wright neměl důvod mi nevěřit. Kdybych mu vykládal, že třetí patro jsem zřídil já, jediný muž, sám, holýma rukama během pouhých šedesáti vteřin, jistě by nepřikývl a neřekl: „Dobře, pane Fitzgeraldde, moc vám děkuji. Myslím, že je to zatím všechno. Až dorazí inspektor z NBCI, bude vám chtít jistě položit pár otázek, takže by bylo hezké, kdybyste nám byl v nejbližších dnech k dispozici. Ale teď byste si měl ze všeho nejdřív skočit k lékaři.“

Vytřeštil jsem na něj oči: „K lékaři?“

Ukázal propiskou na moje dlaně. „Krvácíte. Řekl bych, že jste se nejspíš poranil o ty rozmlácené dveře.“

#

Kdyby tam nahoře probíhala bojová akce, měl bych po celém těle kevlarový oblek se speciálně vyztuženými rukavicemi a spoustu dalšího vybavení, mimo jiné i těžkou zbraň bez spouště, ovládanou přes

bionické rozhraní v pravé dlani. Takhle jsem měl na mnoha místech úplně sedřenou kůži. Nebylo divu – z jedné strany nepoddajná titanová ocel, z druhé nejružnější tvrdé překážky... Hlavně pravá dlaň, kterou jsem prorazil zed', vypadala dost špatně. Jen jsem si toho nevšiml. Droga, pod jejímž vlivem jsem bojoval, způsobila, že jsem stále ještě nevnímal bolest. Zřejmě jsem zastavil krvácení, aniž jsem si to uvědomoval. Neškolenému oku tak moje rány nepřipadaly příliš vážné, zejména v příšeří hotelové haly.

Seržant mi nabídl, že se mnou někoho pošle, ale já odmítl. Do ordinace doktora O'Shey to bylo jen několik kroků.

„No nazdar,“ prohlásil, když mi otevřel.

Ordinační hodiny musely skončit teprve nedávno. V chodbě ještě stály židle a byla cítit nemocnými, vylekanými lidmi.

„Co jste prováděl?“ zeptal se, když jsem se ocitl na vyšetřovacím lehátku. Pověděl jsem mu to. Všechno. „No nazdar,“ prohlásil podruhé a ztěžka dosedl na nejbližší židli. „Vražda? Svatá matko boží. Vražda.“

Ještě jednou prošel vše, co jsem mu pověděl, chtěl to vědět naprosto přesně. Odpovídal jsem mu, jak nejlépe jsem dovedl, ale jazyk mi s každým slovem těžkl a víčka taky.

„Ten právník se musel zaplést do pořádně nebezpečné hry,“ mínil doktor O'Shea a vrtěl hlavou. „Zvláštní. A když byl tady, myslel jsem si, že je to neškodný blázen. Někdo, kdo v nejhorším případě jednoho dne vyleze na bedýnku a bude kázat o konci světa.“ Konečně vstal, vzal mě za pravou ruku a s vážným výrazem si ji prohlížel. „To musím zašít.“ Připravoval si na tác nástroje a léky. „Jak jste říkal, že se ta věc jmenuje? Alfa-adrenalin? Nikdy jsem o ničem podobném neslyšel. Co to vůbec je?“

„Nevím, co je to ve skutečnosti,“ odpověděl jsem a zíral do stropu, vnímal bolest v ruce, která se pomalu prokousávala závoji halícemi mé vědomí. „Oni tomu vždycky říkali takhle. Nejsilnější povzbuzující prostředek na světě. Podobá se látkám vznikajícím v těle, takže nehrozí závislost.“

Koutkem oka jsem zahlédl, jak doktor O'Shea ustaraně svažtil čelo. „Vážně nevím, co bych vám teď mohl píchnout. Obávám se, že tentokrát to musíte zvládnout sám.“

„Žádný problém,“ řekl jsem a aktivoval přívod sedativ. „Pusťte se do toho.“

Začal mi sešívát rány na dlani a na paži. Píchal to, ale nebolelo. Nebo možná bolelo, ale mně to bylo jedno. Moje tělo zažilo už tolik bolesti, o pár píchnutí jehlou víc nebo míň na věci nic nezmění.

Najednou tu zase byl ten obraz, ta vzpomínka. Jako by strašlivá průtrž mračen spláchla nánosy prachu a obnažila všechno to, co bylo dlouho přikryté.

Ležím na zádech a zírám na nebe, na němž září šest slunců uspořádaných do kruhu. Ale nebe je temné a mě všechno bolí, každíčké vlákno v těle mi hoří, plíce mi rozleptala kyselina, nadechnutí znamená čirou bolest. Nějaký zlý bůh mě rozdrtil pěstí, roztrhal na kousky a zadupal do země, ale já ještě žiju, jako kdybych nesměl zemřít, jako by mi byla odepřena i tahle poslední milost. Náhle se nade mnou skloní něčí obličej, tvář obra, až na oči zahalená zelenou rouškou. Dívám se na něj a vím, že jsem spáchal něco strašlivého a že si zasloužím trest.

„Jak je vám, Duane?“ zeptá se obr a sundá si roušku. Má stříbrošedou bradku a usmívá se.

„Hřešil jsem,“ odpovím. Nebo se alespoň pokusím odpovědět, nevím, jestli hrtan a hlasivky dokážou můj úmysl proměnit ve slova. Dokonce ani nevím, jestli ještě vůbec nějaký hrtan a hlasivky mám. Vzali mi všechno, možná i tohle.

„Dokázali jsme to,“ říká obr. „Vy jste to dokázal. *Muž za šest milionů dolarů* bude proti vám úplný ubožáček.“

Přijde večer a pak noc, obrův obličej kamsi zmizel, a já někam padám, klesám stále hlouběji a hlouběji. Ještě slyším, jak se někdo směje a říká: „Šest milionů dolarů by taky byl pakatel...“

Probouzím se, protože mi doktor O'Shea třese ramenem, a když s námahou odklopím víčka, řekne: „Neměl jsem na mysli celkovou narkózu, pane Fitzgeraldě.“

„Ach ano. Odpusťte. Už jste hotový?“ Mám pocit, že breptám.

„Nevím, kdo z nás dvou je hotový víc, jestli vy nebo já,“ zabručel lékař. „Pokud ale máte na mysli své ruce, tak ty jsou zafačované.“

„Díky.“

Ne, nedal jsem si nedopatřením celkovou narkózu. Byl jsem naprosto vyčerpaný po akci, kdy jsem jel na *full power* a věděl jsem, že mě únava za několik hodin zcela pohltí a já upadnu do hlubokého, tvrdého spánku. Zvedl jsem ruce, abych si je prohlédl. Vypadaly lépe, než jsem čekal: kolem pravého předloktí jsem měl obyčejný gázový obvaz, dlaně byly sterilně zafačované, každý prst zvlášť, takže jsem jimi mohl skoro normálně pohybovat.

„Dám vám s sebou rezervní obvazy, abyste si je mohl zítra večer nebo pozítří ráno vyměnit. Řekl bych, že stehy můžete vytáhnout asi tak v neděli,“ dodal doktor O'Shea. „Přijďte se mi ukázat přes příští týden.“

„Přes příští týden?“ opakoval jsem, když jsem si sedal. „Obvykle čekáte, že se uzdravím rychleji.“

„Tentokrát taky, ale příští týden budu pryč.“ Kývl na mě, abych vstal. „Pojďte, ještě vás zrentgenuji.“

Zkusil jsem zahýbat rameny a pažemi. „Musí to být?“ Sice jsem si připadal, jako by si na mě zchladila žáhu horda vzteklých goril, ale jinak bylo přece všechno jako dřív.

Doktor O'Shea si podrážděně založil ruce v bok. „Zdá se mi, že to berete na lehkou váhu, pane Fitzgeraldde. Ano, sešil jsem vám rány tak dobře, že na obvázání stačí trocha gázy, ale to ještě neznamená, že nejde o těžká zranění. Na několika místech sahají řezy hodně do hloubky, až k těm vašim... ocelovým kostem.“

„Kostem z titanové slitiny,“ opravil jsem ho.

„Zachoval jste se skutečně hloupě. Aktivoval jste nebezpečný systém, který se přes deset let nepoužíval. A vaše tělo zestárlo. Vazivo máte choulavější než dřív... Za žádných okolností se to nesmí opakovat.“

„Dobře, dobře,“ přikývl jsem a zvedl dlaně na znamení kapitulace. „Budu dávat pozor.“

„Buďte tak hodný.“

Vlekl jsem se za ním do rentgenové místnosti, stoupl si, kam mi přikázal, a poslušně se nehýbal. Abych si ho usmířil, zeptal jsem se, zda jeho nepřítomnost příští týden znamená, že konečně pojede na dovolenou.

„Půl na půl,“ usmál se. „Příští středu začíná v Dublinu evropský lékařský kongres – bioetika, genové technologie, otázky lidských práv, samé šroubované věci, ale dobrá příležitost setkat se starými přáteli. Vyrazím už v sobotu a strávím pár dní u sestry.“ Ukázal mi dárky, které koupil jejím dětem. „Představte si, medvídek je pro synovce a nářadíčko pro neteř. Přisahám, že tak si to přáli. Bláznivý svět, nemyslíte?“

„Ano,“ přikývl jsem, „opravdu bláznivý.“

Vložil kazetu s filmem do plastové krabice označené *K vyvolání* a mínil, potlačuje zívnutí: „Pro dnešek padla. Ozvete se mi přes příští týden?“

Přikývl jsem.

„A slibujete, že už si nebudete hrát na Supermana?“

„Budu na sebe dávat pozor,“ odvětil jsem.

Vyšel jsem na ulici a přemýšlel o své poslední odpovědi. Vykroutil jsem se mu. To, co řekl o systému v mém zestárlém těle, bylo logické a já ho chápal. Přesto jsem mu nemohl slíbit, že už to nikdy neudělám. *To*. Nemohl jsem mu slíbit, že už nikdy nezapnu bojový režim. Že už se nikdy nestanu *bojujícím kyborgem*.

Udělal jsem to zcela reflexivně, ale mám-li být sám k sobě naprosto upřímný, *líbilo* se mi to. *Vychutnával* jsem si pocit vlastní síly, *nadlidské* síly a rychlosti a neporazitelnosti. Možná naposledy...

Ano, i když mi právě tehle sen poznamenal a znetvořil život, v hloubi duše ho stále ještě sním.

#

Zamířil jsem do Brennanova hotelu s vágní představou, že budu pomocí svých mimořádných smyslů hledat stopy, které příslušníkům *An Garda Síochána* unikly a které už tu zítra ráno nebudou. A snad i s vágní představou, že strávím další chvíle ve společnosti Bridget, kdo ví.

Ale když jsem dorazil na místo, byla policie pryč a v recepci stála neznámá žena s vyčesanými vlasy, působivým perlovým náhrdelníkem a vybraným chováním. Jeden pohled na moje zafačované dlaně jí stačil, aby věděla, kdo jsem.

„Vy jste jistě pan Fitzgerald,“ pronesla podivně neurčitým způsobem, takže jsem netušil, jestli ji setkání se mnou potěšilo nebo znechutilo. Ruku, kterou mi už už chtěla podat, zase stáhla, myslím, že kvůli těm obvazům. „Jestli hledáte slečnu Keaneovou, šla už domů. Byla dost rozrušená, chudinka. Mimochodem, já jsem Maude Brennanová, majitelka hotelu.“

Chtěl jsem být zdvořilý, takže jsem něco řekl, už nevím co. Únava na mě ležela jako kámen.

„Neuvěřitelné, co ti zločinci napáchali,“ pokračovala okamžitě. „Nevěřila jsem svým očím. Jako by nahoře měli nějaký stavební stroj, bagr nebo co já vím... Náš host – a zavražděný! Strašné.“

„Policie už skončila?“ zeptal jsem se, aniž bych si uvědomil, jak zbytečná je moje otázka a jak zřejmá odpověď.

„Pro dnešek rozhodně. Sice ještě dorazili specialisté, jak jsem porozuměla, z Tralee, ale pokračovat budou asi až zítra.“ Zkřivila ušlechtilé úzké rty. „A představte si, že se ubytovali jinde.“

„Přišli na něco? Mají nějaké nové poznatky?“

„Podle mě vůbec nevědí, kde začít.“ Nesouhlasně potřásla hlavou. „Nebudí ve mně zrovna důvěru, musím říct.“

„Předpokládám, že horní patro uzavřeli,“ nadhodil jsem.

„Ano,“ přikývla paní Brennanová. „Všechno je přelepené páskami a zapečetěné, jako ve filmu.“ Vznešeně si povzddechla. „Snad bych měla být ráda, že momentálně nemáme příliš hostů. Představte si, že by už začala sezóna! Nemyslitelné. Už takhle bude těžké udržet kvalitu služeb.“ Poklepala si na hrud třepotavým pohybem, jako by potřebovala vzduch nebo chtěla uvolnit křeč v plicích. „Budou vyslyšet všechny hosty, jen si to pomyslete! Hrůza. O mém hotelu se bude psát jako o místě zločinu – ani se neodvážuji pomyslet, co nám to přinese.“

#

Dodnes si pamatuji svůj první *zesílený* skok. Ne – pojem pamatovat si ten pocit ani zdaleka nevystihuje. Onen okamžik se mi vypálil do vzpomínek jako všudypřítomný nádherný obraz zářící nadzemsky krásnými barvami, jako chvíle, jež nikdy neuplyne.

Trénovali jsme v čalouněné tělocvičně – strop, stěny, podlaha, všechno bylo měkké, jako kdybychom se ocitli v obrovské, tmavomodré cele pro agresivní pacienty. Stál jsem na červeně vyznačeném odrazišti a soustředil se na cíl, jímž byla šest stop vysoká hromada žíněnek asi čtyřicet stop ode mě. Byly to speciální žíněнки, jaké používají kaskadéři v Hollywoodu při natáčení nebezpečných scén. Trenér tvrdil, že nemám myslet na to, jestli se něco takového vůbec dá zvládnout, mám prý se jen dívat, zaměřit cíl a skočit. Průběh skoku budou snímat speciální kamery, takže získáme důležité podklady pro doladění systému. O nic jiného prý nejde. Prý.

A tak jsem tedy, s pohledem přišpendleným k cíli, šel poslušně do kolen, dal paže dozadu, nadechl jsem se a...

Skočil.

Ve chvíli, kdy jsem se odrazil, jsem měl pocit, že gravitační zákony, v jejichž neúprosném sevření jsem strávil celý život, náhle přestaly existovat. Já neskáču, já letím, pohání mě záhadná síla, jsem tak lehký, až mě to opíjí. Veškeré hranice padly, ocitl jsem se na Olympu, ve společnosti bohů, pro něž neplatí stejná pravidla jako pro obyčejné smrtelníky, záleží jen na mně, jestli přistanu na žíněnkách, nebo jestli prorazím střechu haly a obletím Zemi, ach co Zemi, nechám za sebou Sluneční soustavu...

Jistěže jsem nakonec přistál na hromadě žíněnek, navíc dost nakřivo. Jistěže to byl nakonec jenom skok. Ale ten první okamžik... ta chvíle... Někdy si myslím, že jsem v onom jediném zlomku vteřiny položil na oltář celý život, minulost i budoucnost zároveň. Ale ať už se tenkrát odehrálo cokoli, sním o tom až do dnešního dne.

#

Bylo načase jít domů. Už dávno se setmělo, byl pozdní večer. Byl jsem unavený, vyčerpaný, vysílený. Padnu do postele a budu spát sto hodin, to bylo jisté. Přesto jsem se, když jsem vyšel z hotelu, zastavil a naslouchal osamělému vnitřnímu hlasu, který mi říkal něco jiného. Patřil mému filosofickému příteli Senekovi. *Žije jen ten, kdo je k užítku mnohým, žije jen ten, kdo je sám činný. Dobro není příjemné, jestliže je s tebou nikdo nesdílí.*

Bezpochyby dobrá zásada, která od člověka ovšem stále ještě chce, aby se rozhodl, co vlastně *dobro* znamená.

Ten hlas mi nedopřával klidu. Musel jsem si ověřit, že je Bridget v pořádku. V duchu jsem ji viděl, jak sedí v kuchyni, celá roztrěsená a rozechvělá, jako když jsem ji opouštěl, ale teď je sama, v dlaních šálek kávy, vedle něj krabičku s prášky na uklidnění... Něco mi říkalo, abych se u ní zastavil.

Kráčel jsem po nepříliš živé Upper Main Street a po tiché Chapel Street a došel až k jejímu domu, ale tam byla tma a ticho. Je to malá stavba z bílého dřeva, s velkými okny (všude byly zatažené závěsy) a neudržovanou zahradou, zarostlou divokými květinami a plevellem. Za domem je už jenom prastará, vysoká kamenná zídka, jimiž se v Irsku označují hranice pastvin a polí.

Takže Bridget už spí. Kdyby se někde v domě svítilo, viděl bych to, i kdyby to byl jenom odraz na zdi. Dobrá.

Otočil jsem se k odchodu, ale stále ještě jsem se úplně nezbavil pocitu stísněnosti, takže jsem se rozhodl vyzkoušet infračervené vidění. Varováním doktora O'Shey všechna čest, ale tady šlo o docela obyčejné, jednoduché přepnutí přístroje, který jsem kdysi vyměnil za pravé oko a od té doby ho nosím v oční jamce.

Jako kdybych je posypal šedou moukou, objevily se přede mnou stopy bot. Klika na dveřích doslova svítila. Otisk dlaně na dopisní schránce.

Ale něco tady nehrálo. Přimhouřil jsem levé oko, abych lépe viděl. Ano, špičky střevíců mířily k domu, ale kromě nich – světlejší, tedy novější – tu byly i kroky, které dům opouštěly.

Bez přemýšlení a aniž bych vůbec tušil, co řeknu, kdyby přece jen byla doma, jsem zazvonil. Před mým vnitřním zrakem defilovaly bolestně trapné scény – Bridget, zahalená do županu, ospale otevírá a ptá se, co tady tak pozdě chci, já marně hledám odpověď a na věky se stávám legrační figurkou –, ale zazvonil jsem znovu, déle, zvonil jsem jako na poplach. Marně. Nebyla doma. Přišla a zase odešla.

Nejspíš ke kamarádce, řekl jsem si. V podobných situacích chodí ženy ke kamarádkám. Znal jsem to sice jenom z filmů, ale úplně vy-cucat z prstu si to scénáristé přece nemohli.

Žít až k dosažení moudrosti, vyzývá Seneka. Kdo k ní dojde, dotkne se ne nejvzdálenějšího, ale nejvyššího cíle.

Chvilí jsem nerozhodně zíral před sebe a přemýšlel, jestli už jsem k moudrosti došel. Říkal jsem si, že minimálně ve vztahu k Bridget ano. Nebo ne? Nebo taky ne. Možná jsem jenom dospěl k hranici deliria. Rozhodl jsem se, že půjdu domů.

#

Zapnutím infračerveného vidění se aktivovala i automatická kontrola okolí. Myslím, že bych si jich jinak vůbec nevšiml. Takhle se ale jejich obrysy jasně rozsvítily na mé virtuální obrazovce spolu s poznámkou SUSPICIOUS BEHAVIOR. Toto odvážné tvrzení se opírá o speciální software, který dokáže v digitalizovaném obraze identifikovat lidské tváře a v nich zase oči a z pohledové paralaxy zjistit, zda mě dotyčné osoby pozorují, a především, jak dlouho. Psychologické výzkumy prokázaly, že existuje kulturně podmíněná maximální hodnota bezděčného očního kontaktu. Je-li tato hodnota překročená o více než dvojnásobek, vyhlásí můj ODP (*observation detection processor*, počítač o velikosti švestky umístěný pod játry, který se ničím jiným nezabývá) poplach.

První muž stál vedle u vchodu do hostince *O'Leary's Pub*, a když jsem přicházel po Main Street, přitiskl se trochu hlouběji do stínu, ale nespustil ze mě oči. Byl vysoký, štíhlý, dokonale oholený a vlasy měl ostříhané nakrátko, jak je tady v Irsku obvyklé. Hladký, bezvýrazný obličej. Na chvíli jsem byl v pokušení trochu mu ho vymodelovat pěstí. Ale vzpomněl jsem si na rady doktora O'Shey, na své umělecky zafačované ruce a na únavu, která mnou prostupovala až do morku kostí, a šel jsem dál. Nenásledoval mě.

Druhý muž stál na autobusové zastávce na promenádě, zalitý kalným světlem pouliční lampy, a doopravdy po mně pokukoval přes okraj novin. Kdyby si dal trochu práce a podíval se na jízdní řád, zjistil by, že poslední autobus odjel už před dvěma hodinami a jeho stanoviště tedy rozhodně není nenápadné.

Co se to k čertu děje? Když jsem dorazil domů, ještě stále jsem nad tím hloubal. Ale ať už se dělo cokoli, budu si nad tím muset lámat

hlavu někdy jindy. Z posledních sil jsem si vyčistil zuby, shodil oblečení a zhroutil se do postele a do hlubin spánku.

Co je tedy podstatné v životě lidském? Není důležité plavit se po všech mořích a propátrávat oceány (na zemi už pro naše kořistění ani není dost místa), ne, důležité je ovládnout vlastní neřesti – není většího vítězství. Neboť existuje bezpočet těch, kteří ovládají národy a města, avšak jen velmi málo lidí ovládlo sama sebe.

Seneca, NATURALIUM QUESTIONUM

8. kapitola

Ze zpoceného bezvědomí mě vytrhl telefon. Volal Reilly.

„Proboha, Georgi,“ zasípal jsem a šoural se se sluchátkem v ruce do kuchyně. Akorát mi stačila šňůra. Zíral jsem na ručičky hodin, omámeně počítal. „U vás přece musí být noc?!“

„Půl třetí, abych byl přesný,“ ozval se přes Atlantik Reillyho otcovský, olejovitý hlas.

Přejel jsem si čelo hřbetem ruky. Bylo vlhké. Co se to jenom děje? „Měl byste být v posteli, Georgi. Už nejste nejmladší.“

„Duane,“ pravil Reilly ustaraným hlasem, při němž se mi vždycky ježily chlupy na zádech, „dostali jsme zprávu, že v tom vašem zapadákově nějaký kretén oddělal amerického turistu.“

„Cože?!“ Narůstal ve mně nedobrý pocit. Je možné, že se to dozvěděli tak rychle?

Zamrkal jsem. Teď musím být ostražitý a nedat na sobě nic znát.

„Ach ano,“ řekl jsem, jako by se mi to právě vybavilo. „Máte pravdu. Včera jsem něco takového zaslechl...“

„Vidíte? A už se to dostalo až do Washingtonu.“

„To je k neuvěření,“ pravil jsem. Přitáhl jsem si kuchyňskou židli. Musel jsem se posadit. „To je k neuvěření, že se teď staráte o takové prkotiny.“

„Víte přece, že svoje děti bedlivě sleduju. A vůbec se mi nezamlouvá, že se kousek od vás budou potulovat hordy zvědavých novinářů.“

„Tady se žádné hordy novinářů ne...“

„Ještě ne,“ řekl Reilly. „Ale co není, může být. Takže bych chtěl, abyste přijel domů. Aspoň na chvíli.“

Zíral jsem na vodovodní kohoutek. Měl jsem šílenou žízeň. Nemohl jsem se dočkat, až skončíme a já do sebe naleju hektolitry vody.

„Já jsem doma, Georgi,“ namítl jsem.

„Víte, jak to myslím. Tady na vás můžeme dávat mnohem lepší pozor, Duane. Pro mě za mě jenom na pár týdnů. Než se tam u vás všechno uklidní.“

Vůbec se mi nelíbilo, jak se rozhovor vyvíjí.

„Poslyšte, Georgi,“ řekl jsem pomalu, protože jsem měl hlavu plnou vaty a strašně těžko se mi přemýšlelo, „já nevím, jakou zprávu jste dostali vy. Tady kolují všechny možné pověsti, a většina tvrdí, že jde o boj mezi frakcemi IRA, o nic víc.“ Ted' už mě mohlo zachránit jenom drzé lhaní. „Mám dojem, že to nikoho nijak zvlášť nezajímá.“

„Já tady čtu, že k vám přijela skupina vyšetřovatelů z *National Bureau of Crime Investigations* v Tralee.“

„To je úplně normální, Tralee je nejbližší větší město. A podle toho, co jsem slyšel, akorát přijeli, omrkli místo činu a šli do rovnou do hospody.“ Tohle alespoň nebyla úplná lež, majitelka hotelu přece něco takového naznačila.

„A co ten mrtvý? Prý jde o Američana japonského původu. Můžete mi říct, co má takový člověk společného s IRA?“

Vzdychl jsem. Nejenže lžu, ještě ke všemu lžu špatně. „Nemám ponětí,“ řekl jsem unaveně, protože mě nenapadlo žádné věrohodné vysvětlení.

„Mně se to nechce líbit,“ pravil Reilly.

„Děláte si zbytečné starosti, Georgi, věřte mi,“ zapřísahal jsem ho. Tenhle tón někdy pomáhal, člověk to jenom nesměl přehnat. „Přece víte, že kdyby došlo k bezpečnostně relevantní situaci, okamžitě bych se vám ozval.“

„Hm,“ udělal Reilly zamyšleně. Konečně.

„Podívejte, já tady žiju. Jestli to nedokážu posoudit já, tak kdo? Nějaký mladý analytik od CIA, který chce všem ukázat, jak je děsně chytrý?“

„Pozor, tohle je nezabezpečená linka,“ varoval mě Reilly nervózně. „Další věc, co se mi nelíbí, když už jsme u toho.“

„Dobře, dobře. Georgi, já navrhuji, abyste se šel vyspat. Slibuju, že budu mimořádně opatrný, a kdybych chtěl raději odjet, okamžitě vám zavolám. OK?“

Z transatlantického kabelu se chvíli ozýval významný šum, pak Reilly unaveně prohlásil: „OK. Uděláme to tak. Dávejte na sebe pozor, chlapče.“

„Dobře se vyspěte, Georgi.“

Konečně zavěsil. Se sluchátkem v ruce jsem se vrhl ke kohoutku a pil, až už se do mě nevešla ani kapka. Pak jsem se odvrátil zpátky do ložnice, cestou odhodil sluchátko, a padl zpátky do zpocených prostěradel.

#

Ruku zvedl Gabriel Whitewater. Pamatuju se na to. Pamatuju se taky, jaký na nás udělal dojem. Byl naším vůdcem, nevoleným, ale nepopíratelným.

Seděli jsme u velkého bílého konferenčního stolu ve velké bílé konferenční místnosti, kde se projednávaly všechny důležité aspekty projektu, my, nejsilnější muži na světě, hrdinové nadcházejícího tisíciletí, neporazitelní, a věděli jsme, že ještě není konec, že to bude pokračovat a že budeme ještě lepší, ještě silnější, ještě neporazitelnější. Bylo to vzrušující. Bylo to lepší než sex. Byly to nejlepší časy našeho života

A naproti nám seděl generál s širokými rameny a hranatým obličejem, starý dobrý materiál z West Pointu, a lékař s namodralou pletí silného kuřáka a lehce horečnatýma očima. Generál měl zkřížené paže a nic neříkal, stačilo mu, že nás může pozorovat. Lékař si nás prohlédl jednoho po druhém a pak řekl: „Slyšel jsem, že teď můžete celkem slušně konkurovat *Supermanovi*.“

Vyměnili jsme si pobavené pohledy. Den předtím jsme před shromážděnými doktory zlomili všechny světové rekordy ve skoku do dálky a do výšky a v hodu kladivem, a ani jsme se nemuseli příliš namáhat.

„Kdo, k čertu, je ten *Superman*?“ zeptal se jeden z nás.

Rozchechtali jsme se drsným smíchem gladiátorů.

„Vlastně už jenom čekáme, až nám někdo konečně vezme míry,“ ušklíbl se další. „Víte, je fakticky načase, abychom taky dostali ty sexy přiléhavé trikoty.“

„Ale s kapucou, prosím,“ dodal třetí. „Ta kapuca se mi děsně líbí.“

Doktor zvedl ruku. „Moment. Řekl jsem *celkem slušně*. Na trikot to nestačí. O kapuci ani nemluvím.“ Počkal, dokud si nebyl jistý, že mu věnujeme absolutní pozornost.

„*Superman* může totiž nabídnout pár věcí, které vám zatím citelně chybí.“

„Žhnoucí pohled,“ mínil někdo.

„Rentgenový pohled,“ kontroval jiný.

„Tak nějak,“ připustil muž v bílém plášti a vytáhl z kapsy malou modrou krabičku zdobenou kůží. Vypadala skoro jako ty etuje, v nichž romantičtí filmoví hrdinové nabízejí ženám svého srdce zásnubní prsteny. Postavil ji před nás na stůl. „V opravdovém světě mluvíme o teleskopickém vidění, zvětšovacím pohledu, zesílení zbytkového světla a infračerveném vidění.“

Otevřel víčko. Zíralo na nás oko uvelebené v rudém sametu.

Zatajili jsme dech.

Doktor ho vyndal a podržel před námi ve vzduchu „Jeden z nejkompaktnějších a nejvýkonnějších přístrojů, jaké kdy byly vyvinuty. Zázrak techniky a mikrominiaturizace. Nacpaný špičkovými technologiemi. Jenom manuál zabere sedm tlustých svazků. Mezi námi, tahle kulička stojí čtyřicet osm milionů dolarů. V podstatě je to nejdražší klenot na světě.“ Položil tu neživou, zírající věc na vyleštěnou desku stolu a rychle ji roztočil jako kuličku rulety. „Kdopak ji chce?“

Ještě stále jsme nedýchali. Ještě stále jsme tak úplně nepochopili, jaká budou mít pro nás jeho slova důsledky.

Ale pak jsme uslyšeli Gabrielův hluboký bas. „Já,“ pravil. Otočili jsme hlavy a viděli, že bez váhání zvedl ruku.

Teprve o hodně později jsem si uvědomil, že duhovka implantátu byla černá. Jako Gabrielovy oči.

Po probuzení mě překvapí zvláštní světlo. Chvilí trvá, než pochopím, že takhle vypadá moje ložnice odpoledne. A ještě mnohem déle, než si vzpomenu, že dnes musím na poštu. Krmení dravé zvěře.

Svalil jsem se z postele a odvěkl do koupelny. Po krátké sprše, kterou mi komplikovala zavázaná ruka, jsem se podíval, jak to vypadá pod obvazy, a rozhodl se, že všechno může zůstat tak, jak je. Když jsem si oblékl košili, zakrývací obvaz na předloktí, nebyly už zafačované prsty vůbec nápadné. S trochou štěstí mi nikdo nebude klást zbytečné otázky.

S obličejem to bylo horší. Pleť pod očima jsem měl posetou malými černými zrníčky. Když jsem po nich přešel dlaní, zmizela. Podíval jsem se na bříška prstů a pochopil, že je to zaschlá krev: stroupky na nepatrných, bodovitých rankách, důsledky aktivity turbosrdce, které mi abnormálně rozpumpovalo krevní oběh. Někdo se nám o tom kdysi zcela mimochodem zmínil jako o možném vedlejším účinku.

Otřel jsem zrníčka a nanesl si na obličej trochu krému. Na několika místech se pod kůží objevily tmavé skvrny, které jsem taky hned nakrémoval. Věděl jsem, že se možná ještě trochu zhorší. Ani oči nevypadaly dobře. Levé bylo zarudlé, jako kdybych měl chřipku, pravé bylo zase znatelně zapadlejší než to druhé. Moje umělé oko, narvané špičkovými technologiemi tak, že by samotný manuál zabral sedm tlustých svazků, váží pochopitelně o dost víc než normální zrakový orgán. Okolní tkáň, které v důsledku stárnutí beztak ztrácí pružnost, se poddávají jeho tlaku, a oční jamka se logicky deformuje. Občas se mi nedovírají víčka, třeba v noci, takže musím pravidelně užívat oční kapky. A v šedesáti budu vypadat jako Quasimodo.

Když jsem vyšel z domu, lehce mžilo. Místní to samozřejmě ignorovali, takže jsem si drobných kapek taky nevšímal. Ve vzduchu bylo cítit sůl a ryby a plíseň, přede mnou zasmušile leželo městečko a o něco výš, ve skalách, si několik slunečních paprsků hrálo na honěnou.

„Vy?“ podivil se Billy, když jsem přistoupil k přepážce.

„Já,“ přikývl jsem a považoval to za jeho nejnovější žertík. Potrásl hlavou, sklouzl se stoličky a zmizel vzadu. Čekal jsem a prohlížel si

titulky novin vyložených na polici pod regálem s pohlednicemi. Irské listy psaly jako obvykle o nepokojích v Severním Irsku.

Billy se vrátil s prázdnýma rukama.

„Je mi líto, pane Fitzgeraldde,“ pravil. „Dnes pro vás nic nemám.“

Podíval jsem se na kalendář na stěně. „Ale je přece dneska středa, ne?“

Zamával rukama. „Řidič povídal něco o stávce v Dublinu. Tak možná proto. Dneska vůbec přišlo málo pošty.“

Vrhl jsem na něj pronikavý pohled. Nežertoval. Měl jsem ještě dvě konzervy, které bylo třeba spotřebovat do zítřejšího poledne. Žádný problém. Ale zneklidnilo mě to. Za dvanáct let ani jediné zpoždění a najednou tohle? A právě teď?

„Dobrá,“ řekl jsem a pokrčil rameny, abych dal najevo, že si z toho nic nedělám. „Tak já se zastavím zítra.“

„Přesně tak,“ zakřenil se s úlevou.

Když jsem vyšel na ulici, byli tam zase ti dva, co jsem si jich všiml už včera večer. Muž s hladkým obličejem. Muž ze zastávky. Ani jeden se nedíval mým směrem, ale oba měli u ucha mobilní telefon. Ve dveřích banky stál další takový a ještě jeden vedle pouliční lampy. Navíc jsem objevil auto, v němž seděli dva lidé, kteří zjevně neměli na práci nic lepšího, než pokukovat mým směrem a dráždit můj ODP. Jeden rovněž telefonoval.

Byl bych rád přesvědčil sám sebe, že vidím duchy. Že mobily jsou dneska jako mor, dokonce i tady v Irsku. Ale nějak mi to nešlo.

Otočil jsem se a vykročil vzhůru ulicí. Na rohu stál další chlapík s telefonem. Když jsem se přiblížil, zmizel, jako by ho ten, s kým mluvil, upozornil na naléhavou schůzku.

Před Brennanovým hotelem parkovala tmavomodrá dodávka s úředně vyhlížejícím znakem na boku. Nebylo těžké uhodnout, komu patří, zvláště když vedle ní hlídkoval policista. Postranní dveře byly otevřené a nějaký člověk v zaprášeném šedém obleku a igelitových rukavicích tam manipuloval s nejrůznějším náčiním.

„Je tu seržant Wright?“ zeptal jsem se policisty.

Upjatě kývl směrem ke vchodu do hotelu. „Je vevnitř s inspekto-rem.“

Šel jsem tedy dovnitř. Za recepčním pultem stála hubená, nepřímě se tvářící žena. Ještě nikdy jsem ji neviděl. Seržant s nějakým dalším mužem seděl v sedacím soupravě. Okamžitě mi kývl na pozdrav a upozornil na mě svého partnera v dlouhém hnědém kabátě.

„Inspektor Eugene Pinebrook,“ představil se mi druhý muž. Vstát z křesla mu dalo dost práce a jeho hlas podmalovávalo astmatické sípění. „Jsem rád, že jste mohl přijít, pane Fitzgeraldde.“

Sice jsem si nepamatoval, že bychom si domluvili nějakou schůzku – čekal jsem, že mi zavolají, a objevil jsem se tu jen v naději, že uvidím Bridget –, ale přikývl jsem a ujistil ho, že to nebyl problém.

„Mohu se zeptat, jaké je vaše povolání, pane Fitzgeraldde?“ Pod pronikavými bronzovými očima měl pytlíky ohromných rozměrů.

„Jsem příslušník amerických ozbrojených sil v předčasném důchodu,“ podal jsem mu informaci určenou oficiálními místům.

„Na předčasnou penzi vypadáte dost mladě, dovolíte-li mi tu poznámku.“

Prohlédl jsem si jeho bradavičnatou pleť a řídké vlasy rozdělené přesně uprostřed pěšinkou. Na člověka v aktivní službě vypadal dost staře. „Zdravotní důvody, pane.“

Pinebrook zamyšleně přikývl, zřejmě o něčem přemýšlel. „Ten mrtvý byl rovněž Američan, věděli jste to?“ změnil zničehonic téma. Nejspíš policejní taktika. „Ano,“ přikývl jsem.

„Odkud?“

„Krátce předtím jsme se potkali ve městě. Pozval mě na drink.“

„Jenom tak?“

Přikývl jsem. „Chtěl, abych mu pověděl něco o životě v Irsku a speciálně tady v Dingle. Když je člověk Američan, víte.“

Pinebrook si odkašlal. „A co, ehm, vás kvalifikuje k podávání takových informací, smím-li se ptát?“

„Žiju tady dvanáct let,“ řekl jsem. „Když jsem mu to řekl, pozval mě na drink. A protože jsem neměl nic jiného na práci, šel jsem s ním.“

„Protože jste v důchodu. Už dvanáct let, že ano?“

„Ano.“

„Chápu.“ Nic si nezapisoval, ale měl jsem dojem, že si každické slovo ukládá do dokonalé paměti. Znovu zamyšleně pokýval hlavou

a já si v duchu rychle přehrával odpověď na otázku, která nevyhnutelně musela přijít. Zaslechl jsem nějaký zvuk. Připadalo mi to jako výstřel. Chtěl jsem zjistit, co se děje. Na schodišti jsem zaslechl rány a tříštění dřeva, takže jsem se dal do běhu. Když jsem dorazil nahoru, byly dveře zničené a v pokoji ležel Itsumi. Mrtvý. Byl jsem šokovaný a zmatený a navíc jsem stěží popadal dech, takže jsem chvíli bezcílně pobíhal sem a tam (čímž se vysvětlí, že najdou stopy mého oděvu). Jakmile jsem se vzpamatoval, pospíchal jsem do recepce a požádal hotelovou manažerku, aby zavolala policii, že zřejmě došlo k vraždě. Ne, na schodech jsem nikoho nepotkal. Ani jinak jsem nikoho neviděl.

„Ach, než zapomenu,“ ozval se najednou Pinebrook, „jiná věc... nejspíš se vás ptám zbytečně, ale nevíte náhodou, kde je slečna Keaneová?“

Zíral jsem na něj a cítil, jak mi myšlenky přestávají kroužit, a v hlavě jsem měl najednou strašidelné ticho. „Slečna Keaneová?“ hlesl jsem.

„Manažerka hotelu. Dnes ráno nepřišla do práce. Ani doma není,“ vysvětloval inspektor. „Zdá se, že o ní nikdo neví.“

„Není,“ navrhl jsem, „u nějaké kamarádky?“

Pinebrook zavrtěl hlavou. Měl tak obrovitou lebku, že to působilo dost hrozivě.

„Po pravdě řečeno, dost intenzivně jsme ji hledali, ale i když to říkám velmi nerad, slečna Keaneová beze stopy zmizela.“

#

Domů jsem se vrátil znepokojený. Neměl jsem ponětí, jestli jsem při následujícím výsledku vzbudil Pinebrookovu nedůvěru. Skoro jsem si nepamatoval, co jsem mu vykládal. Všechno, co jsem říkal, jsem vnímal pouze jako ozvěnu slov *slečna Keaneová beze stopy zmizela*.

Přesto jsem po cestě viděl úplně všude muže s bezvýraznými obličejí, jež zřejmě vůbec netrápila výše telefonních účtů. Skutečně nevypadali jako čerstvě zamilovaní, kteří to bez hlasu své milované

nevydrží ani vteřinu. A žádný z nich se nikdy nepodíval mým směrem.

Jasně bylo, že se Bridget včera večer vrátila domů a zase odešla – kam? Jak lehko nebo těžko se může člověk skrývat v Irsku před policií? Mohlo se jí něco stát? Kdo jsou ti muži, co mě sledují? A proč mě sledují?

Nebylo mi dobře při pomyslení, že jsem ráno Reillymu lhal, a jak plynul čas, cítil jsem se stále hůř. Třeba měl Reilly pravdu. Třeba by bylo lepší, abych zmizel a alespoň na čas se ukryl pod křídla amerického orla.

Ovšem kdybych mu teď řekl pravdu, už by mě zpátky ze Států nikdy nepustil. Znal jsem ho dost dlouho, abych to věděl jistě. Nechal by si mě tam, ne za trest, ale z čiré starostlivosti. Bral nás jako své syny, nahrazovali jsme mu rodinu. Trápil se kvůli nám. Alespoň dokud to neohrozilo jeho kariéru. Když došlo na lámání chleba, bylo blaho nadřizených vždycky důležitější než to naše.

Zastavil jsem se před starodávným nástěnným telefonem a snažil se najít nějaké přijatelné vysvětlení, uklidňující, věrohodnou výmluvu, proč jsem ho neinformoval okamžitě. Ale můj ubohý mozek ne a ne něco napadnout.

Co bylo v těch materiálech, které vlastnil Harold Itsumi?

A kde jsou teď? Zvedl jsem sluchátko, vytočil 001, zarazil se a zase zavěsil. Ne. Ještě jsem se nechtěl vzdát naděje, že všechno má nějaké vysvětlení a že existuje rafinovaný způsob, jak se s tím vypořádat. Vytáhl jsem z úkrytu mobilní telefon. Než si promluví s Reillym, chtěl jsem se ještě poradit s Gabrielem.

Ale přemýšlel jsem příliš dlouho. V Kalifornii bylo už deset hodin dopoledne a Gabriel byl dávno na nohou. Zkusil jsem to přes pevnou linku k němu domů a mobilem do domu s plameňáky, protože jsem si byl jistý, že každou volnou minutu tráví u *neuvěřitelně* modrého bazénu, kde ho hýčká robot se sedmadvaceti různými minerálkami. Ale očividně měl v Santa Barbaře na starosti ještě plno jiných domů.

Takže musel počkat i Reilly. Odnosl jsem telefon zpátky do skříňky a šel do kuchyně. Hlady jsem byl úplně rozklepaný, další vedlejší účinek *combat mode*. Každé vlákno mého příliš namáhaného těla křičelo po potravě, dožadovalo se živin, chtělo, abych ho nakrmil a

vynahradil mu všechno, co včera spotřebovala aktivizace implantátů a povzbuzujících prostředků. Ten požadavek byl tak neúprosný, že i koncentrát najednou vypadal skoro lákavě. Jak já si na tu šedivou, odpornou kaši zvykl! Když mi ji předložili poprvé – důsledky odstranění značné části střev nám vysvětlili až po operaci, kdy už se s tím nedalo nic dělat, prý nedopatřením – a řekli, že tohle teď budu jíst, nevěřícně jsem se zasmál. Když jsem pochopil, že to myslí vážně, rozzuřil jsem se a nakonec jsem propadl několikatýdenní depresi. Už nikdy hamburger? Už nikdy pivo? Už nikdy obrovské *enchiladas* u Pedra? První měsíce jsem neustále zvracel, dokonce i když mě hlad donutil jíst. Trvalo dlouho, než vojenská disciplína zvítězila nad odporem.

Vojenská disciplína? Když to dnes píšu, připadá mi, jako by byla řeč o někom jiném, ne o mně. Jako by moje vzpomínky byly vzpomínkami na život někoho jiného. Na život mladíka, který sedí v autobuse do Jižní Karolíny a jede na vojnu. Jemuž stíhají vlasy a on se dívá z okna na přistávající bombardovací letoun *Hornet*. Jenž donekonečna krouží po výcvikové dráze se zbraní připravenou ke střelbě, zatímco *drill instructor* vyřvává stále dokola tytéž povely, znovu a znovu. Chlapce ležícího na ubikaci ve tmě plné nejrůznějších zvuků, unaveného a přece bdělého, zírajícího do stropu a přemítajícího, jestli se rozhodl správně.

Připadá mi, jako by se to přihodilo před tisíci lety a navíc někomu jinému. Dneska sedím v nevelké šedé kuchyni, otevírám nepopsanou konzervu, vyklopím sliznatou bledou hmotu na talíř a přemýšlím, jestli si na ni mám dát mátovou omáčku nebo tabasco nebo něco jiného. A občas se stane, že tady sedím a jím, a náhle pochopím, jak mě každé jednotlivé rozhodnutí v životě zavedlo právě sem, na tohle místo, k tomuto stolu, před tento talíř. Jako kdyby se zvedl závoj, pochopím v oněch magických okamžicích, co znamená, že už nikdy neochutnám šťavnatou pečení se sušenými švestkami nebo trojúhelník pizzy, z kterého visí nitky rozteklého sýra, ba dokonce ani jablko. V takových chvílích snad dokonce intuitivně tuším, jak se to má se životem jako takovým a je to tušení něčeho tak obrovského a nesmírného, že se prudce nadechnu a potřesu hlavou a začnu uvažovat, jak budou hrát Boston Red Sox, jen abych se těch představ zbavil.

Pak hledám útočiště u Seneky, vždycky jen u něj. V lidském životě, říká, není důležité dosáhnout všech možných vítězství či vykonat úžasné věci – důležité je stát se pánem svých neřestí, to je největší vítězství. Člověk se musí vnitřně povznést nad výhrůžky a sliby osudu a snášet i nepříznivou sudbu s dobrou myslí. *Jediným neštěstím je pro člověka, domnívá-li se, že je něco na světě pro něho neštěstím.*

Chápu to tak, že nezáleží na tom, co se mi děje, důležité je, jak se k tomu postavím. Nemohu si zvolit, co se mi v životě stane, mohu si však zvolit, co si o tom myslím. Mohl bych propadnout zoufalství a naříkat, že už napořád nemám střevo: nijak by mi to nepomohlo a nic by se nezměnilo, jen bych se cítil mizerně. Když člověk pochopí tohle, osvobodí se. A já to někdy dokonce doopravdy chápu.

Byl nám dán dost dlouhý život, který by bohatě stačil na vykonání největších činů, kdyby byl celý dobře využit; když se však rozplyne v rozmařilosti a nedbalosti, když není vynaložen na něco dobrého, tu nakonec pod tlakem krajní nutnosti cítíme, že život přešel a my jsme si ani nevšimli, jak ubíhá.

Seneca, DE BREVI-TATE VITAE

9. kapitola

Později toho odpoledne jsem prošel adresy a telefonní čísla, která mi dal Gabriel, a pohrával si s myšlenkou na některé z nich zavolat. Juanovi rozhodně ne. Nikdy jsem s ním nenavázal osobnější vztah. Ostatní na tom myslím byli podobně – až na Gabriela. Ti dva si vždycky úžasně rozuměli. Pochybuji, že někdo z nás pochopil, proč vlastně.

Pro mě byl Juan Gomez vždycky záhadou. Od prvního dne mě lehce iritoval. Ke všemu přistupoval s takovou zarputilostí, jako by osud světa závisel na tom, že neudělá chybu. V diskusích obvykle zaujímal stanovisko, které považoval za morálně nadřazené, a pak lidem vysvětloval, co je správné a co špatné. Pravděpodobně by z něj byl dobrý soudce – nebo příšerný, kdo ví? Rozhodně na něj bylo spolehnutí. Když jste si s ním dali sraz, mohl by nastat třeba konec světa, a Juan by stejně přišel přesně.

Snad bylo jeho rigidní chování a morální nároky reakcí na životní postoje jeho otce. Pokud vím, pochází Juan z Texasu, matku nikdy nepoznal a vychovával ho dost bláznivý otec, který vydržel v jednom zaměstnání maximálně dva měsíce, v jednom kuse se honil za ženskými a pořád měl nějaké potíže. Často si museli sbalit svých pět švestek – moc věcí beztak nikdy neměli – a rychle zmizet. Juana zřejmě poháněla jakási agresivita, která mu pomáhala přežít, a již člověk, který něco podobného nezažil, nemůže pochopit.

Pak tu byl Jack Monroe. Teď žije v nějakém zapadákově v Iowě, k neuvěření. Přemýšlel jsem, jestli má stále ty úžasně světlé, platinové vlasy, co by ho podle nich člověk poznal snad i z vesmíru. Jistě je ale pořád šlachovitý a svalnatý, byl ten typ, co zůstane celý život ve formě. A určitě ani dneska není bůhvíjak přitažlivý. Tvář mu brázdilo pubertální akné, což mu dělalo problémy při holení. Nikdy před-

tím a ani potom jsem neviděl, že by někdo měl na obličeji tak často tolik malých náplastí. Moc toho nenamluvil, a když se ozval, hovořil drsným, úsečným způsobem, který je typický pro lidi z Nebrasky. A dojedl vždycky jako první, protože do sebe házel jídlo jako vlk.

Postupně se ukázalo, že se jeho pleť všeobecně špatně hojí a zaceľuje. Odnesl si nejnápadnější jizvy z náš všech. Jestli se to ještě zhoršilo, musí dnes vypadat jako Frankensteinův výtvar sešitý z malých kousků.

Jestli jsem někdy poznal opravdového konzervativce, byl to on. Právo a pořádek, vlast, Amerika, a dost. Nezamlouvala si mi představa, že bych mu prozradil, že jsem našemu velícímu důstojníkovi zatajil informace, které se možná týkají národní bezpečnosti, a to ze zcela zistného důvodu – abych nepřišel o své bydliště v Irsku a sobody s ním spojené.

Zbýval Forrest DuBois, jediný bohatý dědic, kterého jsem kdy potkal, potomek francouzských přistěhovalců, pravděpodobně stále ovládající francouzštinu, neboť taková byla jejich rodinná tradice. Vidím před sebou jeho bdělé oči, modré jako chrpa a neustálý výraz zuřivého vzteku v nich. Jeho otec nevěřil, že dokáže *přiměřeně* (jeho výraz) zacházet s rodinným jménem, a tak ho prostřednictvím velmi rafinované závěti v rámci zákonných možností prakticky vydědil. Oficiálně mu sice otcovo jmění patřilo, ale starala se o ně správní rada, jež se cítila vázána názory starého pána, a které se nezbavil, ať dělal, co dělal. Vzpomínám si, jak sedí u stolu, čte dopis od správní rady a jezdí si rukama ve vlasech, které měly tak vybledlou hnědou barvu, že teď už nejspíš bude šedivý. Často sedával pohromadě se Stephenem Myersem, zběhlým v zákonech a investicích, a poslouchal, jaké vzrušující věci by se daly podniknout s miliony, které otcovi přátelé spravovali naprosto konzervativně. Ještě slyším Stephena, jak říká „Dům ti vzít nemůžou.“

A opravdu mu ho nevzali. Bydlel v něm až dodneška. Přemýšlel jsem, co tam asi dělá, rok za rokem, mezi stylovým nábytkem a olejomalbami předků, o nichž nám znechuceně vyprávěl.

Když měl dobrou náladu, byl velmi příjemný společník. Patřil k lidem, kteří vždycky vědí o něco víc než ostatní, znají někoho, kdo jim

prozradí důvěrné informace, takříkajíc nahlíží za kulisy. Jeho názor by mohl být poměrně zajímavý.

Ale jak jsem tak stál před telefonním aparátem, pochopil jsem skutečný důvod, proč jsem se za celá ta léta nikdy nepokusil navázat s ostatními kontakty. Ano, říkal jsem si, že jsem se k tomu zavázal, ale to byla výmluva. Dopustil jsem se mnohem závažnějších porušení podstatně důležitějších předpisů a ani jsem nehnul brvou. Jistě, odposlouchávali nám telefony, ale kdybych doopravdy chtěl, nějaké řešení bych našel. Existovaly dopisy, existovaly telefonní budky, existovaly faxy a posledních několik let i e-maily, a podle Gabrielových slov nám beztak leccos prošlo. Ten seznam adres mi svého času koneckonců taky někdo poslal.

Neozval jsem se, protože jsem se nechtěl ozvat. Dokonce i teď se mi zdálo, že kdybych vytočil jedno z těch čísel, nedělali bychom za pár let nic jiného, než že bychom věčně viseli na telefonu a vykládali si o svých defektech a potížích. Lízali bychom si společně rány, každou větu začínali slovy *pamatuješ, jak...?* nadšeně žvanili o starých časech, vytahovali se, kolik jsme měli ženských. Postupně bychom vytvořili klub, který by žil minulostí.

A to jsem nechtěl. Chtěl jsem žít v přítomnosti, vyrovnat se s tím, co je tady a teď. Nechtěl jsem myslet na to, co bylo a co jsem ztratil, a co by bylo, kdyby... Nepokoušel jsem se ostatní kontaktovat, protože pro mě představovali minulost, s níž jsem skoncoval, nebo jsem ji alespoň hodlal uzavřít.

Pomyslel jsem na muže s mobilními telefony a na mrtvého právníka, jenž měl u sebe údajně tajné materiály, a na Bridget, která beze stopy zmizela. Minulost nebyla uzavřená. Minulost dokonce ještě ani neuplynula. Právě se mě ze všech sil chystala dostihnout.

#

V osm hodin – v Kalifornii bylo dvanáct – jsem znovu zavolał do Santa Barbary, ale Gabriel Whitewater zřejmě neměl ve zvyku držet polední přestávku.

Usadil jsem se s knihou do křesla a asi pět minut četl, než mě vnitřní neklid donutil vyskočit a uklidit ložnici a zamést všechny pokoje, což obyčejně spíš zanedbávám.

Krátce před devátou jsem znovu vytočil Gabrielovo číslo. Nic. Zarazilo mě něco, co mě vlastně mělo zarazit už v poledne: jak to, že člověk, který podniká, nemá zapnutý záznamník, když není doma?

Nechal jsem telefon vyzvánět tak dlouho, dokud mě to nevyhodilo z linky.

Pak jsem vytáhl mobil a znovu jsem zkusil vilu s plameňáky. Pečlivě jsem ještě jednou namačkal číslo – abych vyloučil možnost, že jsem se předtím spletl a celé hodiny volám úplně jinam –, nechal telefon zvonit a namlouval si, že v takovém domě prostě chvíli trvá, než se člověk od *neuvěřitelně* modrého bazénu dostane až k aparátu, zvlášť když se mu plete pod nohy miniaturní lednička na kolečkách.

Vtom zazvonil telefon na stěně.

Reilly! prolétlo mi hlavou. Rychle jsem mobil vypnul a strčil ho zpátky do úkrytu, jako by snad podplukovník mohl skrze telefonní kabely nakukovat ke mně do bytu. Pak jsem opatrně zvedl sluchátko a ohlásil se.

„Tady O’Shea, dobrý večer,“ ozval se zvukný hlas. „Doufám, že neruším, ale na druhém čísle bylo pořád obsazeno...“

Spadl mi kámen ze srdce. „To jste vy!“

„Čekal jste někoho jiného?“

„Ne, obával jsem se.“ Zapudil jsem leknutí. „Ale to je jedno. Co pro vás můžu udělat, doktore?“ Slyšel jsem, jak se usmívá. „Naopak – obávám se, že já musím udělat něco pro vás, než zmizím do Dublinu. Nejlépe zítra večer, tak kolem šesté.“

„Ale proč?“ zeptal jsem neuváženě. Byl jsem tak zmatený, že mi vůbec nedošlo, jak nerozvážně jednám.

Zaváhal. „Opravdu vám to mám říct?“

„Buďte tak hodný.“

„Vyvolal jsem ty nové rentgeny a zdá se mi, že jeden z nožních multiplikátorů je poněkud poškozený. Vy nic necítíte?“

Znepokojeně jsem pohnul nohama, nejprve jednou, pak druhou. „O které noze mluvíte? O levé, nebo o pravé?“

„Neřekl jsem vám to schválně. Takže nic necítíte?“

„Obě se mi zdají stejné jako vždycky. Tedy od roku 1990.“

„Hm.“ Zašustil papíry. „S rentgenovými snímky kovových konstrukcí nemám velké zkušenosti, ale řekl bych, že na hydraulickém prvku připevněném k opláštění pravého femuru se buď už něco odlomilo, nebo se chystá odlomit. Zatím vám nedokážu říct, co přesně by se s tím dalo nebo mělo udělat, ale rád bych si to prohlédl zblízka. Jeden, dva detailní snímky stehna, nic dramatického.“

Pomalu jsem vytočil pravou nohu směrem ven a namlouval si, že slyším škrábat kov o kov, že cítím, jak se uvnitř něco děje. Představ, řekl jsem si. „Souhlasím,“ odpověděl jsem do telefonu. „Zítřka večer přijdu.“

Pak jsem chvíli zíral před sebe, myšlenky na ordinaci doktora O'Sheu vystřídal obraz noční Chapel Street v noci, a náhle jsem pochopil, že důvodem mého neklidu je Bridgetino zmizení. Nebudu mít klid, dokud něco nepodniknu.

Venku už byla tma a navíc foukal vítr, což mě opravňovalo vzít si nejtmaavší větrovku. Když jsem vyšel z domu, nikoho jsem neviděl. Došel jsem až na konec ulice k dávno opuštěné továrně s drátěným plotem, podél něhož vede pěšina ústící na louku kousek od pobřeží. Odtud se dá pohodlnou procházkou po zpevněné cestičce dojít až do přístavu. Přešel jsem staveniště, kde už se roky nic neděje – v pneumatikách zalitých betonem u vchodu tiše rezivěla stará křivá mříž – a dorazil na Strand Street plnou lidí. Nikdo netelefonoval. Nikdo mě nesledoval, jak s kapucou přetaženou přes hlavu a s rukama v kapsách procházím úzkými příčnými uličkami. O něco později jsem stál před Bridgetiným domem, stejně temným a opuštěným jako předešlý večer.

Vnitřní obvody vnímám jako jakési zvláštní svalstvo – nejspíš proto, že – jak mi kdysi vysvětlil jeden lékař v *Steel Man Hospital* – my lidé prakticky neumíme nic jiného, než pohybovat nějakými svaly. Naučit se je ovládat bylo, jako kdybych se učil stříhat ušima nebo nacvičoval bizarní break-dance. Postupně jsem si pro každý z nich vytvořil místo, na němž ho lokalizuji. Nemá to nic společného s místem, kde se příslušný obvod nachází – ve skutečnosti jsou všechny umístěné v jediném řídicím prvku vedle pravé ledviny –, jde spíš o

mentální pomůcku, která mi usnadňuje jejich rychlou a bezpečnou obsluhu. Trochu se to podobá fantomovým bolestem po amputacích.

Smyslové obvody cítím za pravým okem, jsou vedle sebe, ale dokážu je snadno rozlišit. Zapnul jsem na infračervené vidění: bledé stopy u vrátek, na cestičce k domu, na klice. Mnoho hodin staré. Nejspíš jeden z pokusů policie najít Bridget.

Dům byl temný a studený, výrazně temnější než obydlené, vytápěné domy napravo a nalevo. Vsadil bych se, že do něj už čtyřiaadvacet hodin nikdo nevstoupil, a bezpečně bych vyhrál.

Vypnul jsem infračervené vidění a zapnul zesilovač zbytkového světla. Temnota noci se utopila v zrnité zeleni uměle vytvářených obrazů. Přehoupl jsem se přes plot a prolezl rozježeným křovím do temné zahrady. Zastavil jsem se ve stínu vysoké kamenné zdi a naslouchal. Nic.

Když se chcete v noci někam vloupat a nepotřebujete baterku, je to rozhodně plus. Přesto jsem u sebe malou svítilnu měl (poskytovala paprsek světla silný sotva jako prst) a vzal jsem i pár šikovních nástrojů, které by běžný občan legálně nezískal. Při odchodu z aktivní služby jsem je nějak zapomněl vrátit. Rozhlížel jsem se po vhodném místě, kde bych je mohl použít.

U irských domů obvykle nenajdete terasu, většinu roku tady přece jenom prší nebo silně fouká. Zpravidla ale mívají zadní dveře vedoucí z kuchyně do zeleninové zahrady nebo na zadní dvorek. Měl je i Bridgetin dům a před nimi na šterkové pěšině svorně stály popelnice a velká rostlina v květináči. Dveře nevypadaly jako těžký oříšek. Otázka nebyla, jestli se dostanu dovnitř – dostanu se tam v každém případě, dokonce jsem zase dostal chuť trochu zkusit prorazit nějakou pořádnou zeď –, ale jestli se dostanu dovnitř, aniž bych zanechal stopy.

Přeběhl jsem přes neduživý trávník a zarostlé zbytky zeleninových záhonků, příkrčil se u dveří, pomalu přejížděl pravou rukou podél veřejí a naslouchal přístroji v posledním článku prsteníku, který měl původně sloužit k odhalování elektronických roznětek min. Stejně dobře jím pochopitelně můžete odhalit přítomnost poplašného zařízení. Tady ale žádné nebylo. Vytáhl jsem jeden ze svých malých

rafinovaných nástrojů, pustil se do zámku – a za pár vteřin jsem byl uvnitř.

Ocitl jsem se v kuchyni. Přivítal mě zvláštní pach – žluklý, zvětralý, zároveň však ovocně nasládlý a zatuchlý. Neškodilo by tu pořádně vyvětrat, ale přesto jsem za sebou tiše zavřel a rozhlédl se. Samozřejmě jsem nerozsvítil. Ve dřezu stálo špinavé nádobí, talíře, šálky, hrnec. Na okamžik jsem vypnul zesilovač zbytkového světla a nakoukl do ledničky. Načatá láhev mléka, na malém tácku osychalo několik koleček salámu. Nezdálo se, že Bridget odjela na dlouho plánovanou cestu. Kvůli průzkumu odpadkového koše pod dřezem jsem musel na okamžik zapnout baterku. Aspoň mi pak bylo jasné, odkud se berou všechny ty pachy.

Šel jsem dál, do obývacího pokoje. Nevěděl jsem, co vlastně hledám. Nějaké vysvětlení. Možná stopy zápasu. Ale pohodlně zařízená místnost vypadala uklizeně. Gauč s několika pomačkanými polštáři. Televizor, ještě v režimu stand-by. Polička s knihami, rostliny v květináčích, sbírka hliněných váziček. Přemýšlel jsem, jestli už tu byla policie, nebo jestli se jenom vyptávala sousedů a známých. V infračervené oblasti bylo každopádně všechno tmavé, nikde nezbyla ani stopa.

Pod schody vedoucími do patra stál malý sekretář, na němž se vršily dopisy a jiné papíry. Bylo to tak chráněné místo, že jsem mohl zapnout baterku na delší dobu bez rizika, že světlo zahlédne někdo z ulice. Našel jsem ale jenom účty, nic neobvyklého. Mou pozornost však upoutalo něco jiného, předmět, jehož jsem si ve tmě nevšiml: portrét muže v těžkém stříbrném rámečku.

Byl to mladý muž s nezkrotnými tmavými vlasy a divokýma temnýma očima. Ještě nikdy jsem ho neviděl, ani s Bridget, ani nikde jinde. Tvářil se zachmuřeně, bradu bojovně vysunutou, snad jen kolem koutků úst lehký náznak úsměvu. Hezký. Plný vášně.

Připadalo mi, jako by se na mě vztekle díval, jako by měl každým okamžikem otevřít ústa a zeptat se: *Co pohledáváte v domě mé milované?*

Byl jsem vetřelec. Vetřelec, který se skláněl nad soukromými poklady ženy, jež mu byla v podstatě cizí, a svítil si baterkou na fotografii neznámého muže. Vypnul jsem světlo, narovnal se a rozhlédl

se. Bylo by opravdu trapné, kdyby mě tady někdo přistihl, musím být opatrný.

Chvilí jsem nehybně stál a naslouchal tichu domu, cítil jeho chlad, čichal vizí vůně. Co tu vlastně dělám? Jde mi skutečně o Bridget a o její zmizení? Opravdu věřím, že najdu nějaké důležité stopy? Namlouvám si, že je dokážu odhalit, já, cizinec v téhle zemi, neznámý v tomto městě, když se to nepodařilo místní policii, lidem, kteří znali všechny a každého, které ostatní ochotně informovali a kteří se mohli opřít o rozsáhlý organizační aparát – jen proto, že v těle náhodou nosím pár technických hraček, které by klidně mohly pocházet z bondovek?

Jistěže ne. Ve skutečnosti jsem toužil být nablízku Bridget. A nedokázal jsem přestat.

Kráčel jsem po schodech a naslouchal svému dechu, vnímal lehounké bzučení multiplikátorů ve svalech na nohou, pasivně vytahovaných vzhůru. Klouzal jsem dlaní po zábradlí, a protože schody trochu vrzaly, kráčel jsem tak pomalu, že jsem si dokonce uvědomoval obvykle téměř nepostřehnutelný rozdíl v pohyblivosti obou paží: od operace je pravá ruka sice silnější, ale i nepatrně těžkopádnější než levá.

Nevelká chodba, troje dveře. První vedly do komory. Stála tu police s botami, vedle ošoupaný kufr, několik krabic s všelijakými krámy a uprostřed místnosti prázdný stojan na prádlo. Pod ním ležela hrst kolíček, jako kdyby někdo ve spěchu strhal usušené věci.

Za dalšími dveřmi byla koupelna. Kartáček na zuby chyběl a řady kosmetiky na poličce zřetelně prořídly. I tady byly stopy spěchu: pokácené tuby a flakóny, na zemi rozsypané vatové tyčinky, v louži vody zmačkaný ručník.

V infračervené oblasti nic. I kdybych tady byl už včera, nic víc bych neviděl. Bridget se v koupelně nezdržela dost dlouho, aby v ní zanechala zřetelné termické stopy. Přišla domů, bleskurychle se sbalila a zase odešla, ať už kamkoli. Proč? Co ji k tomu přimělo? Zdálo se mi, že do domu už vcházela s pevným úmyslem co nejrychleji zmizet.

Třetí dveře. Bridgetina ložnice. Okno do zahrady s výhledem na kamennou zeď. Zatáhl jsem těžké sametové závěsy, ale přesto mi muselo stačit kalné světlo lampičky na nočním stolku.

Jedny dveře šatní skříně byly dokořán, druhé jen přivřené, na pomáčkané posteli se povalovala hromada vytríděných svetrů, šatů a kalhot. Zaprášené místo ukazovalo, kde ležel kufr, který měla nejspíš nahoře na skříní. I tady spěch a nervozita, jako by ji někdo honil. Někdo, koho znala a koho se bála.

Dotkl jsem se jedněch šatů, co ještě visely na ramínku. Viděl jsem je na ní minulou sobotu cestou k doktoru O'Sheovi. Byly z tmavozeleného sametu, zdobila je něžná bílá výšivka a okraje byly žlutě olemované. Tady vypadaly lehce staromódně a kýčovitě, ale na ní byly úžasné. Přejel jsem dlaní po měkké látce rukávu. Namlouval jsem si, že z nich ještě cítím její vůni. Celá skříň voněla jako Bridget.

U dveří stál toaletní stolek, který Bridget zřejmě příliš nepoužívala, protože se na něm vršily časopisy a košíky s pletací vlnou, takže zrcadlo skoro nebylo vidět. Stěna byla plná zarámovaných fotografií – sépiově hnědé portréty starých lidí, zčásti vybledlé, nekvalitní momentky z novějších dob, všechny uspořádané kolem velkého, barevného obrázku ve sněhobílém rámu: svatební fotografie. Byla na ní Bridget jako nevěsta a muž ze sekretáře v přízemí coby její ženich.

O něco níž visela ještě jedna podobenka jejího muže, v černém rámečku a s kouskem smutečného flóru. Tahle fotografie působila oficiálně, tvářil se na ní vážně, skoro odhodlaně. Byl tedy mrtvý. Což přinejmenším vysvětlovalo, proč jsem Bridget nikdy neviděl v mužské společnosti.

Pohled mi padl na pletení v košíčku pod fotografií. Zvedl jsem ho a zjistil, že je to nedokončená dětská kombinézka. Teprve teď jsem si všiml, že Bridget byla na svatební fotografii těhotná. Zíral jsem na kombinézku, již chyběl pravý rukáv a kousek zad, a úplně mě ohromil pocit, že se mi tenhle maličký kousek oblečení pokouší povědět nějaký příběh. Příběh, jemuž jsem nerozuměl. Bridget byla těhotná – tak kde má dítě?

Vrátil jsem nedokončenou ruční práci do košíku a rozhodl se jít. Choval jsem se úplně nesmyslně. Neměl jsem sebemenší právo čmu-

chat v Bridgetině životě a využívat její problematickou situaci tak nechutným způsobem.

Sklonil jsem se nad postel, abych vypnul noční lampičku. Z prostěradla stoupala vůně ženy, nečekaná a intenzivní. Rychle jsem se narovnal a zůstal roztřeseně stát ve tmě, neschopný pohybu. Dokonce jsem tu tmu ani neviděl, viděl jsem tváře, tváře, o nichž jsem si myslel, že jsem na ně dávno zapomněl. Nic zřejmě nepřivolá vzpomínky tak intenzivně jako právě vůně.

Viděl jsem tváře mužů, kteří mě udělali tím, čím jsem... Nevím, co je přimělo vybavit mě – *pouze* mě, nešlo o součást projektu – jedním zcela speciálním implantátem. Ke konci si stejně každý dělal, co ho napadlo. Možná mě chtěli potěšit. Ale třeba si jen při operaci vykládali sprosté vtipy a mlátili se do stehů smíchy. A závistí.

Díky onomu experimentálnímu implantátu mám jako jediný muž v celé historii lidstva naprostou kontrolu nad svým pohlavním údem. Stačilo by mi pouze zapnout jeden z bionických obvodů, abych nezávisle na náladě a zdravotním stavu dosáhl erekce, tak silné a dlouhé, jak bych si přál. Třeba několikahodinové.

Pánové ale nejspíš zapomněli, že vážím víc než tři sta liber, že jsem silný jako bagr, a že v okamžiku orgasmu nad tím vším ztratím kontrolu. Žena, s níž bych souložil, by se ocitla v akutním ohrožení života.

Mám možná schopnost, kterou by mi každý muž záviděl, ale ještě nikdy jsem jí nevyužil.

Největší ztrátou života je odklad, ten připraví člověka o nejbližší den, ten mu vezme přítomnost slibem budoucnosti. Největší překážkou žití je čekání, které je závislé na zítřku a ztrácí dnešek.

Seneca, DE BREVI-TATE VITAE

10. kapitola

Druhý den ráno někdo zazvonil u mých dveří. Probudil jsem se, svraštil čelo, zadíval se do stropu a přemítal, kdo by ode mně mohl něco chtít. Vzápětí se zvonek rozezněl znovu, déle a naléhavěji, a někdo křikl: „Pane Fitzgeraldde?“ Ten hlas mi byl vágně povědomý, i když jsem ho zatím nedokázal zařadit. Vylezl jsem z postele a vytáhl z hromady špinavého prádla župan. Jeden rukáv byl naruby a než jsem to stačil napravit, ozvalo se bušení na dveře. „Policie! Otevřete!“

Teď jsem ten hlas poznal. Seržant, který nás vyslýchal po vraždě Harolda Itsumiho. Wright nebo tak nějak. Křikl jsem „Ano, ano,“ hlasitě se šoural ke dveřím a otevřel jsem.

Byl to on. Kabát měl stejně šedivý jako vlasy a skláněl se ke jmenovce na zvonku. Za ním čekali dva zachmuření uniformovaní policisté a automobil, jehož řidič nelitoval námahy a couval s ním sto yardů od posledního místa, kde se v naší ulici dalo otočit, až k mému domu.

Seržant se narovnal. „Kdo je Helen Magillyová?“

„Žena, která tu bydlela přede mnou,“ odpověděl jsem.

„Chvilí jsem si myslel, že jste mi dal nesprávnou adresu.“

„Ještě jsem nestačil vyměnit jmenovku.“

„No,“ pravil, „to se stává.“ Podíval se na mě, jako by ho mrzelo, že musí být formální.

„Pane Fitzgeraldde, kde jste byl včera večer mezi devátou a dvanáctou?“

Zírali na mě, všichni tři. Potlačil jsem jakýkoli náznak strachu nebo výčitek svědomí, jen jsem horečně přemýšlel, co jsem asi udělal špatně, jakou zrádnou stopu jsem po sobě zanechal, a pak jsem odpověděl: „Tady. Doma.“

„Předpokládám, že na to nemáte žádné svědky.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Chápu.“ Přikývl, aby mi ukázal, jak velmi mě chápe. „Musím vás požádat, abyste šel s námi, pane Fitzgerald.“

Možná byla na dveřích nějaká pečeť a já ji porušil. Můj senzor vy-
cítí jen elektrický proud, žádné tenké lepicí pásky Ale proč si myslí,
že jsem to byl právě já? Infračervené kamery bych si přece všiml.
Otisky prstů? Byl jsem přesvědčený, že nejsem v žádné databázi
mimo území Spojených států. Pokud jsem se zmýlil, bude nejlepší,
když si už teď připravím nějakou věrohodnou výmluvu.

„Co je mi kladeno za vinu?“ zeptal jsem se.

„Chce s vámi mluvit inspektor.“ Seržant Wright mávl rukou. „Nic
hrozného se neděje. Oblečte se, a pojedeme.“

„Dobře. Chvilíčku.“ Chtěl jsem přivřít dveře, ale seržant rychle řek-
l: „Nechte otevřeno prosím. Abych viděl na zadní dveře.“ Unaveně
se usmál. „Jen pro formu.“

Nechal jsem tedy otevřeno, šel do ložnice a natáhl si první obleče-
ní, co mi přišlo pod ruku. Tmavý svetr jsem nacpal hluboko do skří-
ně a zvolil místo něj barevnou dřevorubeckou košili, a než jsem vy-
šel ven, ujistil jsem se, že jsem si v kapsách džínsů nezapomněl ná-
řadí. Pak jsem pečlivě zamkl dům a následoval mlčenlivé policisty na
zadní sedadlo vozu, kde se usadili napravo a nalevo ode mě, seržant
se uvelebil vedle řidiče a vyrazili jsme.

„A proč se mnou chce inspektor mluvit, to náhodou nevíte?“ zkusil
jsem to, když jsme vyjeli z naší úzké ulice, ale Wright ani neotočil
hlavu. „Poví vám to sám.“

Snažil jsem se dýchat klidně a řekl jsem si, že kdyby bylo nejhůř,
má přece podplukovník Reilly dost diplomatických kontaktů, aby mě
vytáhl z jakékoli bryndy. Přesně tomu jsem se sice chtěl vyhnout, ale
pokud bych musel volit mezi pokojem na vojenské základně v Ame-
rice a vězeňskou celou v Irsku, vzal bych přece jen radši tu základnu.

Ale k mému údivu do Chapel Street policejní vůz nezahnul, nýbrž
zastavil před domem doktora O'Shey. Řekli mi, ať vystoupím a směř-
ovali mě mezi pobíhajícími lidmi s igelitovými rukavicemi a fotoa-
paráty ke dveřím. Ven vyšli muži se zachmuřenými obličejí a krabi-
cemi plnými podkladů. Inspektor Pinebrook čekal v ordinaci, paže
zkřížené na hrudi, opíral se o hranu psacího stolu, ale teprve když

jsem zahlédl na zemí vedle kartotéky křídové obrysy lidského těla, svitlo mi.

„Doktor O'Shea...?“ Můj hlas nezněl jako můj hlas. Zněl, jako by mě někdo škrtil.

Pinebrookovo lehce nadzdvihl levé obočí. „Ano,“ přikývl. „Oškli-vá záležitost.“

Mezi křídovými obrysy bylo vidět velkou tmavohnědou skvrnu, stěna nad ní byla poseta drobnými skvrnkami a dolů se táhla rozmazaná stopa, která dávala tušit nejhorší.

Něco jsem řekl, ale při nejlepší vůli nevím, co.

„Sestra ho objevila dnes ráno, asi kolem sedmé,“ oznámil mi Pinebrook. „Mrtvého. Zastřeleného. Několik výstřelů, podobně jako u toho Američana v hotelu. Zřejmě se dokonce jedná i o stejný typ zbraně.“

Poslouchal jsem ho jen napůl ucha. „Kdy se to stalo? Včera večer, podle toho, nač se mě ptal seržant, nebo ne?“

„Náš lékař se domnívá, že později než v devět a dříve než v jedenáct.“

Přikývl jsem a bez přemýšlení řekl: „V devět hodin mi ještě telefonoval.“

„Já vím,“ pravil inspektor spokojeně. „Jste dokonce poslední, komu volal.“ Konečky prstů uchopil sluchátko, stiskl tlačítko pro opakovaný hovor a ukázal na displej. „Vaše číslo. To mě přivedlo na nápad požádat vás, abyste se dostavil.“ Opatrně sluchátko zase položil a pečlivě si otřel z prstů zbytky prášku, kterým asi snímali otisky. „Mohu vědět, proč s vámi chtěl hovořit?“

Polilo mě horko. Pravdu jsem mu samozřejmě za žádných okolností nemohl prozradit.

„Šlo o ty rány, co mi ošetřil předevčírem večer,“ napadlo mě nakonec. Ukázal jsem mu pravou ruku a odtáhl trochu košili, aby viděl i obvaz kolem předloktí. „Chtěl vědět, jak se hojí.“

„Přál bych si, aby můj lékař byl taky tak starostlivý,“ zabručel Pinebrook a třel si levou polovinu hrudního koše. „Ten zatracený chlap si ani nedokáže zapamatovat, že mám kardiostimulátor. Pokaždé mi měří puls a diví se, jak je pravidelný.“

„Tušíte už, kdo to byl?“ zeptal jsem se. Moje vlastní srdce bušilo tak divoce, až jsem byl v pokušení zapnout sedativa.

Inspektor zavrčel. „Vypadá to na feťáka, co hledal drogy. Zámek u skříně s léky je vylomený, věci pryč, všechny zásuvky jsou vzhůru nohama, jako by někdo hledal peníze, a tak dále. Jako ve filmu.“ Nevěřil jsem svým uším. „Feťák?“

„Řekl jsem, že to tak vypadá,“ opáčil Pinebrook. „Neřekl jsem, že si to myslím. Bylo by to opravdu poprvé, co bych o něčem takovém slyšel mimo Dublin.“

Ozubená kolečka v mé hlavě se točila mučivě pomalu. Rozhlédl jsem se, snažil se porozumět. Na stěně byl světelný panel, prázdný. Prázdný až na nepatrný cár papíru, který se zachytil pod jedním magnetem. Utržený kousíček nálepky.

„A co si tedy *myslíte*?“ zeptal jsem se, zatímco jsem nenápadně zapnul teleskopický pohled. Na útržku se objevilo pár černých teček. *teel*, četl jsem.

Vsadil bych se o cokoli na světě, že na té nálepce stálo *John Steel*. Visely tam moje rentgenové snímky a někdo je spěšně strhal.

„Co si myslím?“ opakoval inspektor. „Myslím, že krádež drog je předstíraná. Myslím, že vrahem je někdo, kdo se obvykle pohybuje v americkém velkoměstě, kde podobné zločiny vypadají věrohodněji než tady, v nejzapadlejší části Kerry, můj bože!“

Podíval jsem se na něj. Jeho bronzové oči si mě pronikavě měřily. „Ale mě nepodezíráte, nebo snad ano?“ zeptal jsem se.

Zakuckal se, poklepal si na hrud', důkladně si odkašlal. „V tomhle provinčním zapadákově, pane Fitzgeraldě,“ řekl a na hlase mu bylo znát, že je astmatik, „kde dokonce i k poslednímu zabití v opilosti došlo už před mnoha lety, byli během dvou dnů brutálně zavražděni dva lidé. A pokaždé jste byl takříkajíc poblíž. Nemyslíte, že je to něco, nad čím by se měl kriminalista zamyslet?“

„Nemám s tím nic společného,“ prohlásil jsem.

„To je možné. *In dubio pro reo*. Ale –“ Znovu se rozkašlal, vytáhl kapesník, otřel si ústa a pak si ho znechuceně prohlédl. „Musím na vzduch. Nesnáším pach ordinací. Nechápu, jak v tom smradu může někdo vydržet celý den.“

Šli jsme tedy ven. Před domem zmizel z jeho dechu sípavý podtón.

„Náš počítač má o vás pár zajímavých informací, pane Fitzgerald. Tedy,“ opravil se, „nevím, jestli jsou skutečně tak zajímavé, protože s nimi nechce vyrukovat. Odkazuje mě na oddělení ministerstva vnitra, o kterém jsem ještě v životě neslyšel.“ Vrhł skeptický pohled k nebi, po němž se už zase hnaly těžké mraky. „Mohu se zeptat, o jaký druh programu na ochranu svědků se jedná?“

„K tomu se nechci vyjadřovat,“ řekl jsem a pro změnu to byla pravda.

„Chápu,“ přikývl inspektor. „Tenhle druh programu.“

Zamyšleně pokýval hlavou a já bych dal hodně za to, kdybych věděl, co se v ní teď děje. „Ať už je to jak chce,“ pokračoval po značné odmlce, „přesto vás musím požádat, abyste prozatím neopouštěl město.“

„Stejně jsem to neměl v úmyslu.“

„Tím lépe.“ Začal se přehrabovat v kapsách kabátu. „Dále bych vás rád poprosil...“

Nechal konec věty viset ve vzduchu tak dlouho, dokud jsem mu nevyhověl a nezeptal se: „Ano?“

„Abyste mi dal vědět, pokud byste si všiml něčeho neobvyklého.“ Konečně našel, co hledal, a podal mi vizitku. „Na těchto číslech byste mě měl kdykoli zastihnout. K lítosti mé ženy, mimochodem, ale na to v případě potřeby neberte ohled.“

„Díky.“ Vizitka byla dost pomačkaná a vypadala, jako by si ji dělal sám na nekvalitní kopírce. Strčil jsem ji do kapsy. „A co je podle vás *neobvyklé*?“

Pinebrook pokrčil rameny a upravil si kabát. „Cizinci, kteří vám připadají nápadní. Lidé, co vás pozorují. Telefonáty, při kterých se nikdo neozve. A tak dále.“

Třeba muži s bezvýraznými obličejí a mobilními telefony.

„Upřímně řečeno, v mém případě by už normální telefonát znamenal něco neobvyklého,“ řekl jsem.

„Pane Fitzgerald, já vždycky doufám, že moje zlé předtuchy jsou jenom zlé předtuchy. Ale jak už jsem se zmínil, nemohu nevidět, že jste *de facto* ve spojení s oběma vraždami. Byl bych nerad, abyste byl dalším mrtvým, který přede mnou bude ležet.“ Inspektor zamával

na jednoho ze svých spolupracovníků. Pak mi roztržitě pokývl. „Přeji vám pěkný den.“

Nikdo jiný už ode mně nic nechtěl, a tak jsem pokrčil rameny a šel.

Na ulici jsem zahlédl poštovní vůz, což mě přimělo zkusit ještě jednou štěstí u Billyho Tranta.

„Jé, pan Fitzgerald!“ Billy vzadu posunoval kontejner na kolečkách naložený balíky všech možných tvarů a velikostí. „Dobré zprávy! Vaše cvičené cirkusové blechy přece jenom dorazily. Musím jenom nejdřív vytřídit zásilky, co půjdou dál...“

„Počkám, mám čas!“ křikl jsem na něj.

A tak jsem čekal, nepřítomně jsem přejížděl rukou po starém dřevěném pultu, poslouchal, jak na zem ztěžka nebo naopak dutě dopadají balíky a snažil se přijít na kloub všemu, co se kolem mě dělo.

Jistěže to neudělal feťák. Ať už doktora O'Sheu zavraždil kdokoli, šlo mu o ty rentgenové snímky. Jenže – jak se o nich dověděl? Zdálo se mi, že se nakonec všechny hádanky stejně redukuje na jednu: co bylo v materiálech, které mi chtěl ukázat Harold Itsumi.

„Hrozně mě to mrzí,“ ozval se Billy a smutně vrtěl hlavou, když vyšel z třídiřny s mým balíčkem v ruce. „Nechal jsem vás tak dlouho čekat pro nic za nic.“

„Jak to, pro nic za nic?“ podivil jsem se.

„Všiml jsem si ho, když jsme vykládali poštu, a celou dobu jsem si myslel, že je pro vás.“ Položil balíček přede mě. Krabice měla stejné rozměry jako ty moje, byla ze stejné béžové vlnité lepenky, po obvodu se táhl stejný modrý proužek s logem výrobce, jistého *Pita Packera, Pittsburg*, byly na ní stejné nálepky a tak dále – ale nebyla adresovaná mně, nýbrž někomu v Ballyferriteru. V políčku odesílatel se skvěle razítko zásilkového obchodu s potřebami pro výtvarníky v Maine.

„Taky je mnohem lehčí než vaše cirkusové blechy,“ mínil Billy a nechal mě, ať si balíček potěžkám. Byl opravdu lehký, a když jsem s ním zatrásl, šustil jako nějaká látka.

„A mně skutečně nic nepřišlo?“ zeptal jsem se a podal mu krabici zpátky.

Zavrtěl hlavou. „Všechno jsem prohledal, vážně. A tolik toho zase fakt není.“

Podíval jsem se na hodinky. Měl jsem ještě jednu plechovku koncentrátu a ani ne tři hodiny na to, abych ji snědl.

„Ale mohl byste,“ napadlo Billyho, „podat žádost o dohledání zásilky.“

Příčinlivě vytáhl ze zásuvky zaprášený, potrhaný formulář. Ztracené zásilky zřejmě nebylo třeba hledat příliš často. „Tady. Nahoře uvedete odesílatele a den, kdy to poslali, sem napíšete, co zásilka obsahovala, ve vašem případě cirkusové blechy...“

Zavrtěl jsem hlavou. „Samá voda, Billy.“

Bezmocně se na mě zakřenil. Nebyl to pěkný pohled. Jakmile by padl do rukou nějakému zubaři, dal by mu okamžitě umělý chrup a někdo v jeho zdravotní pojišťovně by dostal infarkt. Vrátil jsem mu formulář. „Díky za ochotu. Ale myslím, že by to nebylo k ničemu.“

„Třeba to vyjde zítra.“

„Ano, třeba ano.“

Nijak mě nepřekvapilo, že když jsem vyšel z pošty, byli všude muži s telefony u uší. Kráčel jsem po Main Street a jejich pohledy mě bodaly do zad jako nože. Říkal jsem si, že si to jen namlouvám, ale moc to nepomáhalo.

#

Doma jsem snědl poslední koncentrát. Neměl jsem sice hlad, ale déle než do dvanácti jsem ho uchovávat nemohl, a momentálně nebylo vůbec jisté, kdy dostanu další zásoby. Musím zavolat Reillymu, říkal jsem si, když jsem vyškrábanou konzervu vymýval zředěnou kyselinou. Ještě dnes, rozhodl jsem se, když jsem ji házel do odpadků a jako vždycky nechal pár minut téct vodu, aby kyselina nepoškodila potrubí.

Ale ve Washingtonu, D. C., hlavním městě mé mocné vlasti, bylo ještě příliš časně. Využil jsem tedy času, abych si přečetl, co o něm říká Seneka. Tvrdí, že nemáme málo času, že jím jen příliš plýtváme. Používá příměr s královským bohatstvím – když přejde do rukou špatného pána, proteče mu mezi prsty, zatímco skrovné jmění odevzané dobrému správci používáním roste.

Bylo to jedno z míst, na nichž mi kniha těžkne v ruku. Nechal jsem ji klesnout, zíral do zdi a připadal si, že mluví o mně. Jako chlapec jsem byl vysoký a silný a zdravý. Vysoký jsem stále, silný jsem až příliš, ale stal se ze mě mrzák. Díval jsem se na svou pravou ruku a pokoušel se představit si, že kosti, které v ní kdysi byly, už dávno zetlely, ztrouchnivěly někde na hromadách nemocničního odpadu. Ale tak daleko našťěstí moje představitivost nesahá.

Musel jsem myslet na doktora O'Sheu. Jak ho fascinovalo vyšetřovat moje tělo. Jak se mu na obličejí střídala hrůza a nadšení, když přede mnou studoval první rentgenové snímky. Teď byl mrtvý, zemřel právě kvůli těm snímkům, jak se zdálo. Zemřel kvůli mně. Neměl jsem ho do toho zatahovat.

Pokoušel jsem se tehdy několik týdnů žít se znenadání ztuhlým prsteníkem, ale bylo to každý den obtížnější. Něco se muselo stát, a pokud možno to nemělo zahrnovat zpětný transport do *Steel Man Hospital*.

I když mi bylo jasné, že se v zásadě jedná o technický problém, zeptal jsem se paní Branniganové, jestli by mi nemohla doporučit nějakého lékaře. Jmenovala doktora O'Sheu, s dotčeným výrazem ve tváři však dodala, že o něm ovšem kolují různé pověsti... Naléhal jsem, aby se vyjádřila jasněji, a ona mi nakonec prozradila, že se lékaři přičítá řada tajných milostných aférek, a ujistila mě, že to má ze spolehlivého pramene, že v žádném případě nejde jenom o ošklivé pomluvy.

Myslím, že právě tohle rozhodlo. *Muž, který dokáže zachovat tajemství*. Rozhodl jsem se, že to risknu.

Jednou večer jsem si vyčíhl okamžik, kdy byl v ordinaci sám. Nebyl nadšený, že ho vyrušuji tak pozdě, ale ohmatal mi prst a já úplně cítil, jak ho účetnictví najednou přestává zajímat.

„Tohle je skutečně zvláštní,“ prohlásil. „Co přesně jste vlastně prováděl?“ A já opáčil: „Co přesně vlastně zahrnuje lékařské tajemství?“ Tehdy všechno začalo.

A teď všechno skončilo.

Mrháme životem, neboť se domníváme, že budeme žít věčně, říká Seneka. A tak pro nás jediný den nic neznamena, stále jen upíráme pohled na vzdálené, budoucí cíle, čekáme na něco, co má jednoho

krásného dne přijít, a okrádáme se o přítomnost, která jediná existuje. Největší ztrátu času, píše, přináší *odklad*...

Náhle jsem si uvědomil, že přesně to právě dělám. Kniha se zavřela jako sama od sebe, moje ruka ji jako sama od sebe odložila stranou, vstal jsem, naplněný rozhodností, nádherně silnou, vztekla a plnou života, šel k telefonu a vytočil číslo k Reillymu do kanceláře. Sekretářka mě přepojila a Reilly byl zjevně překvapený, že mě slyší.

„Duane? Vy? Takhle brzy po ránu?“

„Tady je poledne,“ řekl jsem chladně. „Už jsem byl na poště, ovšem zbytečně, a to už podruhé. A tak jsem si řekl, že raději zavolám a zeptám se, jestli jsou se zasíláním potravních koncentrátů nějaké problémy.“

Chvilí bylo ticho. „Já nic nevím,“ mínil pak Reilly malátně. „Nikdo mi nic nehlásil.“

„Mohl byste se ujistit? Moje zásilka měla přijít v úterý, dnes je čtvrtek, a ještě pořád nedorazila.“

„To je nepříjemné. Ale myslím, že při takové vzdálenosti se to může stát.“

Mluvil, jako by se z něj stala nějaká beztvará hmota bez kostí. A jako by ho to ani v nejmenším nezajímalo.

„Při takové vzdálenosti?“ opakoval jsem. „Georgi, co mi to vykládáte? Myslel jsem, že jste si najali nejdražší a nejpřesnější doručovací službu na světě. Vypověděli snad spolupráci s irskou poštou? Dva dny zpoždění, prosím vás. Nežiju přece na Madagaskaru.“

„Ano, ano. Upřímně řečeno, momentálně vůbec nic nevím. Ale jestli chcete, zeptám se.“

„Ano,“ řekl jsem. „Chci.“

„Nechcete se radši vrátit do Států? Večer bych vám mohl poslat speciál a...“

„To je sice pěkné,“ opáčil jsem bez rozmýšlení, „ale momentálně nesmím opustit město.“ *Sakra!*, pomyslel jsem si vzápětí.

Tahle informace Reillyho trochu probrala. „Cože?“

Zhluboka jsem se nadechl. „Došlo k druhé vraždě. A vyšetřující inspektor mě považuje za důležitého svědka.“

„Za svědka? Vás?“

„Brzy zjistí, že se mýlí.“

Reilly si odfrknul. „To je přece absolutní pitomost, člověče. Vy se za žádných okolností nesmíte objevit někde u soudu jako *svědek*!“

„Nic takového se nestane,“ řekl jsem. Někdy stačí, když starému Reillymu něco dost často opakuji, a on tomu uvěří.

„*Goddammit*, Duane,“ bublal, „co je to dneska sakra za den? Nejdřív mě cestou do kanceláře div nezabije nějaký pošahaný idiot v pošahaném nákladě, a vy mi teď vykládáte, že jste svědek v případu vraždy?!“

„Nic jsem neviděl, nic nevím. Nejsem svědek. Inspektor se prostě chytá každého stébla.“ Cítil jsem, jak ve mně stoupá vztek. „Tohle mě teď opravdu netrápí, Georgi. Trápí mě, že nedostávám koncentráty. Proto vám volám.“

„Dobře, dobře. Postarám se o to.“ Zdálo se mi, že si něco zapisuje a pak zase spustil: „Jak je možné, že nevím nic o té druhé vraždě? *Goddammit*, tak povídejte, Duane! Co se tam u vás hergot děje?“

„Zabili místního lékaře. Říkají, že nejspíš nějaký závislák sháněl fet.“

Ve Washingtonu se takové věci děly dnes a denně, nestály ani za zmínku v lokálních zprávách. Úplně jsem cítil, jak Reilly ztrácí zájem, a rychle jsem dodal: „A pokud jde o můj *fet*...“

„Řekl jsem, že se o to postarám, Duane,“ prohlásil Reilly otráveně. „Ozvu se, jakmile budu něco vědět.“

„Byl bych radši, kdybyste mi ze všeho nejdřív poslal balík, expres.“

„Dobře, dobře,“ souhlasil bez nadšení. „Zařídím to.“

„Díky,“ řekl jsem a zavěsil.

Měl jsem sto chutí bušit hlavou do stěny. Neudělal jsem to jenom z ohledů na statiku domu. Proboha, co jsem si myslel, když jsem mu věšel na nos tu věc s Pinebrookem?

Nic, samozřejmě. Historie mého života je sledem okamžiků, v nichž jsem si nic nemyslel.

Krátce po půl druhé, právě když jsem úplně propadl chmurám, se zase ozval zvonek. Když si uvědomím, že jsem si do včerejška ani nebyl jistý, jestli vůbec funguje, bylo to skutečně zajímavé.

Čekal jsem, že zase uvidím regiment policistů, protože inspektora Pinebrooka napadla ta nebo ona otázka. Ale venku stála paní Branniganová, knihovnice.

„Vaše kniha,“ pravila, zářivě se na mě usmála a podala mi velký obrazový svazek.

„Moje kniha?“ Zmateně jsem se na ni díval. Netušil jsem, že roznáší knihy po domech. Pohlédl jsem na tu bichli. *Pověsti a mýty Irska*, skvělo se rádobý keltským písmem nad fotografií Connemarského národního parku.

„Přece jste si ji zamluvil. Tak jsem si řekla, že vám ji cestou do knihovny zanesu.“

„Ale,“ zavrtěl jsem hlavou, „já jsem...“

„Nemohli bychom si to vysvětlit uvnitř?“ Nečekala na odpověď, vyšla po dvou schodech a já ji celý zaražený pustil dál.

„Takže,“ řekla, jakmile jsem zavřel dveře. „Podle mých záznamů jste si tuhle knihu zamluvil a teď ji máte vypůjčenou. Prosím.“ Vtiskla mi ji do ruky.

„Já že si ji zamluvil?“ ujistil jsem se.

„Podle mých záznamů,“ opakovala s podivně netrpělivým podtónem v hlase. „Přece poznám váš podpis, pane Fitzgeraldde...“ Pak se ke mně náhle naklonila a zašeptala: „Máte přijít do Café Liteartha, dnes v šestnáct hodin. Finnan MacDonogh s vámi chce nutně mluvit.“ Musel jsem se tvářit úplně vytřeštěně. Konečně jsem se svým obvyklým zpožděním pochopil, oč jde. „Kdo,“ otázal jsem se rovněž šepem, „je Finnan MacDonogh?“

Paní Branniganová zvedla oči ke stropu. „Zpěvák skupiny Finnan's Folk,“ sykla podrážděně. „Ti znáší folkaři, víte přece. Píše taky písničky a tak dále.“

Vzpomněl jsem si na koncertní plakát, který jsem viděl minulou sobotu. Před pěti dny. Před celou věčností.

„A proč chce se mnou mluvit?“ zeptal jsem se.

Přikývla, jako by tuhle otázku čekala. „Chtěl, abych vám řekla, že jde o slečnu Keaneovou.“

Pravda je přístupná všem, ještě nikdo se nestal jejím výlučným pánem. Hodně z ní zůstalo i pro ty, kteří teprve přijdou.

Seneca, EPISTOLAE MORALES

11. kapitola

Šel jsem tedy do Café Liteartha. Což je mimochodem ono knihkupectví, kde jsem kdysi dávno koupil svého Seneku. Malý obchod s nepřehlédnutelným tmavočerveným průčelím má ve výloze kromě map poloostrova Dingle vystavené převážně galské knihy a taky Irský deník Heinricha Bölla v několika různých jazycích. Vstupní dveře natřené matně béžovým lakem jsou trochu odsazené, za nimi černobílá kachlová podlaha. Otevřel jsem dveře, takže se rozcinkal zvoněk, a ke mně vzhledla dívka s měděnými kudrnami sedící za velkou muzeální pokladnou. Letmo jsem se na ni usmál a zamířil podél polic s úctyhodným množstvím nejružnějších galských slovníků k samotné atrakci a pravděpodobnému hlavnímu zdroji příjmů neboli do kavárny v zadní místnosti.

Jakmile jsem otevřel druhé dveře, obklopila mě vůně kávy a tabáku. Místnost byla přehledná, dovnitř několika úzkými okny pronikalo světlo a muž za barovým pultem, který klidně mohl být bratrem té dívky vepředu, měl celou řadu možností, jak se zabavit – mohl například umývat sklenice a šálky, vařit kávu či prodávat zákusky. On se však raději s rukama zkříženýma na hrudi opíral o tmavé dřevo, potahoval z neobratně ubalené cigarety a poslouchal nápadně hubeného muže, který mu cosi tlumeně vykládal nesrozumitelným slangem.

Zařízení se rozhodně nesnažilo ohromit návštěvníky vybraným designem. Starodávné, čistě vydrhnuté dřevěné stoly obklopovala sbírka nejružnějších jednoduchých židlí, na nichž občas někdo meditoval nad poloprázdnou sklenicí nebo se mlčky věnoval kouření cigarety. A seděl tu i Finnan MacDonogh, ten muzikant, vzpurné kučeraivé vlasy stažené přísně dozadu a v nehybném obličejí zachmuřené vrásky. Měl před sebou šálek kávy a zřejmě mě znal, ať už odkudko-

li, každopádně mě nepatrným pohybem pravé ruky – přesně vzato to bylo sotva víc než cuknutí ukazováčku – vyzval, abych si přisedl.

„Dáte si něco k pití?“ zeptal se. „Třeba kávu? Mimochodem, místní čokoládový koláč je přímo legendární.“

„Díky,“ řekl jsem. „Nic.“

Prohlížel si mě vážnýma, kouřově šedýma očima, které vypadaly, jako by v životě viděly už hodně neveselých věcí. „Rozumím,“ řekl nakonec, dál už na mě nenaléhal a vytáhl z kapsy pomačkaný balíček tabáku. „Posledních pár dní je ve městě plno divných cizinců, všiml jste si?“ zeptal se, zatímco ho dlouze rozbaloval.

V té chvíli se mi celá akce, která beztak začala dost prapodivně, začala zdát vysloveně podezřelá. Tak podezřelá, že mi připadalo na-prosto oprávněné nenápadně vyzkoušet, jestli mi funguje bojový režim. Interní systém oznámil OK, sice s jistými výhradami, ale přesto to bylo uklidňující. Jestli je to past, nebudou mít se mnou rozhodně snadnou práci.

„V Dingle jsou v jednom kuse cizinci,“ řekl jsem co nejbezdělněji. Obličej hráčů pokeru, jako ve filmu. Dva muži se navzájem odhadují a snaží se skrýt své slabé stránky.

Jako na potvrzení mých slov klaply dveře. Dovnitř vtrhly tři chichotající se dívky, nanejvýš dvacetileté, v pestrobarevných parkách a s batohy na zádech. „No teda!“ zaslechl jsem jednu zapištět a potom něco jako „...a pak řekl, víš, co pak řekl?“ To, co se stalo pak, se odehrálo s precizností otevírajícího se vystřelovacího nože. Finnan MacDonogh vrhl rychlý pohled na barmana, nečekaný jako úder blesku, a ten, ještě před okamžikem zosobněná nehybnost, stál v příštích vteřině před dívkami. Rozpřáhl paže, zatlačil je zpátky do obchodu a chlácholivým tónem jim přitom říkal něco, čemu jsem nerozuměl. Zavřel dveře, ještě chvíli bylo slyšet, jak se zklamané pisklavé protesty utápějí v rozhodném basu, pak nastalo ticho a nakonec se vrátil. Nikdo ani nevzhlédl, tedy nikdo kromě mě.

„Takovéhle nemyslím,“ řekl Finnan, který se už dávno vrátil k balení cigarety. Krátce vzhlédl, nepatrně kývnul směrem k ostatním hostům a dodal: „Tady jsme mezi přáteli, rozumíte? Tady můžeme mluvit nerušeně.“

Nemohl jsem si pomoci, musel jsem se rozhlédnout. A tentokrát někteří návštěvníci můj pohled opětovali. Viděl jsem odhodlané, spiklenecké výrazy. Člověk si připadal jako mezi členy podzemního hnutí. Oči, které nic neviděly, uši, které nic neslyšely, a jazyky připravené křivě přísahat. Mohutné pracky, které by se neváhaly zatnout v pěst. A kdo ví, co všechno dalšího vězelo v kapsách pláštíků a kabátů.

Otázka byla, jak do toho obrazu zapadám já.

Samozřejmě jsem nepochyboval, že bych se v případě nutnosti dokázal proti těm šesti nebo sedmi mužům prosadit. O tom nebylo sporu. V systému jsem měl ještě dost alfa-adrenalinu, aby byli bez šance, ať už by vytáhli z kapes cokoli. Jestli mě chtějí podrazit, přestane být Café Liteartha místní atrakcí, a sice na pořádně dlouho.

Takže žádný problém, až na to, že takovýhle incident by mě hezky rychle dostal na palubu amerického vojenského speciálu směřujícího do vlasti.

„Můžu vědět, v jakém vztahu je k vám paní Branniganová?“ zeptal jsem se.

Finnan pokrčil rameny. „Přítelkyně rodiny? Důvěrnice? Chytrá pozorovatelka, vyzvědačka, spolupracovnice? Vyberte si.“ Olízl cigaretový papírek a elegantně ho sroloval. „Udržovat při životě irskou kulturu je bohužel ještě stále dost podvrtná činnost.“

„To můžete jistě posoudit lépe než já,“ připustil jsem a opřel se s úmyslem zaujmout optimální obrannou pozici. Nikdo se nehýbal. Měl jsem pocit, že nás všichni ostatní poslouchají.

Vytáhl zapalovač, točil cigaretou v prstech a přitom ji nespouštěl z očí, jako by mu bylo zatěžko předat ji plamenům. „Říká vám něco jméno Bridget Keaneová?“

„Manažerka Brennanova hotelu,“ přikývl jsem.

I on přikývl, konečně vložil cigaretu do úst a odhodlaně ji zapálil.

„Bridget je moje sestra,“ prohlásil, když vyfoukl první obláček dýmu. „Proto jsem s vámi chtěl mluvit.“

I když se jistě nic takového nestalo, připadá mi při pohledu zpět, že se v oné chvíli světlo v kavárně změnilo, že se změnily vůně, zvuky, výrazy ve tvářích okolních mužů, všechno. Pocit ohrožení během

vteřiny zmizel jako by nikdy neexistoval, a v obličeji Finnana MacDonogha nebylo nepřátelství, nýbrž hluboká starost.

„Vaše sestra?“ opakoval jsem nevěřicně.

Pozoroval žhnoucí konec cigarety. „Co víte o tom, co se stalo v úterý večer v hotelu?“

„V úterý večer?“ Ještě stále jsem se usilovně snažil vzpamatovat, dát si dohromady dvě a dvě a udělat si nějaké závěry, a v takových chvílích rozhodně nejsem příliš duchaplný diskutér. „Došlo k vraždě.“

„Myslím, co nebylo v novinách.“ Odklepal první tenounkou vrstvu popelu. „Ten právník, co ho zavraždili, Harold Itsumi – kdy jste se s ním poprvé setkal?“

Odolal jsem pokušení pokrčit rameny. „Půl hodiny předtím.“ Finnan MacDonogh přikývl, jako by s mou odpovědí počítal. „Harold Itsumi se v hotelu zapsal ve čtvrtek, ve dvě hodiny odpoledne. Jakmile mu Bridget dala klíč od pokoje, svěřil jí složku s nějakými papíry a požádal ji, aby mu ji schovala v hotelovém sejfu.“

Začal jsem něco tušit. Taky jsem tušil, že se mi nebude líbit, co vzápětí uslyším.

Finnan náruživě potahoval z cigarety. „Měla se zachovat chytřeji. Ženy a ta jejich zatracená zvědavost...“ Z úst mu vycházely obláčky kouře. „Nebo byla jednoduše bez sebe, kdo ví. Prostě jakmile v tom zmatku po vraždě osaměla, došla do sejfu pro Itsumiho složku a prohlédla si ji.“ Odklepal popel. „Od té chvíle má příšerný strach, pane Fitzgeralde. Zmizela z Dingle, schovává se před celým světem a bojí se o život.“

Zíral jsem na něj a cítil, jak se mi v hlavě těžkopádně posouvají kousky skládačky. Celý obraz se ještě nedal rozeznat, ale pochopil jsem, že to, co mi Finnan vylíčil, se muselo stát, když jsem byl u doktora O'Shey, aby mi ošetřil ruce. „Co je v té složce?“

„Nedala mi ji přečíst. Jenom chtěla, abych vám nabídnul něco k jídlu a k pití.“ Pronikavě si mě změřil. „A řekla, že odmítnete.“

Tohle nevypadalo dobře. Znamenalo to, že Itsumiho materiály skutečně obsahovaly detailní informace o mých vlastnostech. Jinými slovy, informace, podléhající nejvyššímu armádnímu stupni utajení.

„V úterý odpoledne, asi tři hodiny před vraždou, se v Brennanově hotelu zapsal jistý Jeff Smith. Zavazadlo má ještě stále v pokoji, on sám ale v úterý zmizel. A v kufru byla jenom hromada obalového materiálu, plastová bublinková fólie se stopami oleje na čištění zbraní.“

„Vrah,“ řekl jsem.

Finnan nepatrně přikývl. Takovou trivialitu zřejmě nehodlal komentovat.

„Z čehož vyplývají dvě věci,“ pravil a ukončil existenci své teprve napůl vykouřené cigarety v popelníku. „Za prvé věděl, že Itsumi je v hotelu. Za druhé odnesl podklady z jeho pokoje, takže ví, že se jednalo o kopie. Když si dá dvě a dvě dohromady, dojde mu, že originály by mohla mít moje sestra. A stále ještě je na svobodě.“

Jako horká vlna mě zaplavila potřeba chránit Bridget. Kdyby mělo nějaký smysl postavit se před ni s taseným mečem a štítem, udělal bych to.

„Musíte ji dostat do bezpečí, Finnane,“ řekl jsem vyprahlými ústy. „Tohle nepřejde, až chytí Itsumiho vraha. Pokud ho vůbec chytí.“

„To mi nemusíte vykládat. Ale ona vás chce nejdřív vidět.“

„Mě?“

Naštvaně máchl rukou. „Proto jsem s vámi chtěl mluvit. Abych to zorganizoval.“

Zíral jsem na něj, přesvědčený, že se mému mozku náhle nedostává kyslík. Asi jsem měl něco říct, ale nebyl jsem schopný vydat ze sebe ani hlásku. Nejdřív uhodí blesk, až o něco později následuje úder hromu: stejně jsem byl na tom já s pochopením Finnanových slov. Bridget mě chce vidět! Ten fakt ovlivňoval mou dýchací soustavu nebo se mi možná spálily pojistky interních systémů, o nichž jsem až dosud nevěděl. Až když hrom dozněl, došlo mi, proč je nadšení v tomto případě zcela nesprávnou reakcí.

Řekl jsem: „Je to nebezpečné.“

„Nepovídejte,“ opáčil MacDonogh.

„Mám,“ vysvětloval jsem – opatrně, aby si nemyslel, že trpím paranoiou –, „pocit, že mě někdo sleduje.“

Připadalo mu to vysloveně legrační. I muži kolem jen s námahou potlačovali úsměv.

„Vážně,“ pokračoval jsem, „měl byste mi ty materiály dát a dostat sestru co nejrychleji pryč.“ Netušil jsem, co s těmi dokumenty udělám kromě toho, že si je do posledního písmene přečtu. Trochu jsem si pohrával s nejasnou představou, že bych mohl přesvědčit ty, co po nich jdou, že je mám už od Itsumiho smrti u sebe, a odlákat jejich pozornost od Bridget.

Finnan MacDonogh sklouzl na židli dopředu a naklonil se ke mně. Jenom zlehka, ale protože až dosud seděl nehybně jako špalek, byl jeho pohyb nesmírně působivý.

„Pane Fitzgeraldde, já nevím, jak dobře mou sestru znáte, ale bezpochyby ne tak dobře jako já, jinak byste takovými nápady neztrácel čas. Když si Bridget vezme něco do hlavy, nemá smysl jí to vymlouvat. Pak je totiž schopná všeho. Dokáže udělat naprosto neočekávané věci, bez ohledu na nebezpečí. Když jde o sestru, naučily mě životní zkušenosti zcela jednoduché strategii: pokud chce, abych něco udělal, poslechnu ji.“

Musel jsem se tvářit naprosto ohromeně. „Máte pravdu,“ přikývl jsem nakonec. „Tak dobře ji skutečně neznám.“ Se smutným úsměvem vytáhl z kapsy složený kousek papíru. „Přestaneme tedy mluvit o nemožném a zorganizujeme vaši schůzku?“

„Co by se vlastně stalo, pokud bych odmítl přijít?“

„Pak přijde Bridget za vámi. Nejspíš. Nevím jak to udělá, ale přijde.“

Zíral jsem na něj a nevěděl, mám-li si po něčem takovém toužit, nebo ne. „Zdá se, že nemám na vybranou, co?“

„Ne, pokud se chcete v životě ještě klidně vyspat.“ Finnan rozbalil papírek a položil ho přede mě. Byla to letáková verze koncertního plakátu. „Zítra večer má moje skupina koncert v O’Flahertyho baru. Víte, kde to je?“

„V Bridge Street,“ přikývl jsem.

„Přijďte tam. V osm. Budeme hrát asi do půl dvanácté a v baru nebude nikdo, koho osobně neznáme aspoň deset roků. Až budeme vynášet nástroje, budou už všichni jako dělo a všude bude totální chaos. Kamarádi nás budou krýt. Vypaříme se, aniž by někdo nezasvěcený tušil, co se děje.“

Zdalo se mi, že podobné akce zřejmě podniká častěji, než by mu bylo milé. Sbalil pytlík s tabákem a strčil si ho do kapsy pohybem, jímž mi dal najevo, že náš rozhovor považuje za skončený.

„Dobře,“ řekl jsem tedy „Přijdu.“

A šel jsem. Letáček jsem nechal ležet na stole. Člověk jako já poznámky na papíře nepotřebuje.

#

Cestou domů jsem nezahlédl ani jediný mobil. Copak už mě nesledují? Nebo snad pánové s astronomickými telefonními účty strčili své přístroje jednoduše do kapes, aby pro mě byli neviditelní? Nebyl jsem si jistý. Několikrát jsem změnil směr, chodil úplně nesmyslně v kruhu, takže by se potenciální pronásledovatel musel odhalit. Nikoho jsem však neobjevil.

Zato se mi stalo něco zvláštního, když jsem kráčet podél přístavní silnice.

Pořád nevím, co si o tom mám myslet. Stál jsem u stánku s rychlým občerstvením a čekal na mezeru v proudu vozidel, abych mohl přejít, ovšem beze spěchu, protože to byla dobrá příležitost nenápadně se porozhlédnout, třeba právě po mužích s mobilními telefony. Na chodníku nebylo moc místa. Za mnou stáli starší manželé a hádali se kvůli něčemu, na co jeden z nich zapomněl. Nepochopil jsem, oč jde, ani mě to nezajímalo. Nebyli zrovna nejšťuhlejší, což z onoho místa, jak musím přiznat, dělalo ještě více hotové ucho jehly pro pěší. Po silnici se právě řítíl velký chladicí vůz z továrny na rybí výrobky, když jsem zničehonic ucítil prudkou herdu do zad. Málem mě vymrštila pod jeho kola.

Málem, jak jsem řekl. Zrovna jsem se totiž chystal udělat krok stranou, takže mě úder zasáhl pouze do ramene. Zapotácel jsem se, ale dokázal jsem se udržet na chodníku a nákladák se s řvoucím motorem přehnal kolem.

Muž za mnou se mi zdouhavě omlouval, oči groteskně vytřeštěné, zosobněné zoufalství. Měl nos jako bambuli, protkaný červenými žilkami, na sobě šedou zimní bundu a lacině vyhlížející kalhoty a byl

cítit lacinou vodou po holení. Když se mi chystal potřetí vysvětlit, jak ho to mrzí, popadla ho manželka za rukáv a odvěkla pryč.

Útok? Ta představa mi připadala paranoidní. Kdo by mě chtěl vidět mrtvého? Snad moji neznámí pronásledovatelé? V tom případě o mně nic nevědí. Vždyť by se mi nemohlo stát nic horšího, než že by se ze mě před očima přihlížejících vyklubal Superman.

Předpokládejme, že by mě ten nečekaný úder vymrštil přímo pod nákladák. Senzor v krevním oběhu, měřící koncentraci přirozeného adrenalinu, by podle gradientu přírůstku poznal, že jsem v nebezpečí, a automaticky spustil všechny systémy. Byla by to záležitost zlomků vteřiny, měl bych dojem, že čas kolem mě zpomalil, načež bych se nadlidským skokem katapultoval z nebezpečné zóny. Jinými slovy, jednoduše bych ten nákladák přeskočil. Bezpochyby by to vzbudilo poprask. Nechci radši ani pomyslet, k jakým otázkám by to inspirovalo inspektora Pinebrooka.

Na druhé straně mi nejde z hlavy řidičův obličej. Zahlédl jsem ho jen na zlomek vteřiny a on se podíval přímo na mě, rozšířenýma očima a se záhadně zatvrzelým výrazem ve tváři. A mohl bych přísahat, že měl sadu hands free, jaká se dá koupit k mobilnímu telefonu.

Atentát? To přece nedává smysl. Bylo by to příliš nejisté. Příliš nesmyslné.

Nebo mě někdo *chce* demaskovat?

Ale proč?

A Bridget se chce se mnou setkat.

Přiznávám, že vůbec nechápu, co se děje.

Kdyby hra a žertování neměly v sobě kus přirozené rozkoše, touha, která k nim lidi přitahuje, by nebyla tak mocná. Věnujeme-li se jim příliš často, pak to ovšem připraví našeho ducha o všechnu pádnost a sílu. (...) Je velký rozdíl mezi přerušáním a úplným odstraněním.

Seneca, DE TRANSCUILLITATE ANIMI

12. kapitola

Když jsem si odmotával obvazy, musel jsem myslet na doktora O'Sheu a na to, že mě už nikdy neošetří, a taky na ten první obvaz, který mi sundali, když jsem se začal měnit v kyborga. Skromný bílý kousek gázy kolem malíčku na pravé ruce, ale sundávali mi ho čtyři lékaři a hleděli přitom na mě s takovým očekáváním, až by jeden myslel, že se každou chvilku objeví osmý div světa.

Ale gáza spadla a pod ní byl jen můj starý malíček, úplně stejný jako vždycky. Chvilí jsem se bál, že pánové v bílých pláštích budou zklamaní, ale oni se tvářili vysloveně nadšeně. Prý jestli bych ho nemohl ohnout. Výborně, a teď zase natáhnout – zdá se mi, že se něco změnilo? Ne? Nádhera. Úžasné. Duane, vy jste skvělý.

Trošičku jiný ten prst samozřejmě byl, ale připisoval jsem to tomu, že byl celé dny tlustě zafačovaný a že jsem jím nemohl hýbat. Není divu, že jakoby ztěžkl a je maličko nemotornější než dřív. Když jsem ho ohnul, lehce mi v něm škubalo – ano, ale přece mi ho operovali, ne? Tím to bude, říkal jsem si. Tou operací. Ne tím, co se mnou při ní dělali. Později mi levou ruku nesčetněkrát rentgenovali, záleželo jim zejména na poloze malíčku, a mladí muži v brýlích a s kuličkovými pery se nad těmi snímky skláněli, tiše se o něčem dohadovali a měřili detaily posuvným měřítkem. Připevnili mi k ruce senzory a já musel tisíckrát opakovat stejný pohyb a na zelených obrazovkách se míhaly kaskády chvějících se křivek, přenášené tenounkými tužkami na pomalu se otáčející role papíru. Připadali jsme si ohromně důležití, můj malíček a já.

Takhle všechno začalo. O něco později stálo za prosklenou stěnou devět mužů a dívalo se, jak do vykachlíkované místnosti na druhé straně přivezli desátého z nich, ovázaného jako mumie, s dýchací maskou na obličejí a tucty hadiček vycházejícími z rukou a nohou,

obklopeného pípajícími, blikajícími a pumpujícími přístroji zatínajícími do jeho lůžka drápy jako ocelové noční můry. Ačkoli nás od jednotky intenzivní péče dělilo sklo, měli jsme na sobě chirurgické zelené pláště, přes boty baňaté pantofle a na ústech roušky. Jeden z nás tiše dával, ale nebylo poznat, kdo. Ani jsme se to nesnažili zjistit, protože to, co jsme viděli, by člověka opravňovalo k daleko horším reakcím.

Na to, že má pouze jediného indiánského pradědečka – myslím, že z kmene Kriů, z otcovy strany, takže mu jeho rodina náhodou vděčí za jméno -, a jinak je potomkem bohobojných metodistů, má v sobě Gabriel Whitewater hodně indiánského. Pronikavé oči černé jako havran, plet barvy santalového dřeva a tmavé vlasy, jež před vstupem do armády nosil svázané do koňského ohonu, soudě alespoň podle staré fotografie. Zbytky, které mu holič na základně ponechal, si česal z čela a lil na ně spoustu pomády, ale vsadil bych se, že dneska už zase vypadá jako rudokožec na válečné stezce. Má kostnatý obličej a šlachovité tělo, jako stvořené k tomu, aby vydrželo nelidské útrapy a tvrdošíjně vzdorovalo krutému mučení a odporným zážitkům. Co já vím, možná si jeho dávní předci kdysi provrtávali jazyky a tváře, pojídali halucinogenní houby nebo kouřili záhadné byliny, a pak v deliriu vysedávali na osamělých vrcholcích, aby poznali moc Manitoua, Velkého ducha. Gabriel si nechal rozpárat údy a břicho, promýt žíly psychogenními jedy a antibiotiky, ležel v deliriu obklopený více technickými zařízeními a počítači, než je třeba k řízení interkontinentální rakety, a zakusil moc strýčka Sama. A když opět vstal, stal se Supermanem.

Neboť neuvěřitelné se stalo skutkem. Za čtyři dny dokázal Gabriel dojít k umyvadlu a za čtyři týdny zase běhal. Rychleji, než kterýkoli člověk před ním.

#

Léta jsem chodil kolem O'Flahertyho baru a neviděl jsem v něm nic jiného než dům s branou pomalovanou hudebními nástroji. Ani ve snu by mě nenapadlo vejít dovnitř. Ta část mého života, v níž se vyskytovaly prochlastané noci, je už dávnou minulostí.

Když jsem do baru onoho pátečního večera něco před osmou přece jen vešel, byl jsem nejspíš jediný návštěvník, který nehodlal vypít ani kapku piva a který doufal, že večer uteče co nejrychleji.

O'Flahertyho bar je menší, než by člověk při pohledu zvenku čekal. Podlahu tvoří jenom udupaná hlína, alespoň se mi to v nejasném večerním světle zdálo. Uprostřed místnosti se tyčil silný dřevěný trám odshora až dolů polepený reklamami na dnešní vystoupení skupiny *Finnan's Folk*. Na malém stolku obepínajícím trám ve výši prsou byly připravené nápoje pro muzikanty, kolem stály barové stoličky a kufry s nejrůznějšími nástroji.

Našel jsem si místo vzadu, objednal si u baru jeden guinness, abych nebyl nápadný, a prohlížel si obrázky a novinové výstřižky pokrývající všechny stěny do posledního místečka, na některých místech pravděpodobně dokonce ve více vrstvách. Byly tu velké fotografie velkých lodí, pečlivě zarámované a zasklené, jiné obrázky připíchli na zeď připínáčky a zakryli fólií. Viděl jsem spoustu portrétů neznámých, zřejmě už dávno mrtvých mužů, titulní listy prastarých novin s titulky, které se nějak vztahovaly k Dingle nebo Irsku, a znovu a znovu, takřikajíc strategicky rozdělené, reklamní plakáty a emailové reklamní štítky Guinnessova pivovaru. *Guinness Is Good For You*, tvrdil jeden z nich odvážně.

Sledoval jsem rituálně působící proceduru čepování. Šedivě zpěněná vytéká z pípy oficiální irská národní droga – harfa, emblém pivovaru Guinness, zdobí jistě ne bezdůvodně rub všech irských mincí –, aby ve sklenici zčernala, byla ještě černější než cola a podle všeho hustá jako olej. Světlá pěna (narozdíl od všech ostatních piv, která jsem vypil v lepších časech, svou konzistencí nápadně připomíná pěnu na holení) se plastovou škrabkou pečlivě odstraní až na tenounký zbytek, který ovšem tvrdošíjně drží: pokud čekáte, že zmizí sama od sebe, je nakonec stejně černá jako pivo pod ní. Není možné dát si lok guinessu, aniž by se vám kolem horního rtu neudělaly šedobílé vousy.

Poděkoval jsem, když přede mě postavili můj takřka geometricky exaktní nápoj, zaplatil jsem a odebral se s ním k lavičím připevněným podél stěn. Vybral jsem si místo mezi krbem a dveřmi na toalety.

Bylo tu ještě pár židlí a stolů, ale většina návštěvníků bude stát, pokud možno rovnou u baru.

Místnost se pomalu zaplňovala. U vchodu hlídkovali dva mohutní mužští se svaly jako příslovečná kotevní lana a pouštěli dovnitř jen návštěvníky, které někdo z personálu znal. Uklidňovalo mě, jak berou svou úlohu vážně – každou chvíli se s doplňující otázkou otočili k baru, a teprve když barmani přikývli, byl dotyčný vpuštěn. Turisty odmítali s poukazem, že se jedná o uzavřenou společnost.

„Má tu ale být koncert,“ protestoval hrdelním hlasem nějaký hubený, pomačkaný pán. „Všude visí plakáty. Schválně jsme kvůli tomu přijeli z Killarney.“

„Je mi líto,“ opáčil svalovec lhostejně. „Dostali jsme pokyny.“

„Zatraceně pitomý pokyny, jestli chceš něco vědět,“ křikl hádavě někdo další.

„Heleďte, kamarádi,“ ozval se druhý vyhazovač, „v Dingle je spousta hospod. Nemusíte zůstat střízliví, ledaže byste fakt hodně chtěli.“

Nezaujatému pozorovateli jako jsem byl já to připadalo jako pádný argument.

Z čiré zvědavosti – alespoň jsem si to namlouval, možná i proto, že jsem od čtvrtedního poledne nic nejedl a tekutina přede mnou vypadala tak výživně –, a i když mi bylo jasné, že zbytky mé trávicí soustavy něco takového rozhodně nenadchne, jsem ochutnal doušek guinnessu. Byl tak hořký, až mi vhrkly slzy do očí. Nebesa! Musel jsem se ovládnout, abych to nevyplivnul. Nevěřicně jsem sledoval, jak nějaký chlapík vyprázdnil jedním tahem už třetí sklenici a s blaženým úsměvem ji postavil na stůl. Mně dělalo problémy spolknout jeden miniaturní doušek! Prohlížel jsem si to, co ještě zbývalo v mé sklenici – a taky to tam zůstane –, a absolutně jsem nechápal, jak ji někdo dokáže vypít celou, o několika ani nemluvě.

Konečně, když už byl bar přibližně dvakrát nacpanější než bostonské metro v ranní špičce a hladina hluku dosáhla úrovně, kdy se podle mého odhadu nemohly nástroje bez zesilovače absolutně prosadit, vpochoďovali do arény gladiátoři.

Finnan MacDonogh a jeho spoluhráči si za všeobecného jásotu krok za krokem razili cestu k barovým stoličkám uprostřed místnosti.

Na některých už se mezitím usadili návštěvníci, nástroje opatrně drželi na klíně nebo mezi nohama.

Ale jakmile se Finnan a jeho muži přiblížili, byly židle i nástroje bez námitek vydány a stalo se něco neuvěřitelného: v místnosti nastalo jakési napjaté ticho a kolem muzikantů se vytvořil volný prostor, takže mohli začít ladit.

Ve všem tom zmatku po mně Finnan jenom letmo sklouzl očima. Žádné spiklenecké mrknutí, žádné pokývnutí naznačující, že všechno jde podle plánu – jen se zběžně ujistil, že jsem přišel. Pak si přehodil kolem krku kytaru a *Finnan's Folk* začal hrát.

Bylo jich pět. Hubený mládeneček s niklovými brýlemi hrál na příčnou flétnu, muž v zářivé fialové vestě na housle a bláznivě vypadající zrzek měl na starosti buben, co vypadal jako přerostlá tamburína bez rolniček. Éterická žena se slámovými vlasy hrála překvapivě na odřený kontrabas polepený spoustou nálepek, které na těch škrábancích vypadaly jako náplasti. Samotný Finnan hrál střídavě na kytaru a na banjo a zpíval neuvěřitelně mohutným hlasem, který opravdu žádný zesilovač nepotřeboval.

Zpíval převážně galsky, alespoň myslím, protože jsem nerozuměl ani slovu. A měl jednoznačně charisma. Lidi se nechali strhnout. Hudba snad zněla pro mé neškolené uši cize, ale muzikanti rozhodně hráli s vášní: brzy jim z čel a z rozčuchaných vlasů stékal pot, nohy prudce dupaly do rytmu a jejich obličeje byly zosobněným soustředěním.

Sál vřel, řeklo by se, kdyby to byl sál. Takhle místnost připomínala tlakový hrnec, zadržující energii, s níž by se dala provést revoluce, naštěstí pro veřejný pořádek se však ventilovala hudbou a zpěvem. Mnozí přítomní uměli hlasitě odzpívat většinu písní, každý, kdo zrovna nedecimoval zásoby guinnessu, tleskal do rytmu, a čím déle to trvalo, tím víc získával koncert na intenzitě, jež by v případné seismologické stanici poblíž Dingle rozhodně vyvolala falešný poplach.

Nějakým záhadným způsobem dokázali přítomní kromě zpívání, pití a tleskání ještě kouřit, takže se brzy vzduch změnil v něco hustého, co se v blízkosti několika málo lamp bíle třpytilo a vypadalo spíš jako kompaktní hmota než jako něco, co se dá dýchat. Výzdobu stěn

už prakticky nebylo vidět. Moje opravdové oko začalo slzet a mě znovu napadlo, že mezi přístroji, které mi už nestihli implantovat, měl být i filtr jedovatých plynů v dýchacích cestách.

Ani v té mlze mi ovšem neušlo, že spotřeba piva je ohromná. Obsluha skoro nestačila čepovat a naplněné sklenice se posílaly dál rovnou po dvou. Bylo mi záhadou, kam všechno to pivo mizí.

A pak si vedle mě dřepěl někdo, kdo předtím stál v davu a klátil se do rytmu, doslova dopadl na lavici, celý červený v obličejích a zářící nadšením, ještě udýchaný po písni, kterou právě zcela hrdla notoval s ostatními, obrátil se ke mně, pronesl něco, čemu jsem nerozuměl, buď že to bylo v dialektu, nebo galsky, a připil mi. Znělo to prostě nějak jako „*Slontsche!*“ a jako přípitek.

Byl jsem tak překvapený, že jsem pozdrav opětoval a taky se napil. Druhý doušek už nechutnal tak příšerně jako ten první.

Náhle jsem si uvědomil, že žiju v Irsku už víc než deset let a poprvé piju v irské hospodě guinness, nebo se o to alespoň pokouším. Málem jsem vykřikl. Ten nevinný pokus zapojit mě zcela samozřejmě do dění kolem, přijmout mě mezi lidi, kteří se tu veselili, mnou úplně otrásl. Něco podobného se dnes večer v té nebo oné formě odehrává po celém Irsku, ale já u toho nikdy nebyl. Pochopitelně. Byl jsem jiný, nehodil jsem se pro život, v němž tyhle věci hrály roli.

Koncert naštěstí pokračoval dál, následovala další píseň, a ten muž zase vyskočil. Díval jsem se na něj a připadal si jako vetřelec, jako naprostý cizinec, jímž jsem skutečně byl.

#

Kolem půlnoci, dost dlouho poté, co dozněla poslední píseň, jsem v davu zaznamenal první pokusy o odchod. Jen minimum návštěvníků ještě dokázalo stát rovně. Všichni si potřásali rukama a poplácávali se po ramenou, těžké jazyky vyslovovaly slova na rozloučenou, která byla kupodivu přesto pochopena, lidé se krok za krokem ubírali k východu. Cestou docházelo k dalším nachmeleným objetím, občas bylo třeba rychle sáhnout po něčím rameni nebo opěradle židle, kvůli rovnováze. Napjatě jsem všechno sledoval, neboť to znamenalo, že

Finnanova akce vypukne každým okamžikem, i když jsem absolutně netušil, jak.

Zdálo se, že opustit bar není zrovna jednoduché. Když někdo vyšel na ulici, zůstal chvíli stát a dál hlasitě rozprávěl, zejména s lidmi, s nimiž se před několika minutami dlouze rozloučil. U dveří se vytvořil hrozen lidí, ale nikomu to nevadilo, povídat se dá přece stejně dobře vevnitř jako venku. Slyšel jsem, jak na ulici startují auta a pak celou věčnost čekají s běžícím motorem, a nic se neděje. Vzhledem ke všeobecné konzumaci alkoholu a faktu, že hned naproti O'Flahertyho baru má stanici irská *Garda*, mi to připadalo skutečně odvážné. Prostě chaos, jak prorokoval Finnan MacDonogh.

Konečně ke mně zamířil, ještě celý rozpálený, následovaný jedním svalnatým vyhazovačem. Úsporným gestem mi naznačil, abych šel za nimi a zmizel ve dveřích vedoucích k toaletám a k automatu na cigarety. Opustil jsem svou téměř plnou sklenici a následoval oba muže na pánský záchod.

Finnan nás očekával se zkříženými pažemi. Vypadal napjatě. Ignoroval chlapíka v modro-červeném pruhovaném pulovru se spuštěnými kalhotami a zavřenýma očima, který se čelem opíral o stěnu nad pisoárem a očividně spal, a řekl chraplavě: „Dobře, to půjde. Vyměňte si bundy.“

Poslechli jsme. Svlékl jsem širokou větrovku z vodu odpuzujícího a aktivně dýchajícího syntetického materiálu, šedomodrou, s bílým fosforeskujícím lemem, a dostal za ni jakousi ručně pletenou věc ze špinavě šedé vlny, páchnoucí ovce, kouřem a mužským potem, která mi byla trochu úzká. Finnan si nás skepticky změřil, rozcuchal svému společníkovi vlasy a prohlásil: „Ve tmě to bude stačit. Ty jsi teď on, Steve.“

Steve se na mě podíval, omluvně se usmál a začal všelijak hýbat rameny a trupem. Pochopil jsem, že se snaží napodobit moje držení těla. Zatáhl hlavu, vysunul ramena dopředu, najednou byl příkrčený a strnulý, až jsem skoro zaprotestoval: Takhle přece nevypadám!

Ale když jsem se podíval do ubohého flekatého zrcadla, musel jsem přiznat, že je docela dobrý. Opravdu jsem tak vypadal. Chlap jako almara, co se snaží tvářit jako noční stolek.

Můj dvojník odešel a Finnan mi polohlasem vysvětlil: „Připravili jsme se spolehlivými lidmi divadýlko pro případ, že vás někdo sleduje. Hlasité diskuse, zmatek, malá rvačka a uprostřed Steve coby vy. Z dálky se bude zdát, že ho cpou do jednoho z aut, co jedou směrem na Castlemaine, po té úzké silnici mezi Inchem a Fyboughem.“

„A my?“ zeptal jsem se.

Přikývl a otevřel dveře od záchodu. „Pojďte.“

Šel jsem za ním. V chodbičce zamířil ke dveřím, které byly přesně naproti těm, co vedly zpátky do baru. Byl nad nimi nepřehlédnutelný nápis *Soukromá část. Nevstupujte*. Pro Finnana MacDonogha to očividně neplatilo, protože je bez váhání otevřel.

Za dveřmi byla vysoká prázdná chodba s šedě omítnutými stěnami, spoustou starobylých elektroměrů pod stropem a kachlovou podlahou. Všechny dlaždice byly rozlomené alespoň na dva kusy. Zahlédl jsem schodiště ze starého tmavého dřeva, ale Finnan otevřel další dveře na konci chodby. „Pozor, schod,“ řekl.

Sešli jsme asi o dvě pídě níž, do chodby, co vypadala jako sklep bez oken s klenutým stropem a jednoduše nabílenými stěnami. Podél jedné stěny byly navršené olověně šedé pивní sudy, víc, než jsem v rychlosti dokázal spočítat. Šli jsme kolem beden s lahvemi. Byly silně zaprášené, jakoby sice stály na nápojovém lístku, ale už celou věčnost si je nikdo neobjednal.

Finnan mě vedl úplným labyrintem. Občas se objevila další chodba, jindy bylo třeba otevřít zamčené dveře, ale muzikant měl buď u sebe správný klíč, nebo věděl, kde ho hledat, do jaké díry ve zdi a pod kterou zaprášenou bednu musí sáhnout.

Nakonec jsme se ocitli v nějaké komoře nebo snad dílně. V rohu stál mop na podlahu, kbelík a vysavač, vedle nich vykuchaná lednička a na stole ležel její rozebraný motor. S mrazením v zádech jsem zjistil, že se ho někdo pokouší vyspravit kusem motouzu a alobalem.

„Pojďte,“ naléhal Finnan. „Musíme si pospíšet.“

Otevřel dveře velké vestavěné skříně z tmavého dubu, za nimiž nebyla zadní stěna, nýbrž zeď a v ní prastará fošnová dvířka. Společnými silami jsme odsunuli těžkou, zrezivělou závoru. Dveře se otvíraly dovnitř. Brzy jsem pochopil, že to ani jinak nejde, protože jsme se ocitli v uzoučké mezeře mezi dvěma domy. Zdivo za zády a cihly

před hrudí, sunuli jsme se bokem, až jsme se ocitli na ulici, zřejmě přesně v pravý čas: přirachotilo k nám malé auto, reflektory nepředpisově zacloněné, zastavilo jen na okamžik, abychom se mohli vrhnout na zatraceně úzké zadní sedadlo a stejně pozvolným tempem pokračovalo v cestě. „Zůstaňte ležet,“ sykl na mě Finnan. Zbytečně, protože byl vedle mě tak zaklíněný, že jsem se nemohl narovnat, aniž bych ho vážně nezranil.

Zamířili jsme na západ, ven z Dingle, pozvolna, jako bychom měli spoustu času, nebo jako by byl řidič opilý. Čili nenápadně. A řidič, hranatý mužský s divokým plnovousem, rozhodně opilý nebyl, znovu a znovu se ujišťoval, že nás nikdo nesleduje, a občas prohodil pár slov, z nichž jsem pochopil, že něco takového nedělá prvně v životě.

Když ležíte na břiše na zadním sedadle miniaturního japonského vozu, takže vidíte jen potah a maximálně koutkem oka cípek nočního nebe, připadá vám každá jízda nesnesitelně dlouhá. Aniž bych musel obtěžovat své elektronické vnitřnosti, vybavil jsem si mapu hrabství Kerry a odhadl jsem, že silnice, po níž jedeme, vede asi do Murreagh, nanejvýš do Ballydavidu. Ovšem když auto konečně zastavilo, zdálo se mi, že musíme být alespoň v Newfoundlandu.

Řidič mlčky vystoupil a nechal vůz stát s běžícím motorem. Vysoukal jsem se za Finnanem ven a ještě jsem ho zahlédl, jak mizí za osamělým tmavým stavením.

Finnan se posadil za volant, počkal, až si sednu vedle něj, a jeli jsme dál, už ne po zpevněných cestách, které všude v Irsku považují za normální silnice, ale po krkolomných polních stezkách a pěšinách, cestou necestou, do hor, jež se před námi nejasně rýsovaly jako temný stín.

„Místo, kam jedeme, samozřejmě není Bridgetin skutečný úkryt,“ vysvětloval mi, když se auto šplhalo do kopce, o jakém se jeho konstruktérům ani nesnilo. „Je tam jenom dnes večer, jen kvůli téhle schůzce. Je to moje osobní skrýš, občas se tam schovávám před světem, když potřebuju přemýšlet, když je mi nanic... nebo abych napsal nové písničky Někdy taky kvůli tomu všemu dohromady.“

Pohlédl jsem na něj, ale nevěděl jsem, co mám říct. A tak jsem mlčel.

Reflektory slabě zářily, osvětlovaly trávu, lesklé kamínky na okraji cesty, vyšlapané brázdy. Motor žalostně kvílel, o utrpení, které muse-ly zakoušet tlumiče ani nemluví.

„Už to jednou zažila,“ pravil Finnan po chvíli. „Zažila, co se může stát člověku, který ví příliš. Patrick, její muž... Byl u IRA. Dost vy-soko. Nevíme přesně, co dělal, ale každopádně se jednoho dne do-zvěděl něco, co neměl. Utíkal přes celou zemi, ale stejně ho našli a zabili. Britští agenti. Než Patricka zastřelili, dovolili mu naposledy zatelefonovat ženě. Bridget byla tehdy v pátém měsíci, nervově se zhroutila a potratila. Během čtyřiaadvaceti hodin ztratila celou rodi-nu.“ Vrhł po mně smutný pohled. „Řekl bych, že chápete, proč má strach.“

Věk náleží k vnějšnostem. Jak dlouho jsem, to není v mé moci; v mé moci je, abych vskutku byl, pokud budu. Výslovně ode mne požaduj, abych činně prožíval důstojný život, a ne abych se jen trpně vezl životem jako ve tmách.

Seneca, EPISTOLAE MORALES

13. kapitola

Poslední úsek cesty jel Finnan bez světél, jen podle citu, jak se mi zdálo, a ukázalo se, že minimálně v tomhle ohledu příliš citlivý není. I když bych raději nechal svoje umělé orgány odpočívat, nemohl jsem si pomoci a pro jistotu jsem zapnul noční vidění. V nazelenale černé krajině, jež se před námi rozprostírala, jsem objevil několik ovčí otáčejících po nás hlavy, kopce a údolí, ale nic, co by připomínalo cestu.

Než jsem však stačil něco poznamenat, vynořil se před námi kamenný kopec připomínající podélně rozříznutý cylindr. V infračerveném vidění to byl ovšem nápadně teplý kamenný kopec. Finnan na okamžik zapnul reflektory a zamířil s vozem k přístřešku z křoví, který by ho spolehlivě ukryl i ve dne, natož v noci.

„Ještě okamžik,“ řekl, vypnul motor a zůstal nehybně sedět za volantem, pohled upřený na sametově zelené cifry hodin na přístrojové desce.

Trvalo to mnohem déle než okamžik. Minuty mýjely, a kdo nikdy neseseděl mlčky v tmavém autě v bohem opuštěné pustině, netuší, jak dlouhá může být za takových okolností jediná minuta.

„Můžu se zeptat, co to má znamenat?“ nevydržel jsem to nakonec.

„Nejsme tak sami, jak se zdá,“ opáčil Finnan záhadně a vytáhl, stále s pohledem na hodiny, zpod sedadla vysílačku. Zapnul ji, stáhl šum přirozeného pozadí na přijatelnou úroveň, a pak jsme seděli a poslouchali uspávající praskání a pískání krátkovlnného pásma.

Náhle se z vysílačky ozval mužský hlas: „Jednička,“ pronesl pomalu a zřetelně. „Noc je jasná. Opakuji, jednička, noc je jasná.“

Vzápětí ho vystřídal jiný, jasnější hlas: „Dvojka Noc je jasná. Opakuji: dvojka, noc je jasná.“

Totéž nám oznámila ještě trojka, čtyřka a pětka. Finnan přístroj spokojeně zase vypnul, vytáhl klíčky ze zapalování, takže zelená čísla a ostatní ukazatele pohasly, a otevřel dveře.

„Pojďte,“ vyzval mě.

Došlo mi, že rozmístil po trase špehy, jejichž úlohou bylo ohlásit nám eventuální pronásledovatele. Hlášení bylo předem domluveno na konkrétní termín – možná dokonce na víc konkrétních termínů –, takže se Finnan dozvěděl, co potřeboval, a nemusel přitom prozradit naši pozici ani jediným impulsem.

Opravdu nebyl žádný začátečník.

Vykročili jsme k půlkruhové kamenné stavbě. „Jsou to přestavěné ovčí stáje,“ vysvětlil mi Finnan polohlasem, když otevíral dřevěné dveře. „Žádný luxus nečekejte. A opatrně, teď budou dva schody.“

O dva schody níž byla ještě pořád tma. Cítil jsem pach ovcí a hnoje nebo vlhkého sena a kouř. Finnan zavřel dveře, zasunul závoru a odhrnul těžký závěs. Objevilo se trochu světla.

Spatřil jsem nízkou klenutou místnost, narovnat se člověk mohl jenom uprostřed. Okna zakrývaly dřevěné okenice. Na podlaze leželo plno větších i menších sešlapaných koberečků. Matrace, na ní spací pytel, vedle dřevěná truhla. Malá železná kamínka s rourou silnou sotva jako předloktí šířila příjemné teplo.

Vzadu jsem konečně zahlédl stůl, kolem tři židle, na stole svícen se třemi svíčkami.

U stolu seděla Bridget Keaneová v jednoduchých šedých šatech, ruce položené na tenké šedé složce, a napjatě se na nás dívala.

„Buďte zdrav,“ řekla tiše, sotva slyšitelně, ale já ji samozřejmě slyšel a nemohl jsem se zbavit pocitu, že jsem se ocitl v kouzelné podzemní říši.

Už nevím, co jsem odpověděl. Nevím ani, jestli jsem vůbec něco odpověděl. Každopádně jsme si sedli a já se na ni asi tak milion let jenom díval.

„To je dobře, že jste přišel, Duane,“ pravila nakonec. „Smím vám přece říkat Duane?“

„Samozřejmě,“ přikývl jsem. Ty šaty jsem na ní nikdy předtím neviděl. Jemně a zářivě jí splývaly podél těla, látka měla barvu oblaků ztěžklých deštěm, takže její nespoutané rusé vlasy vypadaly jako

hořící keř. Neměla šperky, jen tenký řetízek s přívěskem ve tvaru labutě. Její oči opětovaly můj pohled, zelené a bezedné jako horská plesa, a když jsem se zadíval na její štíhlé ruce poseté pihami, sňala je ze složky a já viděl, že je stříbrná, ne šedá, a že se na ní skví znak s krvavě rudou větví, který měl být kdysi symbolem naší jednoty.

Byly to originální materiály, bezpochyby. Originálnější už být nemohly.

Zhluboka jsem se nadechl a hrud' mi jako ocelový pás sevřely úplně dětské rozpaky. Pokud to tedy nebyly ocelové implantáty.

„Když mi dal pan Itsumi tohle,“ začala Bridget vyprávět a lehce se složky dotkla, „povídal sice *kdyby se mi náhodou něco stalo*. Ale řekl to žertem, prostě jako vtip. Nebrala jsem to vážně. A pak byl najednou mrtvý... Jenom jsem chtěla vědět, co se s ním stalo, víte? Proč ho zabili.“

„A?“ zeptal jsem se tiše. „Ted' tomu rozumíte?“ Zavrtěla hlavou. „Ne. Ne doopravdy. Jen tolik, že to musí mít něco společného se všemi těmi... *neuvěřitelnými* věcmi, co tady stojí.“ Stáhla prsty, jako by se složka najednou rozžhavila. „Duane, povězte mi, je to pravda? To, co se tam o vás píše?“

„Já nevím, co se tam píše,“ pravil jsem.

„Že jste... *kyborg*.“

Přikývl jsem. „To je pravda.“

„Voják s nadlidskými schopnostmi? To jste?“

„Ano.“ Odmlčela se. Oči měla stále větší, skoro jsem se v nich utopil. Pak prudce zavrtěla hlavou. „Nemůžu tomu věřit. Je mi líto.“ Bylo skoro legrační, jak vzdorovitě to řekla. A samozřejmě tomu věřila. Koneckonců před setkáním v kavárně Finnanovi přesně pověděla, jak mě má otestovat.

Povzdechl jsem si a rozhlédl se kolem sebe. „Co vám tady smím zničit?“

Finnan na mě vrhl opovržlivý, skeptický pohled. „Co takhle pohrabáč? Nebude přece těžké trochu ho ohnout, ne?“

„Ne,“ řekl jsem a vstal. „To nebude těžké.“

Svlékl jsem si Stevovu zatuchlou bundu z ovčí vlny, šel ke krbu, zvedl těžký ocelový pohrabáč tlustý asi jako prst a obemkl pravou rukou zadní konec. Žádný problém. Když ho pevně sevřu, tlak se

rovnoměrně rozloží po ploše dlaně. Aktivoval jsem silové multiplikátory a zdálo se mi, že se jejich bzukot rozléhá po místnosti, i když jsem věděl, že to není možné. Pak jsem opřel pohrabáč o podlahu a ohnul ocel jediným plynulým pohybem do křivého oválu. Tímhle už se oheň prohrabávat nebude.

„Vy jste se ani nezdýchá,“ konstatovala Bridget, když jsem výsledek položil na stůl. „Já jsem mnohem udýchanější.“

„S dýcháním to taky nesouvisí,“ pravil jsem, posadil se a vrhl krátký pohled na pravou dlaň. Byla trochu zarudlá, ale jinak v pořádku. „Byla to elektřina.“

Finnan zvedl pozůstatky pohrabáče a pokusil se ho narovnat, samozřejmě marně.

„Takže pokoj pana Isumiho jste rozmlátil vy,“ poznal.

„Když jsem pronásledoval vraha. Ano.“ Rozepnul jsem si rukáv košile a vysoukal ho co nejvýš. Pak jsem položil ruku na stůl, tak, aby světlo svíček dopadalo na tenkou jizvu, jež se jako rozmazaná čára táhne po celé vnitřní straně paže a na zápěstí se dělí do pěti jemnějších linií pokračujících až do konečků prstů. Je to neuvěřitelně tenká jizva, zvlášť když uvážím, co všechno se skrze ni v mém těle odehrávalo.

„Nejdůležitější svaly na pravé paži mi doplnili takzvanými silovými multiplikátory, jakýmsi kompaktními hydraulickými lisy, jaké má třeba bagr, jenom menšími a rychlejšími. Kostí by takovou zátěž neunesly, takže je nahradily implantáty z titanové oceli. Ty jsou ovšem nesmyslně naddimenzované – kdyby šlo jen o ně, mohl bych klidně zadržet startující jumbojet. Ale ono prostě nezáleží jenom na nich.“

„Proboha živého,“ vydechla Bridget. Ucouvla před mou rukou, prohlížela si jizvy, jako bych měl na paži vepsané nějaké neblahé proroctví.

S bolestnou jasnozřivostí jsem pochopil, že ať se stane cokoli, už ji nikdy neuvidím. Ba co víc, musím dokonce *zařídít*, abych ji už nikdy neviděl. Musím jí co nejpřesvědčivěji vysvětlit, v jakém je nebezpečí, protože ví o existenci vojáků-kyborgů, a že ji může zachránit jedině: když se uchýlí do ilegality tak hluboké, jako by zmizela z téhle planety. Ani Finnan nemůže žít dál jako dřív, i on ví příliš mnoho.

Od chvíle, co jsem ho viděl hrát, jsem tušil, jak nesmírně těžké to pro něj bude.

„Myslím,“ řekl jsem nakonec, „že nejlepší bude, když vám prostě povím všechno od začátku.“

Pak jsem si stáhl rukáv, zapnul košili a začal jsem vyprávět. Je ovšem obtížné určit, kdy a kde vlastně všechno začalo, najít první článek v řetězci rozhodnutí vedoucích k určitým událostem a událostí vedoucích k určitým rozhodnutím. Myslím, že nebudu úplně vedle, když se vrátím do listopadu 1979, kdy bylo přepadeno velvyslanectví Spojených států v Teheránu a asi sto Američanů padlo do zajetí. Přibližně o pět měsíců později – zajatci byli stále v moci Íránců –, ztroskotala 25. dubna 1980 pokus o jejich osvobození prostřednictvím leteckého výsadku, a to naprosto žalostným způsobem už během příletu komanda. Osm vojáků přišlo o život a USA měly ostudu před celým světem.

Ona blamáž měla různé důsledky. Za prvé způsobila, že republikánský vyzyvatel úřadujícího prezidenta Cartera, Ronald Reagan, měl v nadcházejících volbách snadnou práci. Jak je známo, volby s obrovskou převahou vyhrál a den poté, co se ujal úřadu, se zajatci vrátili domů – gesto dobré vůle od ajatolláha.

Jiným, méně známým důsledkem, byla změna myšlení v armádě. Začala se prosazovat myšlenka, že v budoucnu velká, zničující tažení a chřestění atomovými zbraněmi vystřídá boj proti nejružnějším teroristům, že akce podobné té, co ztroskotala v íránské poušti, budou tvořit spíš pravidlo než výjimku. V budoucnu, říkalo se, budeme potřebovat zvláštní jednotky. Speciální vojáky. Dokonalé bojovníky.

Nebo ještě něco víc.

Ronald Reagan nastoupil do úřadu v lednu 1981 a je známo, že byl vůči nejružnějším fantastickým návrhům ze strany armády velice vstřícný. Kromě poměrně známého projektu SDI, *Strategic Defense Initiative* (šlo o sestřelování útočících nukleárních raket laserovými děly kroužícími ve vesmíru) odsouhlasil i přísně tajný projekt *Steel Man*, jehož cílem bylo postavit biotechnické supervojáky. Vojáky s atomovým pohonem a abnormálními schopnostmi. Vojáky, kteří dokáží ze stoje přeskočit desetimetrou zeď. Vojáky, kteří by viděli v noci i za mlhy, uměli dýchat pod vodou a dokázali hodit ruční gra-

nát pět mil daleko. Vojáky, na něž by případným únoscům, guerillovým bojovníkům a teroristům stačilo vrhnout jediný pohled, a okamžitě by si nadělali do kalhot.

Jinými slovy, mě a mé kamarády.

Bridget položila ruce na složku. „Ale to přece musely být nepředstavitelně těžké operace, aby do vás dostali ty přístroje, aby provedli všechny ty změny,“ mínila zděšeně. „Museli vás úplně... přebudovat.“

„Máte pravdu,“ přiznal jsem. „Kvůli projektu *Steel Man* byla vyvinuta řada operačních technik. Třeba mikroinvazivní chirurgie nebo počítačová tomografie. Chtěli počet a rozsah nutných operací zredukovat na minimum.“

Finnan se tvářil skepticky. „Je mi líto, ale víte, co mi to připomíná? Jeden televizní seriál, kdysi jsem viděl pár dílů...“

„Muž za šest milionů dolarů,“ přikývl jsem. „Já vím.“

„Možná. Každopádně, jestli si dobře vzpomínám, měl hlavní hrdina zesílené nohy, umělou pravou paži a umělé oko. Úplně jako vy, ne?“

„Úplně ne. Skoro. Steve Austin měl umělé oko vlevo, já ho mám vpravo.“

„Jděte. Nevykládejte mi, že je to náhoda.“

Měl jsem přiznat, že i mě z toho pomyšlení mrazí? Když mi bylo sedm nebo osm, byl ten seriál mým náboženstvím a jeho hrdina mým idolem. A v průběhu života jsem se stal jeho kopií. Jestli tohle není strašidelné, tak už nevím.

„Na jednu stranu je to náhoda,“ učinil jsem chabý pokus zůstat v oblasti racionálních argumentů. „Kdyby projekt neskončil, operovali by mi i levou ruku, nehledě na pár dalších implantátů, které už jsem nedostal. Na druhou stranu... Uvědomte si, že projektu SDI se říkalo *Star Wars*, podle toho filmu. Stejně tak se projektu *Steel Man* interně říkalo jediné 6M, jako *The Six Million Dollar Man*. Všichni pořád vtipkovali, že šest milionů dolarů by byl pakatel. Neznám přesná čísla, ale odhaduji, že jeden kyborg přišel asi na miliardu dolarů, spíš na víc. Filmy a skutečnost do sebe tehdy plynule přecházely. Možná proto, že Reagan byl původně herec. Víte, že se projekt SDI realizoval na základě dopisu, který prezidentovi poslala skupina autorů sci-

fi a inženýři NASA z Los Angeles? Podnět k projektu *Steel Man* mohl podle mě klidně přijít z filmových kruhů.“

Finnan si v nečekaně rezignovaném gestu podepřel hlavu dlaní. „To je k nevíře,“ řekl tiše, spíš sám pro sebe. Chvilí zíral do prázdna, pak se podíval na mě. Bylo mi jasné, že zuřivě přemýšlí. „Ale co má tohle všechno společného s námi?“ zeptal se. „S Dingle? Sestra říká, že tady žijete už roky – proč? Co tu děláte? A kdo zavraždil toho právníka?“

„Řekl bych, že nějaká cizí mocnost šla po materiálech, které měl u sebe, ať už je sebral kdekoli,“ řekl jsem, zahanbený, že Bridget celou dobu věděla o mých naivních pokusech být jí nablízku. „Pokud jde o mě, já tu prostě žiju. Zcela nenápadně, jak jsem doufal, ale pan Itsu-mi mě nějak vystopoval.“

„Vy tady žijete. Jenom tak.“

„Ano.“

„Proč? A z čeho, smím-li se ptát?“

Opřel jsem se o opěradlo židle a cítil, jak sebou těžká nukleární baterie v podbřišku škubla. „Stejně jako SDI byl i projekt *Steel Man* hodně fantastický. Abych byl přesný, ten projekt ztroskotal. Lidský organismus implantáty odmítal, mnozí vojáci se s nimi nenaučili zacházet, jiní nepřežili komplikované operace. Naše skupina – a já nevím, jestli neexistovaly ještě jiné – měla původně deset členů. Když byl projekt v roce 1991 pozastaven, zbývalo nás pět. *Steel Man* chvilí visel ve vzduchoprázdnu, než ho prezident Clinton v roce 1994 definitivně ukončil.“ Máchl jsem rukou. „Kyborgové, kteří byli ještě naživu, odešli na odpočinek.“

„Na odpočinek?“ Finnan si přejížděl rukou po čele a odhrnoval imaginární vlasy. „Tedy, nic bláznivějšího jsem v životě neslyšel. Takže vás... přestavěli, ale nikdy neposlali do akce?“

„Ani jedinkrát.“

„Ani třeba, co já vím, osvobodit rukojmí? Nebo do Afghánistánu, abyste honili teroristy?“

„Ne.“ Předklonil jsem se a sáhl po ohnutém pohrabáči. „Víte, my nefungujeme správně. Nefungujeme tak, jak se plánovalo. Nasadit nás v boji by bylo riskantní. Jedna věc je ohnout pohrabáč, úplně jiná je opravdová válka. A jak stárneme, jsme čím dál tím poruchovější.“

Kovové implantáty jsou stále stejné, ale tělo kolem nich stárne, mění se. Tyhle aspekty tenkrát nebyly dostatečně zohledněny.“

„Strašné,“ zašeptala Bridget nezvučně. Zeleně jejích očí potemněla, zdálo se mi, že úplně pohasla.

Finnan si mě měřil. Zjevně se snažil spojit si jednotlivé kousky puzzle. „Ta cizí mocnost, o které jste mluvil – kdo to podle vás může být?“

„Nevím. Existuje několik možností.“

„A jak vědí, jaké podklady s sebou Harold Itsumi nosil?“

„Nemám tušení.“

„Ale když ta technologie stejně nefunguje, proč se je tolik snaží dostat?“

„Možná, že právě *tohle* nevědí. Nebo si myslí, že by to zvládli líp.“

Finnan si přitáhl složku, otevřel ji, chvíli v ní listoval. „Zeptám se jinak. Tohle jsou přece z velké části přísně tajné dokumenty. Tady, vidíte? Na každé straně, nahoře i dole: *Top Secret. Přísně důvěrné. Zneužití lze trestat smrtí.*“ Položil dlaň na stránku, v níž jsem poznal část technické dokumentace. „Řekl bych, že je to poměrně jasné. A něco takového s sebou Itsumi vláčí a chce vás přemluvit, abyste žaloval vládu o náhradu škody? Chci říct, dají se takové podklady v procesu před americkými civilními soudy vůbec použít?“

„V těchto záležitostech jsem naprostý laik,“ přiznal jsem. „Ale představit si to v žádném případě nedovedu, to ne. Myslím, že už kdyby se je člověk jenom pokusil předložit, dopustil by se trestného činu.“

„A Harold Itsumi rozhodně laik nebyl.“ Listoval úplně dopředu, kde byl svorkou připevněný list dopisního papíru popsáný drobným, pedantským rukopisem. „Tady. Kancelář Miller, Bauman, Itsumi a partneři, San Francisco. Zní to opravdu profesionálně. Něco takového by musel vědět, to je jisté.“

„Možná to přece jenom jde,“ namítla Bridget. „O rozhodnutí amerických soudů se přece vykládají ty nejpodivnější historky.“

„Stejně tomu nevěřím.“ Finnan prudce zavrtěl hlavou, jako by na ní měl minci a chtěl ji přinutit, aby konečně spadla. „Navíc, ne – otázka zní docela jinak. Pokud se ona neznámá mocnost chtěla dostat k těmhle podkladům, proč se nespokojila s kopiemi z Itsumiho poko-

je?“ Zaraženě jsem povytáhl obočí. Tohle byla doopravdy dobrá otázka. Otázka, která mě měla už dávno napadnout.

„Proč myslíš, že se s nimi nespokojili?“ ozvala se Bridget.

„Protože hledají dál,“ opáčil Finnan. „Po městě se ještě pořád motají neznámí chlapi, dokonce i když všude vyšetřuje policie. Nepodařilo se nám o nich nic zjistit, nevíme ani, kde bydlí. A proč vlastně zavraždili doktora O'Sheu? Tu krvavou lázeň přece nemá na svědomí nějaký žárlivý manžel.“ Zhluboka se nadechl. „A proč se k tobě k čertu někdo vloupal?“

„Cože?!“ zvolala Bridget.

Provinile jsem polkl.

Bude to trapné, ale budu muset s pravdou ven...

„Patrickovy fotografie tam ještě byly, neměj strach. Důkladně jsem je schoval,“ pokračoval Finnan, obrácený k sestře, než jsem stačil něco říct. „Ale když jsem pro ně dnes ráno zajel, byly domovní dveře vypáčené, všechno vzhůru nohama, každá zásuvka, každá police. Šílený zmatek. Někdo něco hledal, a pěkně bezohledně. A já se vsadím, že hledal tuhle složku.“

UVědomil jsem si, že jsem bezděčně zadržel dech, a zase jsem vydechl. Když jsem Bridgetin dům opouštěl, byl v perfektním stavu. K vloupání muselo dojít minulou noc.

„Možná ty kopie nebyly úplné,“ nadhodil jsem, vlastně jen proto, abych vůbec něco řekl.

„A jak byste to poznal?“

Pokřčil jsem rameny. „Chybějící čísla stránek? Nemám tušení.“

„Podívejte, ať už je za tím kdokoli,“ mínil Finnan netrpělivě, „rozhodně velmi dobře ví, že tahle složka existuje.“ Přistrčil ji ke mně. „Proč? K čemu to všechno?“

Díval jsem se na přicvaknutý vrchní list, kam si Itsumi očividně zapisoval soukromé poznámky. *Duane Fitzgerald*, stálo tam. Za jménem šipka. *Boston. Brian Marconi, správce hřbitova. Posílá účty za péči o hrob rodičů do Dingle, Irsko, poste restante.* Takhle mě tedy našel. Pan Itsumi byl pěkně mazaný.

Následovalo pár věcí, které mi nic neříkaly, mimo jiné slova DRAGON BLOOD, třikrát podtržené a opatřené tlustým otazníkem. Nikdy jsem je neslyšel. Otočil jsem papír a našel adresy nás všech,

stav asi ze začátku devadesátých let, včetně telefonních čísel. Až na adresu Forresta DuBoise byly všechny přeškrtané a opatřené poznámkou *odstěhoval se neznámo kam*. U Forresta bylo asi tři týdny staré datum a hodina. Vypadalo to, že ho Itsumi zastihl.

Nač se ho asi ptal? Rozhodl jsem se, že mu při nejbližší příležitosti zavolám a zjistím to.

Technickou dokumentaci jsem prolistoval jen letmo, znal jsem ji prakticky nazpaměť. Ale k mému překvapení se obsah složky neomezoval jen na ni. „Tady to máte,“ řekl jsem Finnanovi. „Spousta stránek, na kterých poznámka o utajení chybí. Nejspíš si Itsumi myslel, že to bude stačit.“

„A proč poznámka o utajení chybí?“ opáčil Finnan.

„Nemám tušení. Nepořádnost, možná.“ Listoval jsem v podkladech a snažil se pochopit, oč v nich jde. Tyhle stránky jsem každopádně ještě nikdy neviděl. Byla tu memoranda z osmdesátých let, některá na interním projektovém dopisním papíru, jiná na obyčejném bílém. Šlo o výsledky zátěžových testů. Někdo kritizoval ukvapené vopero-vání implantátů k němuž došlo dříve, než mohly být provedeny podrobnější výzkumy dlouhodobé snášenlivosti, varoval před případnými zdravotními následky a požadoval odložení fáze II minimálně o pět let. Zjistil jsem, že to napsal v roce 1988 jistý profesor doktor Nathaniel Stewart. „Stewart byl vědecký vedoucí projektu,“ vysvětlil jsem Finnanovi a Bridget. „Sympatický člověk, nebyl už ale nejmladší. Kvůli věku taky o půl roku později odešel a pak už jsem, upřímně řečeno, nikdy netušil, kdo vlastně za co odpovídá.“

Finnan zavrtěl hlavou. „Neodešel kvůli věku,“ řekl. Ukázal na složku. „Podívejte se o pár stránek dál. Tam to najdete.“ Obrátil jsem několik listů a našel jsem vlastnoručně podepsanou kopii profesorovy rezignace.

Já, profesor doktor Nathaniel Stewart, se s okamžitou platností vzdávám vedení projektu „Steel Man“. Nemohu si vzít na svědomí politické rozhodnutí o tom, že projekt je třeba s ohledem na počínající válku s Irákem urychlit. Technologie, které byly v rámci projektu vyvinuty, se ještě stále nacházejí v experimentálním stadiu. Použít je u lidí již nyní, bez rozsáhlých pokusů na zvířatech a bez podrobného prozkoumání dlouhodobé snášenlivosti, je podle mého názoru značně

nezodpovědné, ba přímo nehumánní. V současné době nelze s jistotou říci, zda jsou stanovené cíle ani reálné, o možnosti nasazení kyborgů v bojových podmínkách ani nemluvě.

A tak dále. Rozebral celý projekt na dvou stranách a dokazoval, že k mnohým již uskutečněným zásahům nikdy dojít nemělo.

„To je ono,“ řekl jsem. Listoval jsem dál a našel celou řadu dokumentů, které tvrzení profesora Stewarta dokazovaly „Na tomhle chtěl Itsumi založit proces. Věděli, že nám uškodí, a přesto pokračovali. Tohle je důkaz.“

„Je to pravda?“ zeptal se Finnan. „Skutečně vás chtěli nasadit v Perském zálivu?“

Přikývl jsem. „To se vsaďte. Měli jsme vytáhnout Saddáma Husajna z bunkru. Válka měla vyvrcholit tiskovou konferencí na americké letadlové lodi, se Saddámem v řetězech.“

„Ale vždyť...“ Uvažoval, snažil se vybavit si historická fakta. „Jak to bylo? Irák přepadl Kuvajt v srpnu 1990, ne? A v lednu 1991 začaly úderý spojenců.“

„Tajné služby věděly minimálně půl roku dopředu, že konflikt s Irákem je nevyhnutelný. Padlo rozhodnutí použít kyborgy. Až do té doby jsme měli samé relativně malé implantáty – silový multiplikátor v předloktí, různé senzory, samé věci, které se daly dobít obyčejnou baterií na opasku a konektorem v břiše. Věci, které by šly zase odstranit. Ale pak ze dne na den vypukly opravdu zásadní operace. Hrozně se pospíchalo. Ještě jsme se skoro nezahojili a nezačali s novými implantáty trénovat, a už se šlo na další operaci. Když Irák obsadil Kuvajt, řekli nám konečně, co se děje. Že nás pošlou do jámy lvové. Nepřekvapilo vás tenkrát, že největší armáda na světě přepravuje svoje tanky do pouště, která je jako seřadiště takřka ideální, víc než pět měsíců? Hrál se o čas, jak nejdéle to šlo, dokud ještě existovala naděje, že to zvládneme. Až když kolem Vánoc vyšlo najevo, že to nezvládneme, vytáhli generálové ze šuplíků plán B. Proto se tenkrát Spojené státy spokojily pouze s osvobozením Kuvajtu.“

Oba sourozenci se nadechli prakticky současně.

„To je strašné,“ prohlásila Bridget. „Zachovali se hrozně, ale i vy... Duane! Jak jste mohl dopustit, aby s vámi dělali něco tak příšerného?“

„Chtěl jsem sloužit své vlasti,“ odpověděl jsem prostě. Finnan přikývl, jako kdyby mě chápal. Možná mě dokonce opravdu chápal. Předklonil se, přitáhl složku zase k sobě a listoval v ní, zatímco Bridget ze mě ani na okamžik nespouštěla tmavozelené oči.

„Jedno mi není jasné,“ ozval se Finnan. „Proč vy? Jak jste se k tomu dostal? Předpokládám, že u takhle tajného projektu neviselo oznámení o konkurzu na nástěnce v kasárnách.“

Nepřítomně jsem přikývl. „Vybírali nás podle konkrétních kritérií. Zdraví, určitý stupeň tělesné zdatnosti a výkonnosti, jisté tkáňové faktory a několik medicínských předpokladů, které jsem nikdy úplně nepochopil. Navíc jsme museli být absolutně bez závazků a bez příbuzných. Žádná manželka, žádná rodina.“

„Je možné, že neexistovalo mnoho kandidátů, kteří by splňovali všechny podmínky?“

„To nevím.“

Finnan nalistoval složenou počítačovou sjetinu. Byla dost stará, na zeleno-bíle pruhovaném papíru s děrováním po obou stranách ubíhaly křivé řádky. „Říkal jste, že interní zkratka projektu byla 6M?“ Přisunul mi složku. „Podívejte se na tohle.“

Přestal jsem snít o nemožném a rozložil papír.

Byla na něm tabulka. DATABASE: MARINE CORPS stálo nahoře, potom následovalo datum a na konci byla poznámka PROCEDURE: SELECT – 6M.

Seznam jmen, celkem 27, moje na druhém místě. Za každým jménem hodnota a jednotka, pak něco, co se podle nadpisu v záhlaví jmenovalo MEDICAL CONGRUENCE, číslo se třemi místy za desetinnou čárkou, jež v mém případě činilo 0,988, a podle něhož, jak jsem si teď všiml, byla jména seřazena. Zřejmě stupeň medicínské způsobilosti jednotlivých kandidátů.

Konec každého řádku tvořila řada minusových znamének, tu a tam přerušená nějakým číslem. Prostudoval jsem záhlaví tabulky. RELATIVE, stálo tam, a pod tím písmena WI, CH, PA, BS, GP, OT. U mě byla v kolonce PA natištěna dvojka. A ta dvojka byla – stejně jako příslušné číslo u dvou dalších kandidátů – červeně zakroužkovaná. Vedle stála rukou psaná poznámka. *Zařid'te to.* A podpis, který jsem okamžitě poznal.

Zdráhám se uvést jméno toho muže. Tyhle zápisky jsou i bez něj dost výbušné. Prozradím tedy jenom jedno: Je mocný. Tajná služba udělá, cokoli řekne. Prezident na něj dá. Spousta lidí si myslí, že ho jednou vystřídá v úřadu.

A tenhle člověk se významně podílel na projektu *Steel Man*? To jsem netušil.

„Co to znamená?“ zeptal jsem se.

Finnan poklepal prstem na písmena. „WI. Wife. Manželka. CH. Children. Děti.“

Zachvátilo mě tak nezměrné zděšení, až jsem v první chvíli myslel, že mi náhle praskla nukleární baterie a její obsah mi vytéká do břišní dutiny. „PA. Parents. Rodiče. Můj bože!“

Znovu jsem se podíval na datum v záhlaví sjetiny. Udělalo se mi špatně. To nemůže být pravda...

„SELECT – 6M,“ řekl Finnan. „Předpokládám, že se jedná o vyhodnocení kandidátů pro projekt *Steel Man*?“

„Ano,“ přikývl jsem. „Jsou tu všichni.“

A ať už se MEDICAL CONGRUENCE počítala jakkoli, bylo to zatraceně zajímavé číslo: pět kyborgů, kteří byli ještě naživu, obsadilo prvních pět míst seznamu. Muži, kteří zemřeli v průběhu roku 1990, protože nepřestáli těžké operace nebo nesnesli implantáty, byli někde dole.

„Kdo?“ zeptal se Finnan.

Ukázal jsem na jména. A pak jsem konečně pochopil. „Tahle hodnota udělá po čtvrtém řádku skok. Jen ti první ji mají lepší než 0,98, u všech ostatních činí 0,95 nebo méně. Z nich vzali jen ty, co neměli rodiny. Ale u nás se zdá...“ Ukázal jsem na datum sjetiny. „O týden později mi zemřela matka, údajně na infarkt. Opustila nás s otcem už dávno, jen jsme dostali zprávu a otec musel zaplatit pohřeb. Deset dní nato táta zahynul při hotelovém požáru. Byl hasič.“

Ukázal jsem na první řádek. Gabriel Whitewater. „Vyvráždili mu celou rodinu. Údajně šlo o boj mezi znepřátelenými drogovými gangy.“ Na čtvrtém řádku byl Juan Gomez. V kolonce PA byla jednička. „Vyprávěl nám, že ho překvapilo, jak náhle mu zemřel otec. Říkal, že byl ještě fit, honil ženské a tak, a jednoho rána ležel v posteli mrtvý.“

„Vraždy na vládní rozkaz?“ vyslovil Finnan moje podezření. „Potřebovala armáda kandidáty s nejlepším ohodnocením tak naléhavě, že neváhala odklidit z cesty jejich obtížné příbuzné?“ Prudce vydechl, až to nepříjemně zahvízdalo. „Jestli je to pravda, pak po těch materiálech nejde žádná cizí mocnost. Pak jsou to vaši vlastní lidé, pane Fitzgeraldě.“

Zavrtěl jsem hlavou. „To nemůže být pravda.“ Zíral jsem na červeně zakroužkovaná čísla, lapidární slova napsaná roztěkaným rukopisem, a hledal nějaké jiné vysvětlení. Marně.

Finnan mlčel. Bridget taky. Najednou jsem si vzpomněl, co musím udělat.

Složil jsem zažloutlou sjetinu a zavřel složku. „Ať je to jak chce,“ řekl jsem a podíval se na ni, „jste v nebezpečí. Nejlepší bude, když si tohle vezmu, a vy zatím...“

„Nepřichází v úvahu,“ vyhrkla Bridget jako když vystřelí z pistole, rychlým, rozhodným pohybem mi složku sebrala a přitiskla si ji k hrudi. „Tohle je moje životní pojistka,“ prohlásila s vlhkýma očima.

Překvapeně jsem si uvědomil, že proti ženským slzám nic nezmuže ani Superman. Najednou jsem rozuměl všemu, co mi Finnan o své sestře pověděl. „Tohle není vaše životní pojistka,“ namítl jsem přesto. „To je rozsudek smrti.“

„Pan Itsumi mi tyhle dokumenty svěřil,“ trvala na svém, zosobněný ženský nerozum. „Dokud je mám, nemůže se mi nic stát.“

„Až na to, že vás zabijí, stejně jako zabili pana Itsumiho.“

Zavrtěla hlavou. „Něco vymyslím.“

„Vymyslíte? Vaše jediná šance je, aby si mysleli, že jste tu složku nikdy neměla. Ať už ji chce kdokoli.“

„Nejde jenom o mě,“ řekla stejně tvrdohlavě jako nešťastně. „Je to problém, ale my na něco přijdeme.“

Finnan na mě vrhl napůl zoufalý, napůl pobavený pohled. Nepatrně zavrtěl hlavou. *Nechte to být*, říkalo jeho gesto.

Co jsem měl dělat? Sebrat jí složku násilím? Jistěže by to nebyl problém. Pokud jde o sílu, mohl bych klidně z lisu na kov vytrhnout napůl slisované auto nebo sebrat hladovému grizzlymu žrádlo. Ale nezmohl jsem absolutně nic proti jejím očím, jejímu pohledu, vílí křehkosti její postavy.

„No dobře.“ Myslím, že jsem se dokonce trochu sesypal. „Jak myslíte.“

Finnan se významně podíval na hodinky. „Musíme jít. Colin už by tu měl být.“ S pohledem přímo na mě dodal: „Odveze vás zpátky do Dingle.“

Pak vstal a šel ke dveřím, aby vyhlédl do noci.

Bridget mlčky čekala, až bratr zmizí za závěsem, a pak zastřeným hlasem řekla: „Vždycky jsem se divila, co s vámi asi je. Protože jste se na mě jenom díval. Říkala jsem si, tenhle mužský přece nemůže být tak strašně nesmělý. Chci říct, každý to na mě zkusil a já dala všem košem. Ale vy jste ve mně vzbudil zvědavost.“ Sklopila oči, pohlédla na složku s mým životním příběhem.

„Něco takového jsem nemohla tušit.“

Myslím, že když skončila, byl jsem rudý jako rajče. Nedokázal jsem ze sebe vypravit ani slovo. Skoro mě potěšilo, když jsem venku zaslechl auto a vzápětí se objevil Finnan a hranatý mladý muž s nezdravým akné a byl čas jít.

Takhle si ji budu pamatovat: jak tam sedí, stříbrnou složku na klíně, obličej lemovaný rusými vlasy a dívá se za mnou, jako by litovala promarněných příležitostí.

Smrt je osvobozením od všech bolestí, je mezí, kterou naše zla nepřekročí. Smrt nás znovu ukládá do onoho klidu, v němž jsme byli ponořeni, než jsme se narodili.

Seneca, AD MARCIAM

14. kapitola

Chtěl bych vzpomenout na mrtvé. Myslím, že se to na tomto místě sluší.

Vzpomínám na svého kamaráda Vernona Edwardse. Vypadal jako ošklivý starší bratr Richarda Gera a na sluníčku se dokázal spálit i uprostřed zimy, bůh ví, jak se mu to podařilo. Většinou nosil vlasy tak nakrátko, že nebylo jasné, jakou mají barvu. Byl senzitivní asi jako buldozer, dokázal zranit city tuctu lidí najednou a cítil se přitom úžasně. Nikdy nenechal nikoho domluvit. Ve dne v noci jel na *full power*, na plný výkon, vždycky přímo vibroval napětím, když jste vedle něj seděli dost dlouho, mohli jste se nakazit.

Taky se v jednom kuse sázel. Byl tím úplně posedlý. Před každou operací se s někým vsadil, že ji nepřečká, a nenechal se uspat, dokud se aspoň jedna sestřička neslitovala a neplácla si s ním. V duchu slyším, jak říká hlasem, který v těch chvílích trochu připomínal cirkulárku: „Heďte se, no tak! Snad si věříte, ne? Já se mám od vás nechat rozřezat a vy nerisknete ani pár dolarů?“ Během roku 1990 přišel postupně o dva tisíce dolarů, ale myslím, že to bral jako záruku štěstí. Byl to jeho způsob, jak zaklínat bohy: nabízel jim oběť.

Při implantaci zesilovače kostí do nohou nakonec sázku vyhrál. Zkolaboval a zemřel, aniž nabyl vědomí.

Dále vzpomínám na svého kamaráda Williama Freemana. Bill zatraceně dobře vypadal, byl vysoký, dlouhonohý, sprintér světových kvalit a samozřejmě nadaný basketbalista. Plet' měl takřka kovově černou, můžu říct, že všude, protože nám poskytl dostatek příležitostí, abychom ho obdivovali v celé kráse. Než se po sprchování natřel olejíčkem a hodil na sebe oblečení, byli ostatní většinou už zase špi naví.

Společná vycházka s Billem mohla mít pro vaše sebevědomí katastrofální následky, zejména pokud jste si do té doby mysleli, že ne-

vypadáte špatně a že si totéž myslí i ženy. Přitom rozhodně nebyl šarmantní. Měl tenký knírek nad horním rtem, takže vypadal dost arogantně, a dovedl lidi nemilosrdně a chladně sjet. Vždycky mluvil lehce podrážděně, i když jste se ho jen zeptali, kolik je hodin. Dokázal odrecitovat číslo pí takovým způsobem, že jsem se v duchu ptal, proč sakra k vyjádření něčeho tak prostého jako je poměr mezi obvodem a poloměrem kruhu potřebujeme něco tak složitého jako je iracionální číslo.

Já byl proti němu pedant a přehnaně pořádný člověk. Všude nechával ležet ostříhané nehty, vyčesané vlasy, mokré ručníky a prázdné krabičky od hamburgerů. Čtení mu nic neříkalo, museli jste ho do něj nutit málem se zbraní v ruce. Pocházel z hornického městečka, matka mu brzy zemřela na rakovinu plic a otec zahynul při důlním neštěstí: no dobře, přečte si ty knihy, jestli to bude dobré k tomu, aby se do té zatracené díry nemusel vrátit.

Nevrátil se tam. Zemřel při implantaci nukleární baterie a pochováli ho na mariňáckém hřbitově. Bez té baterie.

Vzpomínám na svého kamaráda Jordana Behzaniho, z něhož jsme si všichni utahovali, protože byl příliš nesmělý, než aby se vůbec pokusil sbalit nějakou ženu. Myslím, že vstoupil do armády, neboť doufal, že si v uniformě snáze najde přítelkyni. Říkalo se, že na střední škole chodil delší dobu se spolužačkou a bral ten vztah vážně. Opravdu se zdálo, že nestojí o holky na jednu noc, které jsme vyhledávali my ostatní. Občas vyrazil s námi, vždycky ale zůstal trčet u baru, vodnatýma hnědýma očima zíral do vodnatého hnědého piva, které čepovali ve většině hospod, tvrdohlavý chlapík s rozježenými vlasy, který byl přesvědčený, že je příliš ošklivý, než aby nám mohl konkurovat. A nejspíš nebyl úplně vedle.

Nenáviděl svou nesmělost, ale nikdy se na ní nepokusil cokoli změnit. Myslím, že byl dost líný. Pokud mu v tom někdo nezabránil, jedl hotová jídla rovnou z konzervy, ani si je neohřál, dokázal se tak stravovat celé dny a prázdné konzervy skladoval pod postelí, protože cestu k popelnici donekonečna odkládal. Občas kreslil, portrétoval nás ostatní nebo lékaře, většinou ale skicoval ptáky, co se na dvoře kliniky hádali o drobký, a opravdu mu to šlo. Jeho obrázky by se

hodily do učebnic nebo třeba do *National Geographic*, co já vím. Mohl ze sebe něco udělat. Myslím něco jiného, než z něj udělali.

V průběhu tréninku onemocněl. Nejdřív si myslel, že se nachladil, a zůstal pár dnů v posteli. Ale nachlazení to nebylo. Byl to zánět, který nějak souvisel s implantáty. Horečka stoupala, ale lékaři nedokázali zjistit, co ji vlastně působí, a kde je ohnisko zánětu. Přeložili ho na jednotku intenzivní péče, napumpovali do něj všechno, co v nemocničních laboratořích měli, ale horečka stoupala a stoupala a jednoho rána ho zahubila.

Dále vzpomínám na svého kamaráda Stephena Myerse. Zajímaly ho pouze dvě věci: kariéra a peníze. Navěky mi zůstane záhadou, proč se dal zrovna k námořnictvu, protože námořník se může chlubit vším možným, ale rozhodně ne velkorysým žoldem. Stephen měl ale vždycky peníze, hodně peněz. A – ano, měl ještě něco na způsob hobby, a sice víno. Občas se vrátil z výletu do města s několika lahvičkami francouzského vína, pořádně zaprášenými, zabalenými v celofánu, se starobylými etiketami s perokresbou vinic, pověděl nám, co údajně stály – byly to neuvěřitelné sumy, nikdy jsme mu nevěřili – a nakonec je s námi vychlastal, i když mu bylo naprosto jasné, že je nám ukradené, jak se jmenuje alkohol, který do sebe lijeme.

Při jedné takové příležitosti, v pokročilou hodinu a nad poslední lahvi, mi pověděl, že když se jeho rodiče rozešli, tišili výčitky svědomí vůči jedinému synovi velkorysými dárky, zejména penězi. Naučil se je štvát proti sobě, za peníze, které díky tomu shrábl, kupoval akcie a nadělal jmění, ještě než mu bylo osmnáct. Měl taky vždycky po ruce burzovní tipy a rady, jak investovat, a několik lékařů bralo zřejmě jeho názory velice vážně.

Povahově byl dost záhadný, občas z něj dokonce vyzařovalo něco temného. Klidně snědl v kantýně jídlo někomu jinému a neviděl na tom nic špatného, vlastně do sebe ládoval ohromná kvanta, ale i když nesportoval o nic víc než my ostatní, měl pas jako baletka.

V přípravné fázi projektu, když jsme ještě mívali vycházky, se k nám nikdy nepřidal. „Dobrou zábavu,“ pravil jenom a lhostejně se za námi díval svýma rybíma očima. Strávit celý večer balením buchet považoval za ztrátu času. Pokud pocítil příslušnou potřebu, vyřešil ji

penězi, a samozřejmě se nespokojil s lacinými pouličními holkami. Vždycky věděl, kde sežene nejlepší zboží.

Stephen přestál všechny operace, ale nikdy se nenaučil dokonale ovládat silové multiplikátory. Vytrhával dveře z pantů, drtil stoly a židle, házel zásuvky po místnosti a jídelní podnosy rozbíjel na kusy i s obsahem. Několikrát mu překalibrovali systémy, předepsali mu hypnózu a speciální tréninky, a on na jednom z nich vyskočil omylem příliš vysoko a nekontrolovaně, a když dopadl na zem, zlomil si vaz.

Nakonec vzpomínám na svého kamaráda Lea Seinfelda. Leo pocházel z Bronxu, jednou nám pověděl, že utekl z místního židovského sirotčince. Byl to zavalitý, silný chlapík s olivově hnědými zvlněnými vlasy, těsně přiléhajícími k lebce, a nesmírně jemnou tváří. Moc toho nenamluvil, a když, tak tenkým, nezúčastněným hlasem. Miloval střelbu. Nestřílel nijak zvlášť dobře, ale střílel vášnivě rád. Kdykoli měl volno, našli jste ho na střelnici, s jakoukoli zbraní, co byla zrovna k mání, a když rozebíral, čistil a zase skládal kulomet MP-5N, působilo to jako intimní obřad.

„Existují chvíle, kdy splyneš se zbraní vjedno,“ vysvětloval mi kdysi. Hladil přitom Berettu M9 a něčím mi připomínal zenového mnicha. „Staneš se zbraní, zbraň se stane tebou. Nic vás nedělí. Je to nádhera.“ Odložil pistoli a zavrtěl hlavou. „Nelíbí se mi, že to po každé skončí.“

Určitě se mu taky nelíbilo, jak skončil on sám. Během rutinního, nijak zvlášť náročného tréninku došlo u jeho systému k interní chybě, která ho zabila zevnitř.

#

Colin řídil mlčky. Vypadal unaveně, ale zároveň tak, jako by mu řekli, aby se se mnou moc nebavil. Taky jsem si všiml, že má v levém uchu naslouchátko. Zřejmě příliš nefungovalo a komplikovalo nám i to minimum konverzace. Když jsme sjeli z louky na polní cestu, předvedl i on hru s vysílačkou a počkal, až ho hlasy z éteru ujistí, že *ptáci spí*. Po tomto uklidňujícím sdělení zamířil s vozem zpátky na silnici, rozsvítil světla a šlápl na plyn tak, že pokud v okruhu ně-

kolika kilometrů opravdu spali nějakí ptáci, museli se okamžitě probudit.

V Dingle projel úzkými uličkami starého města, na okamžik zastavil ve skrytém, tmavém koutě, počkal, až vystoupím, a bez pozdravu odfrčel. Zůstal jsem stát na místě a skenoval okolí, ale nenašel jsem nic, co by vzbudilo podezření mých systémů nebo mě osobně.

Najednou jsem měl techniky ve svých útrobách až po krk. Všechno jsem vypnul, zaklonil hlavu a jednoduše naslouchal – šelestu větru, šumění moře, osamělému, opilému zpěvu pozdního chodce. Nade mnou bylo jen tmavé noční nebe bez jediné hvězdy, zdálo se mi, že tuším formace mraků, černé na černém pozadí, a cítím blížící se déšť. Odněkud ke mně zavanul fritovací olej. Byl jsem unavený, unavený a rozrušený a smutný. Už nikdy neuvidím Bridget, nikdy.

Kráčel jsem tichými nočními ulicemi a naslouchal ozvěně svých kroků rozléhající se mezi domovními zdmi. Kráčel jsem nocí a přemýšlel, co by na mém místě udělal Seneka. Jestli by skutečně zachoval klidnou mysl. Zdálo se mi, že kdybych nezažil tenhle smutek, tenhle bol, o něco důležitého bych v životě přišel. Co tomu říkáte, milý pane Seneko?

Unaveně jsem došel domů, unaveně jsem vytáhl klíče.

Potom jsem ale uviděl něco, po čem mě veškerá má únava rázem přešla.

Domovní dveře byly pootevřené.

#

Vešel jsem do bytu omámený tupým pocitem, snad vztekem, snad zoufalstvím. Byli tu. Infračervené vidění mi ukázalo jejich stopy, několik hodin staré, jasné zelené stíny, v nichž se téměř daly rozeznat otisky prstů. Kompletně vyklidili polici s knihami, vzali si všechno, každý svazek. Zásuvky byly otevřené, skříně prohrabané. Oblečení mi nechali, ale z nočního stolku zmizel pas. Ledničku ignorovali, sklenice marmelády a láhev tabaska zůstaly nedotčené, zato si prohlédli zásuvky s přístroji. Možná to přece jenom byl vztek, ten tupý pocit.

Rozzlobilo je, ať už to byl kdokoli – i když jsem teprve nedávno na vlastní oči spatřil důkaz, že mi pravděpodobně zavraždili rodiče, stále ještě jsem se schizofrenně zdráhal uvěřit, že po mně jdou moji vlastní lidé – rozzlobilo je, že mě po koncertě ztratili? Využili se na mém bytě? Nebo mou nepřítomnost nakonec uvítali?

Při druhé obchůzce jsem zjistil, že mi dokonce rozpárali matraci. Co podle nich může tři sta liber vážící muž schovávat v posteli, v níž spí? Zastrkal jsem náplň zpátky, jak to jen šlo. Když dám pod prostěradlo deku, budu ji moct alespoň přes víkend jakž takž používat.

Vrátil jsem se k domovním dveřím a podrobil zámek důkladné prohlídce. Nikde jsem nenašel sebemenší stopu po násilném vniknutí. Dobře, nemám žádný obzvlášť odolný zámek, ale přece jen ten nejlepší a nejdražší, jaký mělo zámečnictví v Tralee svého času na skladě. Člověk by skoro myslel, že ti vetřelci měli klíč.

Možná ho opravdu měli.

Něco mě napadlo. Zapnul jsem energetické smysly na maximální výkon a vydal se na třetí obchůzku. Chtěl jsem zjistit, jestli mi sem neumístili miniaturní štěnice, skryté kamery nebo něco podobného. Když jsem se o tom přesvědčil s maximální jistotou, jakou vám může poskytnout sice ne nejnovější, ale ve své době nejpokročilejší vojenská špionážní technologie, odvážil jsem se podívat po mobilním telefonu.

Byl, ó zázrak, stále ještě na místě a nedotčený. Takže nejsou vševědoucí. Kdybych skoro neomdléval únavou a hladem, musel bych se uškálbnout. Vnitřní hlas mi radil, ať to nechám být, a tak jsem zalezl do neustlané postele a upadl do bezesného spánku.

Gladiátor považuje za potupu zápasit se slabším soupeřem a ví, že mu vítězství nepřinese žádnou slávu, když zvítězí bez nebezpečí. Stejně si počíná Štěstěna: jako soky si hledá ty nejstatečnější. Některé nechává opovržlivě stranou; napadá ty nejnepoddajnější a nejhrdější a proti nim napíná své síly.

Seneca, DE PROVIDENTIA

15. kapitola

Ráno vypadalo všechno jinak. Daleko hůř. Dům, kam se někdo vloupal, už není domov. Neklidně jsem přecházel sem a tam po místnostech, které v bledém denním světle vypadaly příšerně prázdně.

I když jsem si říkal, že to není pravda, cítil jsem se pozorovaný, uvězněný, vydaný napospas cizí vůli. A hlad hlodající ve zbytcích mých útrob začínal být nesnesitelný a činil mě nesmírně podrážděným. Ven, hlavně ven. Natáhl jsem si nejstarší, nejméně vzhlednou větrovku a doslova jsem utekl z domu.

Jestli se mi doma zdálo, že mě někdo pozoruje, na ulici to bylo jisté. Moji přátelé, muži s mobilními telefony, se vrátili. Dva z nich nesmyslně postávali na konci ulice a dívali se, stejně nezastíraně jako bezvýrazně, mým směrem. O něco dál další dva. Už si nehráli na schovávanou. Chtěli, abych je viděl.

A já je, ví bůh, viděl. Na zastávce autobusu další dvojice, ruce zkřížené na hrudi, trpěliví jako Indiáni, čekající na cokoli, jen ne na autobus. U výjezdu z města dva v tmavém terénním autě, před sebou na přístrojové desce všelijakou všetečnou techniku, snad kamery nebo přístroje pro infračervené vidění. Radši jsem ani nechtěl vědět, co přesně.

A sledovali mě, ve dvojicích. Jeden měl vždycky u ucha telefon, hovořil, nejspíš podával detailní zprávu o každém mém kroku.

Co to mělo znamenat? Můj vztek rostl s každým metrem, s každým dalším hladkým, prázdným obličejem. Měl jsem sto chutí jednoho z nich popadnout, pro mě za mě klidně i dva, a vymlátit z nich duši, ztlouct je tak, že by je vlastní matka nepoznala, bít je tak dlouho, dokud by hlasitě neskučeli jména těch, co je poslali.

Opravdu jsem se musel ovládat. Snad to na mě bylo vidět, protože po chvíli se o znatelný kus stáhli.

Mou první zastávkou byla pochopitelně pošta. Dovnitř jsem vešel bez jiskřičky naděje, jen pro úplnost. Když mě Billy Trant zahlédl, zavrtěl hlavou. Nic. Teď už tu měly být dva balíčky, o zvláštní zásilce od Reillyho ani nemluvě.

„Klidně pojďte se mnou dozadu a podívejte se sám,“ nabídl mi Billy a křivě se zakřenil. „Nic tu není.“ Normálně by následoval jeho obvyklý vtip, ale dnes na něj rezignoval. Pochopil, že se něco děje, a že mi není ani trochu do zpěvu.

„Díky,“ mávl jsem na něj a otočil se k odchodu. O dlouhé hovory na tohle nepotěšující téma jsem opravdu nestál. Navíc jsem chudáka kluka nechtěl ohrozit.

Uvědomil jsem si, že kráčím vzhůru po Main Street. Vždycky jsem to dělával a pak jsem vyhodnotil den: viděl jsem Bridget – jeden bod, neviděl jsem Bridget – nula bodů.

Ale to si klidně můžu ušetřit. Odedneška bude vždycky jenom nula bodů.

Zůstal jsem stát na kraji chodníku a přemýšlel. Moji pronásledovatelé se taky zastavili a čekali na výsledek mých úvah. Snažil jsem se je ignorovat. Už to trvalo příliš dlouho, lezlo mi to na nervy, i na tu vzdálenost. Připadal jsem si víc a víc jako štvaná zvěř, která má být uštvaná až k absolutnímu vyčerpání.

A měl jsem hlad. Bože, já ale měl hlad! Moje břicho byla propast, veliká, bolavá, hnisající rána. Najednou jsem měl pocit, že už to nevydržím ani hodinu. Nohy mi samy od sebe vyrazily směrem k *SuperValu*. Patnáct let konzerv a železné disciplíny zmizelo jako mávnutím kouzelného proutku. Vlády se ujaly prastaré instinkty. *Potra- vu!*, poroučely a já poslechl. *Lovit!*, říkaly, a já se vydal na lov.

Ocitl jsem se mezi regály supermarketu, před sebou prázdný nákupní vozík, a nebyl jsem schopný říct, jak jsem se sem dostal a kolik času uplynulo. Putoval jsem mezi řadami konzerv, sklenic a krabic a nevěděl, co dělat. Kromě koření a podobných věcí jsem si tu ještě nikdy nic nekoupil. Poslední pokrm, který by za jídlo označil i nezúčastněný pozorovatel, jsem snědl někdy v dubnu 1990. Dnes už

ani nedokážu podle obalu odhadnout, jakou potravinu v sobě ukrývá. Co si mám tedy koupit? Co bych z těch všech věcí mohl sníst?

Oficiální odpověď byla stručná a jednoznačná: nic. Ať sním cokoliv, v nejlepším případě to bez užitku projde zbytky mé trávicí soustavy. V nejhorším mě čekají trávicí potíže, koliky a křeče, které by mě mohly zabít.

Ale dnes jsem byl ochotný riskovat. Hlavně, abych si zase naplnil žaludek, lhostejno čím. Snad maso, napadlo mě, když jsem míjel řeznický pult. Proteiny. Copak nejsou lehko stravitelné? Nejasně jsem si vybavil, že býložravci mají dlouhá střeva, masožravci krátká. Nebo naopak? Ale krvavě červený kus masa na chromovém naleštěném podnosu za sklem se na mě usmíval, zpíval jako Sirény, způsobil, že se mi v ústech sbíhaly sliny.

„Tamhleto,“ řekl jsem muži za pultem a on ochotně odvěkl maso na prkénko, vytáhl veliký nůž a chtěl vědět, kolik si přeju.

„Všechno,“ pravila moje ústa, než jsem se stačil rozmyslet.

Teď přece jen trochu povytáhl obočí a žena vedle mě po mně vrhla podivný pohled. Maso putovalo na váhu. „Stojí to ale třicet šest euro?!“ Pochybovačný podtón v hlase, jako by byl můj požadavek jistým a všeobecně známým příznakem šílenství.

Ústa a břicho se proti mně spikla, to bylo jasné. „V pořádku,“ slyšel jsem se říkat. „To je v pořádku.“

„No prosím.“ Se zatajeným dechem jsem se díval, jak je rudé maso (*kořist! potrava!*) baleno do voskovaného papíru, uchopil jsem ho oběma rukama a uložil s pocitem hlubokého uspokojení smyslů do vozíku.

Co ještě? Teď jsem ochutnal krev. Zachvátila mě lovecká horečka. Doplížil jsem se k regálu s nápoji a strhl z něj láhev pomerančového džusu, nádherně zlatého, plného rajských příslibů. Jistě, vitamíny přece potřebuji. Cestou k pokladně jsem ještě ukořistil sklenici medu, aniž bych dokázal říct, proč. Snad proto, že vypadala bezbranně a slibovala sladké potěšení.

Jen tak tak mi stačily peníze. Když jsem se s igelitkou prodíral na ulici, kde čekali mí pronásledovatelé, zbylo mi v kapse jen pár mincí. Vrhla jsem po nich pohled, který by z nich, kdybych byl Superman, udělal hromádky popela, a vydal se směrem k přístavu.

Všude lidé. Turisti, vystupující z autobusu, tlačící se u krámků se suvenýry, otáčející stojany s pohlednicemi, mnoucí mezi prsty pulovry, ohmatávající hrnčířské výrobky. Molo je plné života, práce v plném proudu, dlouhé fronty před přepážkou pro lodní výlety. Hledal jsem úkryt, chtěl jsem zalézt někam do jeskyně a nerušeně zhltnout svou kořit, nepozorovaně a aniž by mi to někdo upíral. Šílel jsem hladem. Nebyl to hlad několika dní, byl to hlad dvaceti let, vražedná, šílená, nekonečná chtivost potravy. Putoval jsem dál, igelitku s masem, pomerančovým džusem a medem přitisknutou k hrudi, po Strand Street, kolem rybí továrny až ke kruhovému objezdu a pak dál směrem na Ventry. *Go west, young man.*

Jistěže čekali i tady a jistěže mě v jistém odstupu následovali. Neschopný dalších negativních pocitů jsem šel prostě dál, nejasně jsem si uvědomoval, že jsem se bezděky vydal trasou svých nedělních vycházek z lepších časů. Po levé ruce se pláž asi po půl míli opět přiblížila k silnici, oddělená jenom úzkým pruhem podrostu, kterým jsem prošel. Zrezivělé vraky starých rybářských člunů, které Bridget tak ráda fotografovala, ignorovaly veškeré lidské vzrušení a tíše tlely, sledující vlastní časový plán rozpadu. Klopýtal jsem přes oblázky a štěrky a našel velký kámen, na který jsem si mohl sednout.

Pak jsem vytáhl z tašky láhev džusu a sklenici s medem a obojí opatrně postavil na zem mezi oblázky. Ruce se mi chvěly, když jsem vybaloval maso. Bylo chladné a měkké a jeho vůně byla odporná a neodolatelná zároveň. Široko daleko nikdo, i když jsem nepochyboval, že moji pronásledovatelé sedí někde s dalekohledy. Prosím, ať si poslouží. V téhle mimořádné chvíli jsem chtěl pouze jediné – zabořit do toho kusu masa zuby.

Kladlo odpor. Zapomněl jsem, jak tuhé je syrové maso. Táhl jsem a trhal a konečně jsem oddělil malý kousek a žvýkal ho s rozechvělým požitkem, zalitý potem. Zuby mě bolely, nebylo divu, vždyť celá léta trénovaly jen se žvýkačkou a pořádné práci odvykly. Taková nádhera! Žvýkal jsem, ignoroval sliny, které mi stékaly po bradě, jen jsem žvýkal a žvýkal a nakonec jsem sousto spolknul, naplněný prapůvodním živočišným uspokojením.

Čas se zastavil. Nedokázal bych říct, jestli uplynuly hodiny nebo měsíce. Ani masa, onoho těžkého, roztřeseného kusu zdechliny v

mých rukou, neubývalo, bylo ho pro mě příliš, samozřejmě. Žvýkal jsem jednotlivá vlákna a polykal malá sousta, spodní čelist mě bolela od nezvyklé námahy, ale já trhal a žvýkal jako v drogovém opojení.

Později jsem maso odložil, natáhl se po láhvi džusu, jednou rukou ji odšrouboval a zhluboka se napil, doušek mi stékal do hrdla, chladný a intenzivní jako nektar, ale pochopitelně jsem to neměl dělat, nektar pro smrtelníka, to nemůže dopadnout dobře. Postavil jsem láhev na zem, otřel si ústa a znechuceně si prohlížel krvavou šmouhu na hřbetu ruky, zatímco jsem cítil, jak mi zmrzačenými útroby začínají otrásat křeče.

Bože, jak já zvracel! Ani za nejhorších nocí mého divokého mládí – a některé byly opravdu legendární – jsem takhle neblil. Ve zbytcích střev mi řádila ocelová pěst šíleného řezníka, jenž ze mě hodlal nemilosrdně vymáčknout každíčkou zakázanou molekulu. Zhroutil jsem se na svůj kámen, sužovaný křečemi, dával jsem a klel a skoro jsem brečel, a přitom jsem zřejmě něco dělal s tou skálou pod mnou, protože když jsem se asi tak za tisíc let dokázal napůl posadit, zbyla z ní jenom hromada kamínků s ostrými hranami, které se kutálely na všechny strany. Pravou ruku jsem měl špinavou a bolavou a točila se mi hlava. Klesl jsem na bok a zůstal ležet, cítil řasy a slanou vodu a chladivý vítr mi hladil obličej. Bylo to příjemné. Zavřel jsem oči.

Probudilo mě něco vlhkého. Usnul jsem? Očividně ano. Viděl jsem racky, celá hejna racků, která se lačně blížila. Začalo jemně mžít. Něco takového nepřiměje Ira ani k tomu, aby si zapnul košili, natož aby přes sebe něco přehodil. Takový deštík za pár minut přestane, aby po chvíli zase začal. Kdyby ho člověk neignoroval, nejspíš by se zbláznil.

Podařilo se mi posadit se. Prohlížel jsem si zbytky skály, na které jsem seděl, a cítil se tak prázdný jako ještě nikdy v životě. Bezděky jsem v kysele páchnoucích zvracích hledal kovové součástky, zdálo se mi, že jsem musel vyzvracet polovinu implantátů. Ale do šterku se pomalu vsakovala jenom obyčejná červeno-žlutá kaše.

Drahý kus masa ležel ve špíně a mně došlo, že rackové jdou po něm. Nechal jsem ho ležet, láhev s pomerančovým džusem taky, vzal jsem si jen med. O něm jsem alespoň věděl, že ho snáším.

Nad zálivem se shromáždila těžká, nízká oblaka a já se pomalu vracel zpátky do Dingle. Proč vlastně? Domů mě nic netáhlo. Můj dům byl prázdný, nepřívětivé, znesvěcené místo. Byla mi zima, to ano. Ale když jsem pomyslel na domov, nijak mě to nezahřálo.

Kladl jsem nohu před nohu, krácel pořád dál, podél prašného okraje cesty. Ještě stále mžilo, prach se postupně měnil v tenkou vrstvu hnědé špíny.

Stále byli tady, samozřejmě. Dvě postavy v černém džípu. Zahlédl jsem je, když jsem se otočil, protože plno aut troubilo. Ploužili se za mnou, brzdili dopravu, a ostatní řidiči, netušíce, s kým mají tu čest, zlostně mačkali klaksony.

Ale já vlastně taky nevěděl, s kým mám tu čest. A momentálně mi na tom ani trochu nezáleželo. Tupě jsem pokračoval v cestě, v ústech, hrdle a nose odpornou nakyslou chuť, a cítil se prázdně a bídě. Byl to jeden z okamžiků, v nichž jsem zvlášť intenzivně vnímal nepoddajné, teflonem potažené ocelové implantáty ve svém těle. Rozdílná váha obou paží. Neustálý tah v páteři. Měl jsem pocit, jakoby mi nukleární baterie tlačila na močový měchýř. Silové multiplikátory, navěky vecpané mezi normální svaly, vydávaly při každém kroku tiché, škrabavé zvuky. A bolelo mě v krku.

Najednou mě napadlo, že bych mohl jít jednoduše někam do hotelu, a tak jsem u kruhového objezdu zabočil do Upper Main Street. Připadalo mi sice podivné ubytovat se v hotelu ve městě, kde mám dům, ale představa horké sprchy a čistě ustlané postele v cizím pokoji, nezatíženém vzpomínkami, mě takřka neodolatelně přitahovala. Dovolit jsem si to mohl, peníze mi na účtu beztak plesnivěly, ale budu si muset skočit domů pro čisté prádlo. A když už, neměl bych přenocovat v Brennanově hotelu? Dělal mi dobře zvažovat všechna pro a proti, když jsem krácel po městě. Dělal mi dobře, že mám vůbec něco v plánu.

Najednou jsem si všiml, že policie zřejmě ukončila vyšetřování na místě činu. Tmavomodrá dodávka, která od Isumiho vraždy stála před Brennanovým hotelem, zmizela, zmizely i policejní pásky u bývalé ordinace doktora O'Shey.

Zaregistroval jsem to s jistým údivem. Ani jedna vražda přece nebyla vyřešená, dokonce ani náznakem. Ale nejspíš si policisté jen udělali volný víkend, odpočívali, aby příští týden dorazili s posilami.

Uvědomil jsem si, že budu potřebovat peníze, zejména když se v hotelu objevím bez zavazadel. Zamířil jsem tedy k bankomatu v budově banky šikmo naproti Brennanově hotelu. Opatrně jsem odložil sklenici medu na úzkou římsu pod terminálem, vsunul kartu a zmáčkl obvyklá tlačítka.

V automatu to zachrčelo. Chrčel neobvykle dlouho. Zřejmě tiskl celé romány na registrační pásku, která byla skrytá za masivní fasádou. Na obrazovce se objevil nápis *Čekajte prosím – váš požadavek se ověřuje*. Připadal jsem si čím dál tím stísněnější.

Najednou se objevil nový řádek a oznámil mi: *Účet byl zablokován. Karta bude zadržena*. Pak to zaklapalo, jako by se přístroj rozhodl mou kartu rovnou rozstříhat, a v příštím okamžiku se ocelový příklop s nemilosrdnou neúprosností zavřel a terminál zmizel.

Nechápavě jsem zíral na lesklou ocel. Žádná karta, žádné peníze – s holýma rukama jsem si připadal podivně nahý. Proč bych měl mít zablokované konto? Muselo dojít k nějakému omylu. Který se samozřejmě vysvětlí nejdříve v pondělí a do té doby budu bez peněz, až na těch pár mincí v kapse kalhot. Takže je po hotelu.

Pocítil jsem zuřivou nenávist vůči technice, měl jsem sto chutí vyzkoušet, jestli pancéřování bankomatu odolá silám kyborga. Pak jsem pohlédl stranou. O kus dál stál u chodníku černý vůz. Seděli v něm dva muži, kteří mě bezvýrazně pozorovali, a já náhle pochopil, že k žádnému omylu nedošlo, a že až banka v pondělí otevře, nic se nevysvětlí.

Oni mi nechali zablokovat konto.

Zatraceně. O krok jsem ustoupil, cítil, jak mi naskakují systémy, nebo jsem jim to poručil? Tamhle je vůz. Nepřítel. Zamířil jsem k němu, chvěl jsem se silou a vzteky, pěsti zaťaté, a ano, v těch bleďých obličejích se náhle objevil výraz. Řidič se natáhl po klíčkách a snažil se nastartovat, jeho kolega doširoka rozevřel oči v panickém, nádherně zřejmém strachu.

„Proč mě jednoduše nezastřelíte?“ zařval jsem na ně, a bylo mi srdečně ukradené, jestli mě skrz přední sklo můžou slyšet. „Tak mě přece sejměte a hotovo! No co je? Jste příliš zbabělí?“

Motor naskočil. Zvedl jsem pravou pěst. Jestli projede kolem mě, udělám mu do té zatracené kapoty díru, a jestli mě snad zkusí přejet, rozmlátím je na kousky oba, i s autem, a hezky rychle se tu objeví všichni policisté z celého Kerry.

Jenže ten zbabělec zařadil zpátečku. S vyjícím motorem kus couvl, a když jsem se rozeběhl, předvedl divokou obrátku jako ve filmu a řítíl se pryč.

Zůstal jsem stát, všechno jsem vypnul, lapal po dechu a díval se za nimi. Proč mě jednoduše nezastřelí? Proti dobře mířené kulce dostatečně velkého kalibru, třeba z Beretty M82 A1A, jaké používají ostřelovači, by mi implantáty byly houby platné.

Incident sledovalo několik tuctů chodců, sveřepě se tvářící muži v pulovrech s nosy jako bambule a ženy, zjevně vyvedené z míry. A v bezpečné vzdálenosti stály opět postavy s hladkými tvářemi a mobily u uší. Příliš mnoho. Bylo jich příliš mnoho. Všechny moje nadpřirozené síly nic nezmůžou proti nepříteli, početnému jako hejno kobylek.

Ale proč to všechno? Jestli mě chtějí vyřídit, nebyl by to problém. K čemu ta námaha? Vlekl jsem se zpátky k bankomatu, který mi měl prozatím zůstat zavřený, vzal si alespoň ten med a pospíchal pryč. A když jsem přišel domů, do svého strohého, chladného, zhanobeného příbytku, čekal mě na záznamníku vzkaz. Podplukovník Reilly mi oznamoval, že zítra odpoledne dorazí do Dingle. Na inspekční návštěvu.

Neposlouchám božstvo, ale souhlasím s ním; následuji je dobrovolně, ne z nutnosti. Nic z toho, co mě potká, nepřijímám smutný, se zachmuřenou tváří; žádnou daň nebudu platit nerad. Všechno, kvůli čemu naříkáme, čeho se lekáme, to jsou daně placené za život.

Seneca, EPISTOLAE MORALES

16. kapitola

Celý život jsem si umíňoval, že budu pořádný, že nenechám ponožky povalovat celé týdny na podlaze, utřu prach dřív, než se mi v pokoji vytvoří chomáče o velikosti kočky, v koupelně přestanu skladovat prázdné lahvičky od očních kapek a nebudu cpát všechno možné do škvír v gauči, jen aby mi to zmizelo z očí. Dnes jsem rád, že z mých předsevzetí nic nebylo, protože jsem ho v jedné škvíře gauče zase našel. Svěho Seneku.

Když jsem objevil ten tenký, ohmataný svazek, bylo mi, jako bych právě dostal dárek. Ach ano, tady jsem seděl, když jsem si v něm naposledy četl. Musel jsem ho bez přemýšlení zasunout do šterbiny vedle sebe, kde se už léta hromadí použité papírové kapesníky, prázdné tuby od mastiček a mince. Zloději ho buď přehlédli, nebo si mysleli, že není důležitý.

Nic nemohlo být vzdálenější pravdě. Víc než kdykoli dřív se mi zdá, že je to jediná kniha, kterou doopravdy potřebuji.

Seneka se domnívá, že člověk by si neměl stěžovat. Touha po životě bez obtíží je podle něj zženštilá a muž by se měl za takové přání stydět. Bolesti, existenční obavy, ztráty, smutek – všechno tohle si přejeme, toužíme-li se dožít vysokého stáří. Obtíže patří k dlouhému životu stejně jako prach a bláto k daleké cestě.

Počasí se zase změnilo, fouká vítr, často prší, a já se bezcílně toulám mezi turisty, občas si sednu na lavičku nebo na zídku, když cítím silný tah v jizvách. V podobných dnech mě často bolí záda. A ještě stále mě trápí hlad, ale i když bych si stejně nemohl nic koupit, poučil jsem se ze včerejšího odpoledne.

Všechno tohle jsem si tedy přál, když jsem se toužil stát tím, kým jsem. Takhle to přece Seneka myslí, ne? Chtěl jsem supersíly a chtěl jsem je jako jeden z prvních. Nu, a v takovém případě se člověku

může stát něco podobného, jako, řekněme, majitelům prvních video-rekordérů: možná dostane nekvalitní systém a velmi pravděpodobně za něj zaplatí příliš vysokou cenu.

Musím vnímat svůj život jako celek, v souvislostech. Když jsem byl malý a měli jsme se ve škole při tělocviku rozdělit do družstev, vždycky si mě vybrali jako posledního. Neuměl jsem dost rychle utíkat, abych unikl bití, a nebyl jsem dost silný, abych vrátil ránu. Ale chtěl jsem být silný, velký a neporazitelný. Tohle je na začátku: přání. Palčivá touha. Touha, která mě přiměla cvičit s činkami a posilovacími stroji, když jsem náhodou zjistil, že ve škole máme posilovnu. Byla to zaprášená, zanedbaná místnost v nejzapadlejším koutě suterénu, tmavá a nevlídná, s vybavením v katastrofálním stavu. Vzpomínám si, že tam byla jen tři úzká vysunovací okna vysoko pod stropem a skvrnitá neonová zářivka, která se občas nepříjemně cukala, a že se člověk často skoro nemohl nadechnout, jak to tam smrdělo.

Ale já tam chodil každý den. Nejdřív s kamarády, kteří však jeden po druhém odpadávali, měli jiné plány, nepoháněla je šílená touha. Po několika týdnech jsem měl posilovnu sám pro sebe, možná dokonce už po pár dnech. Když člověk vzpomíná na mládí, snadno se splete. Bylo mi dvanáct, jestli si dobře vzpomínám, nanejvýš třináct. O hodně později jsem si přečetl, že jsem byl na posilování ještě příliš mladý, ale měl jsem štěstí, správné geny a tělo, které vděčně reagovalo na vzpírání. O rok později se po mně poprvé začala ohlížet děvčata, to si pamatuji přesně. A taky, jak se na mě dívala. Bylo to podivuhodně krásné a znepokojivé zároveň. Tušil jsem, že jejich pohledy něco znamenají, ale nevěděl jsem, co, a tak jsem se v posilovně paradoxně úplně zahrabal a trénoval občas skoro do bezvědomí.

Pak se v kinech objevil film *Barbar Conan* a Arnold Schwarzenegger s nadpřirozenými svaly. Sehnal jsem si jeho plakát a pověsil ho nad lavici s činkami. Školník, který za mnou zpočátku nedůvěřivě chodil a v jednom kuse se vyptával, jak dlouho mám ještě v úmyslu trénovat, považoval posilovnu už dávno za moje osobní království. Jednou mi dokonce přinesl starý anatomický plakát, byl na něm krvavě červený muž bez kůže, s jednou paží vztyčenou, a všechny svaly měly latinská označení. „Říkal jsem si, že se ti třeba bude hodit,

chlapče,“ zabručel, když mí ho podával. „U mě se stejně jenom tak válí.“

Poděkoval jsem, pověsil plakát vedle Conana a pak jsem občas celé hodiny studoval uspořádání svalových provazců a snažil se je najít na vlastním těle. Dokonce se mi zdálo, že to zesiluje účinky tréninku, svaly mi v té době každopádně doslova explodovaly. Jednou jsem otci pomáhal odtáhnout pračku, protože z ní vytekla voda, a praskl mi rukáv košile, prostě se roztrhl, protože mi byl příliš úzký. Táta na mě vrhl napůl pyšný, napůl ustaraný pohled a prohodil jenom: „Ale nebereš nic, vid’?“

Nevěděl jsem, o čem mluví, a řekl jsem, že ne. Ale dost dlouho jsem se zabýval představou, že existují prostředky, které by dopomohly k ještě větším svalům. Myslím, že kdybych tenkrát znal anabolika a steroidy a jiné podobné drogy a kdybych věděl, jak se k nim dostat, byl bych největším odběratelem v Bostonu. Takhle jsem si jenom koupil nové, větší košile a dál trénoval s činkami.

Jednoho dne se v posilovně objevila slečna Mantegnaová, kultivovaná, štíhlá žena se zlatými kudrnami, která v naší škole působila na rok jako zastupující učitelka. Prý jí o mně pověděl školník, prý se nedávno přestěhovala a potřebovala by silného mladého muže, který by jí pomohl nadzvednout klavír, aby pod něj mohla konečně zasunout koberec. Nezastavil bych se u ní někdy? Třeba hned dnes, asi tak ve tři? Jasně, rád, řekl jsem ochotně, a napsal si její adresu.

Šel jsem k ní, jak jsem slíbil, a když mi otevřela v tenkých zavínovacích šatech, nevzbudilo to ve mně žádné podezření. Stál jsem pak u ní v obýváku a zvedal klavír, aby pod něj mohla vsunout koberec, a náhle jsem v širokém výstřihu šatů zahlédl její ňadra, její odhalené prsy, jak se houpají v jemném světle. Okamžitě jsem se zpotil po celém těle a cítil, že mám erekci, ale nedokázal jsem odvrátit oči.

A ona vzhledla, podívala se mi přímo do obličeje a zeptala se, aniž se pohnula: „Líbí se ti, co vidíš, Duane?“

Co byste v šestnácti letech odpověděli na takovou otázku, v takové situaci? Přikývl jsem, ve tváři celý rudý, ale myslím, že jsem ze sebe nevysoukal ani slovo.

Vstala, lascivně mi přejela dlaní po noze a nechala ji ležet v nebezpečné blízkosti vysoce explozivního místa. „Mně se taky líbí, co

vidím.“ Cítil jsem její parfém. Alespoň jsem si tehdy myslel, že je to parfém. „Ráda bych ti ukázala ještě jiné věci, co se jistě budou líbit nám oběma. Tedy, pokud zrovna nespícháš.“

Kvapně jsem ji ujistil, že rozhodně nespíchám, že mám čas, dokonce spoustu času. Dá se říct, že po zbytek dne nemám prakticky žádné plány. Nemluvě o zbytku měsíce nebo života.

„To je hezké,“ usmála se a začala mi rozepínat košili. Musel jsem se zatvářít vysloveně hloupě, protože konejšivě dodala, jako by chlácholila žáka, jemuž hrozí propadnutí: „Ber to jako takové vyučování, Duane, ano?“

Později jsem pochopil, že to byl její způsob, jak žít. Byla neustále na cestách, každý rok se jako pomocná učitelka stěhovala do jiného města, do nové školy, do nového prostředí. Klavír s sebou netahala z lásky k hudbě, ale protože byl nepostradatelný pro její sexuální život.

Pokud vyučovala všechny své soukromé žáky stejně jako mě, musela Darcy Mantegnaová nesmírně potěšit hromadu mladých Američanů.

Základní podmínku mi sdělila na prahu ložnice. „Jestli se tím budeš chlubit, je konec. A jestli se zamiluješ, tak taky. Stačí, abys respektoval tyhle dvě věci, a čeká tě nejlepší léto tvého života.“

A já ho opravdu zažil. Jaké mám tedy právo stěžovat si nebo žehrat na osud? Patří k němu i oněch pět měsíců, které samy o sobě znamenaly víc, než se dostane většině mužů. Bylo mi šestnáct, byl jsem na vrcholu mužné síly, a ona mě naučila, co všechno se s ní dá dělat. Vlastně mě určitým způsobem osvobodila. Měl jsem pak hodně žen a dost jsem je střídal, což zřejmě není netypické pro mladíka, jenž se zbavil komplexů a pocitů viny, ale bezpochyby by se to časem změnilo. Sexu se prostě muži naučí snadněji než lás-

#

„Copak to vyvádíte?“

Vedle mě se objevil Finnan, jako kdyby spadl z nebe. „Smím-li se zeptat,“ dodal.

Zvedl jsem pravou dlaň z kolena. „Myslíte tohle?“

„Upřímně řečeno, vypadáte, jako byste se měl každou chvilku nervově zhroutit.“

„Jenom jsem psal.“

„Psal. Aha.“

Vzdychl jsem. Svěřil jsem mu už dost státních tajemství, abych nás oba dostal na elektrické křeslo, takže na tomhle relativně bezvýznamném detailu nezáleželo. „V podstatě je to záležitost softwaru,“ vysvětloval jsem. „Taková hračka, chcete-li. Jeden z projektových programátorů ten program napsal ve volném čase a nahrál mi ho, jako soukromý experiment. Taky bych nečekal, že ho budu jednou tak rád používat.“

Finnan si mě skepticky měřil. „Mluvíte v hádankách, pane Fitzgeraldde. Já viděl, jak sedíte na lavičce, zíráte před sebe a jako blázen si bušíte pravou rukou do kolena. Nechcete mi snad tvrdit, že vám tam zabudovali klávesnici?“

Podržel jsem mu pravičku před očima a zamával prsty. „Pět prstů. Samotný palec je mezera. Samotný ukazovák – písmeno e. Palec s ukazovákem dávají dohromady n, a tak dále. Dohromady celkem jedenatřicet různých kombinací, což stačí na všechna písmena abecedy plus několik dalších znaků, a přes různé triky s přepínacími kódy ještě na víc.“

„Třicet jedna?“ Zkoušel si to na vlastních prstech, ale člověku chvíli trvá, než se do toho dostane. „Proč zrovna třicet jedna?“

„Má to něco společného s mocninami dvojky.“ Naklepal jsem na koleno nejtěžší kombinaci, písmeno x: všechny prsty dole, jen prsteník vztyčený. „Program se napojí na dotekové senzory v konečcích prstů a zjistí, který znak mám na mysli. A vy jste si už jistě přečetl, že mi umělé oko může do zorného pole promítnout virtuální obrazovku, na níž vidím, co píšu. Proto nejspíš ten strnulý pohled.“

„Jo, to je jasné,“ přikývl nepřítomně, pořád ještě zaujatý možnými kombinacemi prstů. „Nebylo šíleně těžké se to naučit?“

„Když máte na trénink léta času, ani ne.“

Udiveně zavrtěl hlavou. „Myslel jsem si, že vám jednoduše stačí pomyslet si větu, aby byla vzápětí uložena. Laická představa, co?“

„Dost.“ Taky jsem si to kdysi myslel, než mi vysvětlili, že neexistují dokonce ani náznaky teoretické možnosti vyčíst z mozkových

proudů, co si kdo myslí. Proto jsem se taky musel naučit zacházet s fiktivními svaly, což byly ve skutečnosti elektronické obvody, jimiž se ovládaly mé systémy.

„A co to píšete? Deník?“

„Tak nějak,“ vyhnul jsem se přímé odpovědi, protože se mi už nechťelo dál rozebírat svou abnormálnost. Je to deník? Já mám pocit, že píšu román svého života. Jeho jediným čtenářem budu já sám, protože z mého textového editoru se sice dá tisknout, neexistuje ale žádná tiskárna s potřebným rozhraním. „Přece jste nepřišel, abyste se mnou konverzoval o mých zvycích, ne?“

„To ne, máte pravdu.“ Opřel se, položil si loket na opěradlo lavičky a pozoroval skupinu turistů, která zrovna nastupovala do vyhlídkového člunu, jako by ho pohled na ně vášnivě zaujal. „Moje sestra si o vás dělá starosti.“

Dobře, při jeho slovech mě píchlo u srdce. Proč taky ne. Přesto jsem se snažil nedat na sobě nic znát, když jsem odpověděl: „Výborně. Ale podle mého názoru by si měla dělat starosti hlavně sama o sebe.“

„Na to má přece mě.“ Finnan natáhl nohy, zosobněná relaxace. „Mimochodem, už víme, jak jsou vaši pronásledovatelé organizováni. Pronajali si velký dům ve Ventry, dokonale odříznutý od okolí, někteří se usadili taky v Aunascaulu. Až se člověku zdá, že tu chtějí zůstat navěky.“

Rozmrzele jsem přikývl, nerozuměl jsem tomu. „Víte taky, proč policie odtáhla?“

„Velení převzala zvláštní jednotka, protože existuje důvodný předpoklad, že vraždy v Dingle mají teroristické pozadí.“

„Zvláštní jednotka?“

„*Special Services*. Jinými slovy, irská tajná služba. Má vynikající vztahy s CIA a tak dále.“

„Ach ano. A co přesně ta zvláštní jednotka dělá?“

„Jak se zdá, vůbec nic. Jen se stará, aby měli vaši pronásledovatelé volné ruce.“ Oklepal si imaginární zrnka prachu z rukávu obléskané světle hnědé kožené bundy. „Měl byste zmizet, Duane. Co nejrychleji.“

„Já nemůžu zmizet,“ opáčil jsem.

„Něco jsme vymysleli. Tedy, hlavně Bridget.“

„Nebude to fungovat.“

„Mohl bych vám nejdřív vysvětlit, oč jde?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Dojímá mě, že si o mě se sestrou děláte starosti. Ale ať už jste vymysleli cokoli, nebude to fungovat z jednoduchého důvodu: jsem závislý na pravidelných dodávkách speciálních potravinových koncentrátů. Dokonce i kdybych dokázal utéct svým pronásledovatelům, nemůžu zmizet. Byla by to moje smrt.“

„Správně, mají vás pěkně v hrsti,“ přikývl Finnan. „Až na to, že už žádné dodávky nedostáváte. Ty vaše speciální koncentráty vám přece nedávno přestaly chodit, ne?“ Mlčel jsem. Zřejmě věděl všechno.

Finnan se nevrle ohlédl kolem, po příjíždějících a odjíždějících autech, která si navzájem bránila v příjezdu na parkoviště. „Uvědomte si, jak to s vámi vypadá. Speciální strava už vám nechodí. Zároveň se ve městě objeví tucty lidí, kteří nic nedělají, jen vás pozorují a vyčkávají. Proč asi? Co myslíte? Já bych řekl, že jednoduše čekají, až zkolabujete hlady a oni vás budou moct bez rizika sebrat. Kdybyste ztratil nervy, nejspíš by zasáhli, ale jinak se jen dívají, jak slábnete. Přerušete mě, jestli si myslíte, že mám příliš bujnou fantazii.“

Zhluboka jsem se nadechl, až se mi zdálo, že cítím kabely a pancéřování v hrudním koši. „Máte pravdu. Vypadá to tak.“

„Těší mě, že se alespoň v jedné věci shodneme.“

„Ale nedává to smysl. Myslím, proč to všechno? Jestli pro ně představuji problém, ostřelovač by ho vyřešil jediným pohybem prstu.“

„Možná vás chtějí živého.“ Vytáhl z kapsy balíček tabáku. „A navíc mrtvola s dírou v hlavě není zrovna nenápadná. Třeba jim jde o diskrétnost.“

„Dva mrtví s dírami v hlavě už tu byli, o jednoho víc nebo méně...“

Otáčel balíček v dlaních, prohlížel si ho, jako by se divil, kde se tu zničehonic vzal, a strčil ho zpátky do kapsy. „To je fakt. Takže vás chtějí živého.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Chtějí tu složku.“

„Proč by vám přestali posílat potravu jen proto, že chtějí složku?“ Finnan se na mě díval, čekal, jestli mě nenapadne nějaká chytrá odpověď, ale samozřejmě zbytečně. Nevesele se usmál. „Můžu vám teď vysvětlit náš plán?“

„Pro mě za mě. Já vám pak vysvětlím, proč to nejde.“

„Ale až potom?“

„Slibuju.“

„Dobře.“ Předklonil se a ztišil hlas. „Příští středu začíná v Dublinu mezinárodní lékařská konference. Letošní hlavní téma je etika medicíny – genové technologie, klonování, prenatální selekce, euthanasie, práva postižených a tak dále a tak dále. Na místě bude světový tisk, známé organizace zabývající se ochranou lidských práv oznámily protestní pochody. Můžeme vás tam dostat. Jakmile se světová veřejnost dozví, že existují kyborgové, bude vám vaše vláda muset obnovit dodávky. A nikdo už vás nebude obtěžovat.“

Překvapil mě. Neznělo to hloupě. Vzpomněl jsem si na doktora O'Sheu. Na tenhle kongres se chystal. Dnešní den chtěl strávit se sestřinými dětmi. Napadlo mě, co se asi stalo s tím medvídkem pro jeho synovce a sadou náradíčka pro neteř.

„Porušil bych závazek mlčenlivosti,“ namítl jsem.

„Porušil byste závazek mlčenlivosti, zcela správně. Podle mě je nejvyšší čas, abyste ho porušil.“ Finnanovi se čele objevily příkré vrásky, kterých jsem si všiml už v Café Liteartha. „Duane, druhá strana se taky k něčemu zavázala, a nedodržela to. Už jim nic nedlužíte.“

Přemýšlel jsem. Znělo to dobře. Minimálně lépe než všechno, co jsem byl schopen vymyslet sám.

„Jak mě chcete dostat z Dingle?“

Rozhlédl se na všechny strany a vytáhl z náprsní kapsy složenou mapu. „To bude na vás. Použijete supersíly.“

„Po městě se poflakují tucty podivných chlapíků, kteří mi v tom chtějí zabránit.“

„Hlídnají výpadovky a váš dům, správně. Těm u domu musíte nějak proklouznout. A pokud jde o další cestu, nikde není psáno, že musíte za každou cenu použít silnici.“ Nenápadně rozložil mapu. „Ukážu vám teď dvě místa a nebudu je jmenovat. Myslíme si sice, že nás tady momentálně nikdo neodposlouchává, ale jeden nikdy neví.“ Poklepal na plán Dingle. „Tady. Opuštěný dům. Za ním je zeď, tu přelezete.“ Nalistoval mapu poloostrova a ukázal mi další bod. Bod, který mě, mírně řečeno, překvapil. „A tady na vás budu čekat.“

„To je hora.“

„Což by pro vás neměl být problém,“ přikývl. Prstem nakreslil na mapě jakousi linii. Linii, kterou jsem znal. „Zato pro eventuální pronásledovatele ano.“

Pochopil jsem. Byl to skutečně dobrý plán. Pokud by se mu ještě podařilo čekat na mě na konci té pěšiny s motorizovaným dopravním prostředkem, neměl by chybu. „Tak dobře. Kdy?“

„Zítřka o půlnoci.“ Zašeptal to téměř neslyšně a se šustěním přitom skládal mapu. Pak se na mě pronikavě zadíval. „O místě schůzky víte jen vy a já. A tak to taky zůstane.“

Přikývl jsem. Strčil mapu do kapsy.

„Ještě něco,“ řekl jsem, když chtěl vstát.

Zarazil se, podíval se na mě. Vrásku na čele měl tak ostrou, že by se na ní dala krájet zelenina.

„V pátek večer,“ začal jsem polohlasem „jsem vám neřekl, jak mě získali k účasti na projektu. Co si myslíte vy?“

„Nic pěkného, obávám se.“

„Ale co přesně? Že mě přinutili? Že mi nestydatě lhali, svedli mě sladkými zpěvy o patriotismu a službě vlasti, přiměli mě, abych podepsal?“

„A ne snad?“

Díval jsem se před sebe, klouzal pohledem po krajině a přemýšlel, jestli na nás náhodou právě teď nemíří úžasně výkonný směrový mikrofon, jaké já osobně znám jenom z bondovek. Můj ODP tvrdil, že vzduch je čistý, vševědoucí ale nebyl. A protivník věděl, že ho mám. Jestli jsou moje nejhorší obavy opodstatněné, byl to protivník, kdo ho *zkonstruoval*.

No a co.

„Nemuseli mě nutit. Ani mě nesvedli. Ani mi nelhali, aby ze mě mohli udělat kyborga. Ve skutečnosti jsem se o to rval.“

Hlasitě se nadechl. „Podle těch dokumentů to ale vypadá jinak.“

„Ještě před dvěma dny jsem netušil, že existují.“ Zdálo se mi, že musím mluvit rychle, abych mu stačil říct, co chci, než zase zmizí. „*Steel Man* byl sice tajný projekt, ale přesto o něm kolovaly určité pověsti. V armádě se v jednom kuse proslýchají ty nejbáznivější zvěsti, většinu člověk pouští jedním uchem dovnitř a druhým ven.

Ale když jsem slyšel, že se plánuje stavba kyborgů, fascinovalo mě to. Šel jsem za tím. Vyptával jsem se. Bylo mi jednadvacet a hlásil jsem se dobrovolně u každého, o kom jsem si myslel, že by s tím mohl mít něco společného. Projekt tehdy běžel už čtyři roky, za sebou měl ale teprve základní výzkum. Když šlo o praktickou realizaci, rozhodovalo se, jestli ho dostanou námořníci nebo armáda.“ Díval jsem se stranou. „Později mi někdo vyprávěl, že rozhodl fakt, že námořníci už měli dobrovolníka. Celý můj přijímací pohovor spočíval v tom, že si mě jednoho dne zavolali do kanceláře, kde mi jistý major Reilly potřásl rukou a řekl: ‚Tak, desátníku, sbalte se. Vybrali vás.‘“

„Ale proč, proboha?“

„Pamatujete se ještě na *Terminátora*?“

Finnan ze sebe vyrazil zmučený zvuk. „To snad ne!“

„Přišel jsem z kina a hned jsem si koupil takovou bundu. Přesně stejnou bundu. Nechal jsem se ostříhat nakrátko a sehnal si stejné sluneční brýle. Chodil jsem po městě a připadal si jako člověk-stroj.“ Nabral jsem do plic vzduch páchnoucí rybinou a solí. „Když do kin přišel druhý díl, už jsem jím skutečně byl.“

Mezi oblaky se objevila světlá skvrna, náznak modrého nebe, a zalilo nás bledé sluneční světlo. Do pachů přístavu se přimíchal zápach dieselového motoru. Finnan mlčel. Na okamžik jsem zapomněl, že je tady, mluvil jsem sám k sobě. „Když jsem byl kluk, směl jsem se dívat na seriál *The Six Million Dollar Man*, myslím, že to bylo něco jako odškodnění za to, že vyrůstám bez matky. Bože, jak já ten seriál miloval! Seděl jsem před televizí jako jiní klečí před oltářem a toužil po jediném – chtěl jsem se stát *mužem za šest milionů dolarů*.“ Zavrtěl jsem hlavou. „A teď jím jsem. Nepřipadá vám strašidelné, jak se život občas zvrtné? Jak ho utvářejí naše přání, dokonce i ta, která pro nás nejsou dobrá?“ U nohou nám drze přistál racek, vyzývavě na nás zašilhal, a když jsme nereagovali, uraženě odkrácel.

„Proč mi to vyprávíte?“ zeptal se Finnan.

Podíval jsem se na něj, chtěl jsem mu odpovědět, ale nenašel jsem slova. Bylo to pro mě v té chvíli důležité. Ale nedokázal jsem vysvětlit, proč.

Tohle odjakživa nenávidím: když sedíte, musíte něco říct, ale nevíte, co.

„Přijdu,“ řekl jsem nakonec. „V pondělí.“ Chvíli si mě měřil, pak ho má odpověď zřejmě uspokojila. Krátce přikývl, vstal, a bez ohlédnutí odešel.

Může někoho těšit osmdesát let prožitých v netečnosti? Takový člověk nežil, nýbrž prodléval v životě, ani nezemřel pozdě, ale dlouho byl mrtev.

Seneca, EPISTOLAE MORALES

17. kapitola

Většina mých vzpomínek na ostatní se váže k období, které jsme strávili na základně Wood Man Camp. Přitom jsme tam byli jenom pár týdnů, maximálně tři měsíce. Ale když se ohlížím zpátky, připadá mi, jako by ty časy trvaly nekonečně dlouho.

Věděli jsme tenkrát v hrubých obrysech, co nás čeká, podepsali jsme příslušné závazky, a tak dále, a ocitli se na základně uprostřed prastarých lesů. Trénovali jsme, abychom zůstali ve formě, a neustále jsme se podrobovali dalším a dalším vyšetřením, na přístrojích, které předtím nikdo z nás neviděl. Kromě lékařů a vojáků se po *Wood Man Camp* pohybovala spousta obrýlených mladíků v bílých košilích s náprsními kapsami plnými propisek a kalkulaček, kteří s námi nepromluví ani slovo, bavili se vždycky jen se zdravotníky. Uprostřed základny byla bezpečnostní zóna, kam měli přístup pouze oni. Domnívám, že vyvíjeli postupy a metody, které jsme měli brzy zakusit na vlastní kůži.

Z bezpečnostních důvodů nám podávali jen nezbytné minimum informací a my nic nenamítali, vždyť jsme měli každý večer vycházky. Silnice na základnu byla vyhrazená pro vojenský personál, vedla několik mil lesem, a pak se vynořilo město, velké, hlučné, ošklivé, plné lákadel, kin, restaurací, diskoték, barů a bordelů. V kinech běžel *Rain Man* a *Smrtonosná past*, porce vepřových žebírek v místních restauracích zasytily dokonce i Stephena a Jacka, na diskotékách jsme – vysocí, silní a v uniformě – byli za hrdiny, v barech čekaly roztoužené sekretářky a pokladní, až je někam odvedeme a obšťastníme, a bordely... Nu, vlastně jsme to neměli doopravdy zapotřebí, ale... Nic zkrátka nestmelí partu chlapů víc, než když ležíte nazí na obrovské posteli, jeden po druhém se převalujete na tutéž ženu a posloucháte povzbuzování ostatních.

Myslím, že o tohle taky šlo. Měli jsme si jako skupina sami vytvořit hierarchii, jednou provždy, aby nás už nic nerozptylovalo a abychom se mohli soustředit na budoucí výzvy.

Jakmile totiž skončila vyšetření a měření našich skvěle obdařených těl, putovali jsme dál, tentokrát do naprosté izolace, do nemocnice *Steel Man Hospital*. Kolem dokola bylo sto mil pouště a na pořadu dne zdrženlivost. Od tohoto okamžiku jsme se zabývali exerciciemi, jež z nás měly učinit kyborgy, jinými slovy: bolestmi.

Jediného Vernona Edwardse tenkrát přistihli, jak to dělá se zdravotní sestrou. Byli zrovna v nejlepším, nemocniční lůžko skřípělo a vrzalo, že to muselo být slyšet až na chodbu, ale Vernon klidně ignoroval i zvuk otevíraných a zavíraných dveří a rozdělanou práci hlučně a energicky dokončil.

V dezinfikovaných chodbách pak několik dní panovalo trapné ticho. Vernon se vrátil na ubikaci a my ho oslavovali jako hrdinu, dotyčná sestřička ale beze stopy zmizela.

„Ideální, ne?“ komentoval to Vernon. „Uděláš jí to a ani se jí nemusíš zase zbavit.“ Ještě ho mám před očima, ruce za hlavou, na tváři široký, spokojený úšklebek. „Požitek bez lítosti, kluci. Vřele doporučuju.“

Všichni jsme tenkrát machrovali.

Forrest byl z nás nejhorší. My ostatní jsme pro ženy používali obvyklá označení, mluvili jsme o *buchtách*, které chceme *dostat*, nebo o *kočkách*, u nichž jsme hodlali *zabodovat*, přičemž jsme brali jediné *desítky* nebo *devítky* a ostatními pohrdali, a druhý den ráno jsme ostatním vykládali, jak jsme se zase předvedli.

Ale Forrest se o ženských vyjadřoval výhradně jako o „kořisti“. Nepamatuji se, že by kdy o nějaké ženě mluvil hezky nebo dokonce tak, jako by k ní něco cítil. Byly pro něj kořisti, kterou lovil, a tečka. A když získal, co chtěl, zajímalo ho jediné – jak dotyčnou co nejrychleji vyexpeduje z postele.

Zajímalo by mě, jestli jsme ve skutečnosti neměli z žen strach. Jestli jsme se nechtěli stát silnými v naději, že na ně jednoho dne budeme stačit, na ně i na moc, již nad námi měly. A trochu jsme přestřelili. Stali jsme se tak silnými, že jsme se nehodili už ani na sex. O lásce vůbec nemluvě.

Později jsem se odvěkl domů a celé hodiny jsem jen seděl a čekal. Ne, vlastně jsem ani nečekal. Jenom jsem seděl. Staré jizvy mě bolely, stává se to teď stále častěji, když se mění počasí. Připadalo mi, jako by mi pod kůží někdo otevíral a zavíral zip, někdy prudkým trhnutím, jindy pomalým škubáním, které mnou procházelo od hlavy až k patě a trochu šetřilo jediné levý bok. Byl jsem unavený a v hlavě mi vířily myšlenky. Vzpomínal jsem na minulost. Na otce, který mě vychoval. Na matku, a jak se na nás vykašlala. Přičemž se mi zdálo, že táta byl v hloubi srdce rád, že se jí zbavil. Nikdy se nerozvedli, ale on o ní skoro nemluvil, a já se nepamatuju, že by si někdy něco začal s jinou ženou.

Seděl jsem, díval se, jak světlo slábne, až se krátce po šesté večer nakonec ozval zvonek. Rituál zase jednou začínal.

Podplukovník George M. Reilly je muž, na něhož opravdu sedí označení „příliš malý na svou váhu“. Když se *in persona* objeví před mými dveřmi, připadá mi každý rok o trochu menší a pokaždé je na něm už zdaleka patrná špatná nálada.

V průběhu let jsem došel k závěru, že příčinou jeho rozladění je civilní oblečení, které musí nosit, když mě navštěvuje. Reilly skutečně nemá vkus. Je až neuvěřitelné, že muž, kterému je hodně přes padesát, se za celý život nenaučil oblékat.

Člověk by skoro myslel, že je barvoslepý, ale on jenom nikdy – zřejmě od chvíle, co mu kalhoty a košile přestala připravovat matka – nenosil nic jiného než uniformu a pyžamo a existenci ostatních druhů oděvů prostě ignoroval. Civil nosí pouze když musí, tedy paradoxně výhradně ve službě.

Co jsem se odstěhoval do Irska, jsem ho už ani jednou neviděl v uniformě.

Ačkoli bych tomu dal přednost. Já sám taky nejsem zrovna módní guru, ale když jsem ho spatřil, musel jsem polknout. Toho chladného nedělního večera si oblékl příšerné modře kostkované kalhoty a béžovou košili z žebrované látky, která sama o sobě nevypadala vůbec špatně, bohužel ne na něm a v kombinaci se zbytkem oblečení. Zelenou pytlovitou větrovku z polyesteru nebo něčeho podobného

měl potištěnou pseudoafrickými vzory a nedala by se omluvit dokonce ani v sedmdesátých letech. A aby bylo ještě hůř, obul si neforemné sportovní boty s ohromujícími fosforeskujícími pásy.

„Jak se máte?“ zeptal se, a když vcházel, upravil si rukou stále šedivější a řidší vlasy. „Venku zatraceně fouká. Nevím, jak tady můžete bydlet, Duane. Já bych tu nevydržel ani deset dní, věřte mi. Jo, mimochodem, něco pro vás mám.“ Podal mi ošoupanou igelitovou tašku z *WalMartu*.

V tašce byly dvě plechovky koncentrátu, trvanlivost do úterý do dvanácti hodin.

„Proč jenom dvě?“ zeptal jsem se.

„Víc se jich narychlo sehnat nedalo. Sám jste si přece všiml, že něco nehraje.“

Jednu konzervu jsem vyndal. Držel jsem ji v ruce a cítil se zvláštně. Divně. Opožděně. Jako bych dostal hračku, po níž jsem toužil jako šestiletý.

„Hlavně se nezblázněte nadšením,“ zavrčel Reilly. „Nemůžu za to, že nevyvíjejí nové příchutě. Spolkněte to a hotovo.“

Neměl jsem hlad. Moje tělo nejspíš zapomnělo, že něco takového jako potrava vůbec existuje. Ale potřebovalo ji, to byla bez debaty. „Nebude vám vadit, když to hned sním?“

„Ne, ne. Dělejte, jak myslíte.“

Šel jsem do kuchyně a Reilly se zatím prošel po bytě, nakoukl do ložnice, zkontroloval koupelnu a prověřil obývací. Slyšel jsem, jak vytahuje zásuvky a otevírá skříně, a když byl v koupelně, něco mu se zařinčením upadlo na podlahu a zřejmě se to rozbilo. Reilly ani nezaklel, klidně pokračoval dál.

Vždycky mi vrtalo hlavou, co si myslí, že u mě najde. Manželku a tři nezletilé děti schované ve skříní v ložnici? Nebo mi nevěří, že uklízím aspoň tak, aby se na stěnách neudělala plíseň? Ale nenechal si to vymluvit, více či méně kousavé poznámky nebyly nic platné, a otevřené hádce jsem se chtěl vyhnout. Podplukovník George M. Reilly by mohl v mé vzpurnosti vidět ohrožení národní bezpečnosti, což by mě zavazovalo k okamžitému návratu do USA.

„Máte to tady trochu strohé,“ sdělil mi Reilly výsledek prohlídky. „Jako byste vstoupil do kláštera. Co se stalo s vašimi knihami? Měl

jste jich přece hromadu, ne? Police je úplně prázdná. Vypadá to dost bezútěšně.“

„Ukradli mi je,“ odpověděl jsem, zatímco jsem hustou kaši vylepšoval solí a tabaskem. „Předevčírem večer. Někdo se sem vloupal.“

„Vloupal!“ Reilly to slovo opovržlivě vyplívl. „A ukradl knihy!“ Něco takového bylo nad jeho chápání, stejně jako řada dalších věcí. Neohrabaně potřásl hlavou. „A to pořád všichni říkají, jak je v Evropě bezpečno. Proč se prostě nevrátíte domů, Duane?“

Sáhl jsem do zásuvky pro lžici a vzal si talíř. „Pochopíte někdy, že já *jsem* doma, Georgi?“ Zdvořile jsem kývl směrem ke dveřím. „Pojďme.“

Šli jsme do obývacího pokoje, jako obvykle. Reilly se jako obvykle rozvalil na gauči a stěžoval si, že je tvrdý (je docela těžké sehnat gauč, který unese mou váhu). Já se opatrně usadil v křesle a dal se do jídla, zatímco podplukovník spustil obvyklé litanie.

„Zase jsem po cestě nezamhouřil oka. Zdá se mi to, nebo jsou sedadla v letadlech každý rok užší? Připadal jsem si jako v létající sardinkové konzervě a ten kretén vedle mě v jednom kuse vstával a zase si sedal.“ Hnětl si ruce, jako by svému sousedovi nakonec jednu vrazil a ještě teď ho bolely. „*Goddammit*, Duane, vím, že to říkám po každé, ale já prostě nechápu, co na téhle zemi vidíte.“

„Je to země mých předků. Vašich nejspíš taky, řekl bych.“

„To je možné. Ale rozhodně chápu, proč se vystěhovali.“ Mnul si šíji. „Už jenom ty silnice! Prý hlavní dopravní tah a přitom úzký jako nezletilá panna. Pořád mi nejde do hlavy, že to sem ze Shannonu trvá čtyři hodiny. Čtyři hodiny! Přece to nemůže být víc než sto mil, ne? A ještě se jezdí vlevo! Zešílel bych, kdybych tady musel řídit. Je mi špatně i na zadním sedadle. Pořád se bojím, že taxikář špatně odbočí a tak, měl bych asi zavřít oči, hned jak nasednu. Spát a snít o Floridě, dokud nezastavíme před hotelem.“

„Bydlíte zase v Brennanově hotelu?“

„Síla zvyku. Přitom si pokaždé, když jdu po těch starých schodech, říkám, příště zkusíš jiný hotel. Každý rok doufám, že konečně něco zrenovují nebo zmodernizují, ale nic, mají pořád stejný starý nábytek jako před deseti lety.“ Myslím, že George M. Reilly už v tomto životě nepochopí rozdíl mezi starým a starožitným nábytkem.

„Aspoň teď zavřeli horní patro. Schodiště je zatlučené překližkou, vypadá to na opravdové staveniště. Třeba se zítra začne něco dít. Nejspíš zase celé dny nezamhouřím oka. Jasně, mohl jsem letět armádním strojem, jako dřív. Ale ono už nic není jako dřív. Dneska bych musel vyplnit tisíc formulářů a sehnat podpisy od dvou tisíc blbců, a zkuste to v sobotu odpoledne. S papírováním je to vůbec čím dál tím horší. Buďte rád, že jste v důchodu, Duane, nedovedete si představit, jaké to je. Tedy, já vůbec nevím, proč ještě chodíme střílet na terče. Takhle házet propiskami po formulářích, to by bylo něco! V jednom kuse píšu zprávy a pak píšu zprávy, že jsem napsal ty zprávy a nakonec musím o všech těch kravinách někomu referovat.“ Odfrkl si a vzdychal, aby mi ukázal, jaký je chudák.

„A co je jinak nového?“ zeptal jsem se. Vlastně mě to nezajímalo, ale patřilo to k našemu rituálu.

„Ale, co by mělo být nového?“ Tohle říkal vždycky. „Mám zas nového nadřízeného, od minulého října. Nebo od září? Možná od září.“ Chvilí nad tím hloubal a já ho nechal, jen jsem dával pozor, abych se na něj se zaujetím díval, zatímco jsem se ve skutečnosti soustředil na jídlo. „Generálporučík Torrance, nevím, jestli si na něj vzpomínáte. Pochází z New Orleansu, dobrý střelec, MOS 8541 absolvoval s vyznamenáním. Musel jste se s ním seznámit tehdy v Quanticu, chlap jako hora...“

Pochopil jsem, že nechce použít adjektivum „černý“. Takže jsem mu udělal laskavost, přikývl jsem a s plnými ústy zadrmolil: „Vzpomínám si.“

Jídlo mi dělalo dobře, cítil jsem, jak se mi plní žaludek, ale zároveň jsem si uvědomoval odpor, který mé tělo pociťovalo k substanci, již jsem ho musel krmit, nechut', zakotvenou zřejmě na úrovni buněk. Jako by dlouhá nucená přestávka způsobila, že se moje buňky probíraly ze šoku, v němž přísun takové potravy léta trpěly.

„Úžasná kariéra, to se musí nechat. Každou chvilku je v Pentagonu, už obědval s ministrem obrany a tak... Ale časy se mění. Občas se mi zdá, že se o spoustě věcí ani nedozvím. Torrance je člověk, co za sebou vždycky zavírá dveře, chápete?“ Reilly si třel hrudní kost. „A upřímně řečeno, v posledních letech mi vyhovovalo, že Miller nebral testy tělesné zdatnosti tak vážně. Zato Torrance mě chce nej-

spíš odrovnat. Asi je vám jasné, že nejsem zrovna bez sebe nadšením.“

Bylo. Reilly už není nejmladší, nejzdatnější nebyl nikdy, a armáda je jeho život. Raději by padl v nesmyslné bitvě, než aby ho ze zdravotních důvodů poslali do důchodu.

„Kdo by o nás ale staral, když ne vy?“ zeptal jsem se, protože jsem věděl, že přesně tohle chce slyšet. Táta Reilly a jeho synové.

Tvář se mu rozjasnila. „Právě. To jim taky pořád říkám. Kolik ještě zbývá lidí, co u toho byli od začátku? Myslím z důstojníků?“ Mávl rukou. „Ale my jsme zkrátka jenom malá kolečka v soukolí.“

Talíř byl prázdný, postavil jsem ho stranou. Bylo načase zabránit dalšímu prázdnému žvanění, v němž si Reilly tolik liboval. Ale jak? Nemohl jsem na něj přece vybafnout, jak to vypadá s vraždou Harolda Itsumiho, a kdo jsou ti muži bez tváře, kteří mě sledují. Byl jsem v pasti. Předstíral jsem, že o té vraždě nic nevím, ani jsem neinformoval nadřízeného důstojníka, že se ve městě objevili telefonující muži s nevyčerpatelným kreditem. Jinými slovy, vmanévroval jsem sám sebe do situace, kdy jsem musel předstírat, že vůbec nic netuším.

Jeden bod jsem ovšem mohl s klidným svědomím naťuknout.

„Co se tedy vlastně děje?“ zeptal jsem se a ukázal na prázdný talíř. „Tohle je moje první jídlo od čtvrtka. Ten balíček, co jste mi slíbil, nedorazil, a pravidelné zásilky taky ne. Chcete mě nechat vyhladovět nebo co?“

Reilly sepal ruce a zatvářil se jako zosobněné zoufalství. „Děsně mě to mrzí, Duane. Něco zřejmě nevyšlo. Od čtvrtka? Zatraceně. Nevěděl jsem, že máte tak málo zásob... každopádně, hned po našem telefonátu jsem přikázal, ať vám pošlou zvláštní zásilku, opravdu, byl to můj další telefonát, a řekli mi jistě, podplukovníku, odešleme to ještě dnes, zítra to tam bude. Když člověk slyší něco takového, tak je spokojený, ne? Teprve cestou na letiště jsem se dozvěděl, že nějaký zatracený idiot ten rozkaz zase stornoval. Pěkně jsem je po telefonu seřval, na to můžete vzít jed. Nakonec poslali kurýra s dvěma konzervami, dal mi je při mezipřistání na JFK. V té igelitce z *WalMartu*, umíte si to představit? Ti chlapíci z tajné služby mají fakt o kolečko víc. Zajímalo by mě, jak je vůbec pronesl kontrolou, je to přece v

rozporu se všemi... Každopádně jsem je měl celou dobu na klíně. Chránil jsem je jako oko v hlavě.“

Přikývl jsem, abych mu dal najevo, že na mě jeho obětavost udělala dojem. „A co bude dál? Až sním i tu druhou?“

„Zítřka přijde obvyklá zásilka. Svatosvatě mi to slíbili.“

Nejasně jsem tušil, že je to jen zdržovací taktika. Taky jsem nejasně tušil, že to nesmím nechat být. „Georgi,“ řekl jsem a ze všech sil se snažil vložit do svého hlasu upřímný, chlapecký podtón, „existuje něco, o čem bych měl vědět? Nějaké zákulisní hry, související se mnou?“

„To kdybych věděl!“ vyhrkl Reilly. Pak se sesunul na gauči, chvíli tam dřepěl jako přejetá žába, zíral před sebe a nehýbal se. Já se na něj díval, taky jsem se nehýbal a čekal, co ještě přijde.

Nakonec na mě pohlédl. „Musím se vás na něco zeptat, Duane.“

„Ptejte se.“

„Pokusil se vás někdo kontaktovat?“

Zatvářil jsem se jako nevinátko. „Proč by měl?“ opáčil jsem, abych nemusel rovnou lhát.

Což bych v případě nouze samozřejmě stejně udělal, ale Reilly pokračoval: „Sám tomu ještě úplně nerozumím. Nějak to souvisí s tou vraždou. S tou úterní.“ Odfrkl si a zase zavzdychal. „Volali mi krátce před půlnocí, nějaký agent Osborn nebo tak nějak. Zrovna jsem se chystal do postele, no dobře, tak jsem ještě zajel do Langley. Jedna z těch zatracených půlnočních porad v podzemním bunkru, kde do sebe lijete kafe po galonech a dřív nebo později začnete mít bláznivý dojem, že se rozhoduje o válce nebo míru. Pověděli nám o muži, který byl zavražděn tady v Dingle.“ Zarazil se. „Vlastně se to stalo v hotelu, kde bydlím. Zatraceně.“

„A co s ním bylo?“ zeptal jsem se rychle, než stačil odbočit od tématu.

Reilly měl na svoje ruce zřejmě opravdu zlost, pořád je mačkal a hnětl. „Ano. Byl to zřejmě advokát z Frisca, hodně se zabýval občanským právem a tak. Harold Itsumi. Původem Japonec, rodiče byli za války internováni.“ Potřásl hlavou. „Ukázalo se, že pár dní před odletem do Irska zavolal Forrestovi DuBoisovi a vyptával se ho na projekt *Steel Man*.“

„Oho,“ udělal jsem a moje překvapení bylo hrané jen zčásti.

„Jo, taky mě to zarazilo. A chlapci z NSA začali mlžít. Protože měli máslo na hlavě.“ Pokoušel si zlomit zápěstí. „Podle mě se to všechno stalo jenom proto, že rozdělili oddělení *Steel Security*. Odposlouchávání telefonů dostala v roce 1996 na starost NSA a teď vyšlo najevo, že oni to brali jako nějakou školku pro svůj dorost. Což samozřejmě nepřiznají. Ale já se vás ptám, jak by to dopadlo, kdybychom měli všechno v rukou my? Ten chlapík by ještě ani nepoložil sluchátko, a už by měl za dveřmi naše chlapce, ne? Jenže hošánkové z NSA jednoduše zaspali.“

„Odkud vůbec ten Itsumi o projektu *Steel Man* věděl? Myslíte, že někdo žvanil?“ Tohle byla pro změnu upřímná otázka. Odpověď mě skutečně zajímala.

„Jo, tak na to mají lidi z NSA taky zajímavou teorii. Harold Itsumi studoval na University of Missouri a oni zjistili, že poslední dva roky bydlel pohromadě s jistým Jamesem Stewartem. Což je vnuk profesora Nathaniela Stewarta. Myslím, že jste ho ještě zažil jako vedoucího projektu, ne?“

„Zažil,“ přikývl jsem a pomyslel na Bridget a na tajnou složku a na kopii Stewartovy rezignace.

„Takže si na něj vzpomínáte. Štíhlý, bělovlasý, vypadal trochu jako ten herec Donald Sutherland. Umřel loni v prosinci, dva dny před Vánocemi. Myslím profesor. Ne ten herec.“ Reilly klouzal pohledem po podlaze, jako by byla popsaná tajným písmem tvořeným vlákny prachu. „A ti chytráci z tajné služby tvrdí, že Stewart tenkrát neodstoupil kvůli věku, ale proto, že nesouhlasil s pokračováním projektu. A že prý si na protest nebo s úmyslem projekt přerušit klidně mohl odnést nějaké tajné materiály. Podle mě je to absolutní nesmysl – měli jsme bezpečnostní zóny, hlídané východy a kontroly jako z příručky, neproklouzla by ani myš, natož aby si někdo strčil pod paži složku plnou dokumentů a jednoduše odkráčel. Oni si to tak totiž očividně představují. Ale dobře, řekněme, že se mu to povedlo. Jenže místo aby něco podnikl, udělal kravál u svého kongresmana nebo co já vím, zamkne si papíry do psacího stolu a žije tiše a spokojeně až do blaženého konce. Podle mě to není zrovna logické, nemys-

líte? Takže zemře, vnuk přijde vyklidit dům, materiály najde – a co udělá? Ha? Odnese je starému kámošovi Haroldovi.“

„A ten začne zjišťovat, jestli na nich něco je.“

„Přesně tak. Když kontrolovali telefonní účty jeho kanceláře, přišli na to, že volal všem účastníkům projektu *Steel Man*. Akorát že Forrest je jediný, kdo má ještě původní číslo.“ Vztekle vrazil hřbetem jedné ruky do druhé. „Tomu byste vážně nevěřil. Až do minulého týdne bych se vsadil, že v každé učebnici pro začátečníky najdete, jak se zachází s telefonními čísly, když se sledované osoby přestěhují. Čísla si samozřejmě necháme, ne? My jsme to tak aspoň dělali. Zastaralé číslo jsme vždycky převedli na kontrolní centrálu, včetně zpětného automatického sledování hovorů a já nevím čeho ještě. Pak to dostane na starost NSA a ti chytráci klidně vrátí příslušná čísla telefonním společnostem. Žádné pokračování odposlechu, nic.“

„Ví se, co to vlastně bylo za materiály?“

„Ne. Jamese Stewarta zřejmě v jednom kuse vyslychají, ale on všechno popírá.“ Reilly se zamyšleně díval před sebe. „Ale otázka samozřejmě je, jak jen mohl ten advokát přijít k telefonním číslům?“

„A kdo ho zabil, když byl tady? Nějaká naše tajná služba?“ odvážil jsem se na tenký led. Ale po všem, co jsem vyslechl, jsem to mohl risknout.

Reilly vztekle vyskočil. „Ale prosím vás. Vždyť oni ho ztratili! Když si všimli, že volal DuBoisovi a napadlo je, že by ho vlastně mohli sledovat, byl už dávno fuč. Poslední stopa je džíp, který si půjčil v San Franciscu. Člověk z půjčovny si vzpomíná, že Itsumi chtěl vědět, jestli může vůz vrátit i v Texasu. Takže na něj cíhali u domu Juana Gomeze. Jenže milý právník nepřišel. Pronajaté auto se ještě taky neobjevilo. Oni to samozřejmě nepřiznají, ale kdyby Itsumiho někdo neoddělal, ještě pořád by dumali, kde vlastně je.“

Nechal jsem si to projít hlavou. „Ale když to nebyli naši, tak kdo ho oddělal? A jak věděl o těch materiálech?“ Včas mě napadlo, že nemůže škodit, když ukážu trochu solidarity, a dodal jsem: „Jestli vůbec existují.“

„Něco na tom asi být musí, ale já do toho sakra vůbec nevidím,“ bručel Reilly. „Naši se mezi sebou rvou o kompetence, a mně nikdo

nic neřekne. Prý se tu po městě pohybují nějaké tajné služby, které ten případ vyšetřují. Já nevím, všiml jste si něčeho?“

Nevinně jsem pokrčil rameny. „Tady je pořád plno turistů... Kdybych si je chtěl všechny prohlédnout, nedělal bych nic jiného.“

„No jo. Nejspíš se mi ozvou.“ Prostudoval náramkové hodinky, nejspíš počítal, kolik hodin je právě ve Washingtonu. „Řekl bych, že budu muset ještě chvíli telefonovat. Zkazít pár lidem neděli. Mám s sebou satelitní telefon,“ dodal ne bez jisté hrdosti, „nejnovější technologie, s kódováním a tak.“

„Chápu,“ přikývl jsem. Jinými slovy, návštěvní doba konečně skončila.

Ještě chvíli trvalo, než se Reillymu podařilo vstát z gauče. Zase tak nepohodlný nejspíš přece jenom nebyl. Před odchodem na mě samozřejmě vychrlil obvyklou litanii dobrých rad, naposledy zostudil Irsko a vychválil do nebe život v Americe, načež mě ujistil, že mu rozumím a že mě stejně vždycky považoval za nejzdařilejší exemplář ze všech ocelových mužů, čímž bylo rituálu učiněno zadost a on mě přenechal mému osudu.

„Příšerné počasí,“ zamručel, jakmile vyšel na ulici, i když vítr polevil a vůbec nepršelo. Pak naznačil – síla zvyku – dvěma prsty přiloženými ke spánku vojenský pozdrav, otočil se a beze slova vyrazil. Fosforeskující pásy na teniskách mu zářily v počínajícím soumraku a každých pár kroků si prsty prohrábl vlasy.

#

Po jeho odchodu jsem nejdřív ze všeho vyvětral. Vzduch v obýváku nebyl jenom vydýchaný, on přímo páchl. Prudce jsem rozrazil okno, vykoul ven, vdechl vlhkou, slanou vůni moře a rozhlédl se po svých pronásledovatelích. Potřebuju ještě den. Ještě jeden den nenápadného života a pak zmizím. Přemýšlel jsem o Finnanově plánu. Spousta lidí se bude tvářit hodně zajímavě. A Reilly už nebude muset létat do Irska.

Tak můj byt vypadá stroze? Ani jsem se nemohl hádat. Po Reillyho návštěvě působily pokoje naprosto bezútěšně, skoro jako vězeňské cely.

Ještě jeden den.

Zase uvidím Bridget. Budu se jí moci zeptat, jak přesně myslela svou poslední poznámku. Řekla, že jsem v ní vzbudil zvědavost. Jakou zvědavost? A co by se asi stalo, kdyby byla uspokojena?

Spíš abych zabil čas než z podezíravosti jsem znovu prošel všechny místnosti. Žádné štěnice jsem nenašel. Napadlo mě ale, že bych si taky mohl trochu zatelefonovat, jako Reilly. Byla neděle, v Kalifornii bylo kolem poledne, a to by měl být doma i tak podnikavý předčasný důchodce jako pan Whitewater.

Pečlivě jsem zavřel okno, zatahl závěsy, pozavíral dveře do chodby a teprve pak jsem z úkrytu vytáhl mobil. Stav baterií byl uspokojivý, rozhodně uspokojivější než stav kreditu na poslední kartě, která stačila už jen na pár minut mezistátního hovoru. I kdybych ještě měl peníze, neriskoval bych ve své momentální situaci procházku k benzínce a koupil nových. To bych si mohl rovnou dát do okna ceduli s nápisem „*Kiš, kiš, můj mobil jste nenašli!*“ Ne, bude to muset stačit.

Namačkal jsem Gabrielovo číslo. Jistě, jeho hlídači se teď nejspíš dozvědí, že mám mobil, ale neměl jsem jinou možnost. Minimálně bude chvilku trvat, než ta informace oběhne globus. Momentálně mi záleželo pouze na jediném – aby se o tomhle telefonátu nedozvěděli *moji* hlídači.

Gabriel Whitewater nebyl toho nedělního poledne doma.

Díval jsem na jemně podsvícený displej. Číslo souhlasilo. Můj výpočet času v Santa Barbaře taky. A ta práce u plameňáků a tříadvaceti druhů minerálek měla přece v pátek večer skončit. Tak kde k čertu vězí?

Třeba přece jen hlídá domy. Kompletní servis možná zahrnuje i víkendové pobyty a noclehy. Nebo už se mu ozval další majitel nádherné vily.

Přesto jsem namačkal číslo, z něhož se mnou mluvil minulou neděli. Doufal jsem, že i když Gabriela nezastihnu, bude tam aspoň jeho zákazník a třeba mi pomůže dál.

„Ano?“ Vysoký hlas s ufnukaným podtónem. Ihned jsem si představil bledého, obrýleného muže, co na internetu nahrabal miliony dolarů, ale ještě nikdy nespál se ženou.

Co nejstručněji jsem mu vysvětlil, co chci.

„Ach tak,“ pravil a odmlčel se. Odmlky jsem si nemohl dovolit. „Jste Gabrielův přítel?“ zeptal se nakonec, jako bych mu to právě neřekl.

„Ano,“ pravil jsem netrpělivě.

Vzdychl, jako by ho všechno hrozně obtěžovalo. „No, řekl bych, že v tom případě vám to prostě musím říct. Gabriel měl nehodu.“

Zdalo se mi, že mi v útrokách náhle ožil nový, neznámý implantát, tvořený kleštěmi a drapáky. „Nehodu? Jak to, proboha, myslíte?“

„Sám jsem to neviděl. Pověděla mi to jedna důvěryhodná sousedka.“

„Co se stalo?“

„Nákladní vůz. Včera dopoledne. Což je divné, protože tady prakticky žádné nákladáky nejezdí. A když, tak ne rychle, protože tu parkuje spousta aut. Moje sousedka říkala, že teoreticky mohl Gabriel ještě uskočit stranou, že ho ten vůz nabral jenom proto, že zůstal v šoku stát na místě. Ale nevím, jestli je to pravda. Muselo to být ošklivé. Na ulici jsou ještě vidět krvavé skvrny. Sanitka sice přijela neuvěřitelně rychle – jako by čekala za rohem, říkala sousedka –, ale myslím, že něco takového nemůže přežít.“

Zavěsil jsem, zůstal strnule sedět a cítil, jak mi po těle vyráží studený pot.

Zůstal v šoku stát? Gabriel, kyborg? jeho systémy ho měly během zlomků vteřiny katapultovat čtyřicet yardů do bezpečí. Opřel jsem se zády o zeď a snažil se překonat pocit absolutního zděšení. Připadal jsem si, jako bych kráčel po plovoucích píscích. Gabriel – a mrtvý? Přejetý *nákladním autem*? Vzpomněl jsem si na incident cestou zpátky z Café Liteartha a na okamžik se mi zatmělo před očima. Co když to byl přece jen útok? Mohlo se skutečně jednat o pouhou duplicitu událostí?

Vytáhl jsem seznam s telefonními čísly ostatních.

Juan Gomez nebral telefon.

Forrest DuBois taky ne.

A místo jacka Monroea se mi ozval třaslavý ženský hlas: „Já jsem jenom jeho domácí. Je mi osmdesát dva a musím se teď nějak vypořádat s jeho věcmi. Takže, když jste jeho přítel, zastavte se a podívejte se, co by se vám mohlo hodit...“

Podařilo se mi zeptat, co je s panem Monroem.

„Myslím, že se tomu říká trombóza. Prostě krevní sraženina v žíle. Já tomu nerozumím. V pátek večer mi ještě vynesl nahoru nákupy. Takový mladý člověk...“

Telefon zapípal a spojení se přerušilo. Seděl jsem, zíral na displej, na němž svítilo oznámení 0.00 EUR, a tušil, že jsem poslední žijící kyborg.

Především zkoumej, zda jsou tu neklamně příznaky toho, že zlo přijde. Velmi často se trápíme pouhými domněnkami a šálí nás to, co často rozhoduje i válku, ale mnohem častěji rozhoduje o jednotlivcích pověst.

Seneca, EPISTOLAE MORALES

18. kapitola

Chvíli trvalo, než jsem se vzpamatoval. Položil jsem mobil, který už mi nebyl k ničemu, stranou, sevřel pěsti, cítil, jak se mi stahují svaly, zhluboka se nadechl. Výborně. Ještě jsem naživu. ještě mám pár možností.

Vrátil jsem telefon do úkrytu, i když jsem věděl, že pro něj v dohledné době nebudu mít využití. Ale nebylo třeba nasadit případným dalším vetřelcům brouka do hlavy.

Pak jsem vstal, protáhl se, zahýbal lopatkami, napnul svaly na nohou, vnímal své tělo a připadal si neporazitelný. Věděl jsem, že to není pravda, že skutečnost je úplně jiná, ale momentálně jsem tomu potřeboval věřit.

Vybavila se mi Finnanova slova. *Těm u domu musíte nějak proklouznout.*

Co kdybych si to vyzkoušel už dnes?

Dřepl jsem si k zadním dveřím a začal odšroubovávat záclonovou tyč, na níž je upevněný zaprášený, příšerně staromódní závěs. Vypadá, jako by tu visel už od druhé světové války, na což jsem docela pyšný, protože ve skutečnosti jsem ho tam umístil teprve v roce 1995, i když jsem použil zbytek látky, který jsem spolu s dalšími úděsnými věcmi objevil ve skříni v ložnici.

Pověsil jsem ho tam proto, aby eventuální návštěvníci nezjistili, že se ve dveřích nachází poněkud netypické zařízení. Zařízení, které jsem si taky vyrobil vlastnoručně. Potřeboval jsem k tomu pilu děrovku, několik kloubových závěsů, dvě mosazné zarážky a pár šroubů a navíc místního řemeslníka na penzi, který mě letitou, ale robustní dodávkou svezl do obchodu v Tralee, kde se ode mě nehnul, dokud jsem neměl všechno, co jsem potřeboval. Navrch přidal hromadu rad a dlouholetých zkušeností, které jsem nepotřeboval.

Říkám tomu zařízení „kočičí dvířka“, i když by jimi klidně prošel urostlý tygr. V prvních měsících, které jsem coby personifikované státní tajemství Spojených států amerických trávil sám v cizí zemi, jsem se nemohl zbavit pocitu, že jednou možná nastane situace, kdy se budu potřebovat nepozorovaně dostat z domu. Druhé dveře nebyly pro začátek vůbec špatné, ale mají je prakticky všechny domy v Irsku, takže by případní pronásledovatele jistě sledovali i zadní stranu domu a zaznamenali jejich pohyb. Kočičí dvířka jsou ale umístěná velice nízko a navíc je kryje zahradní zídka. Umožňují mi tak použít dveře, aniž bych je otevřel.

Odhrnul jsem závěs, strhal izolepu, kterou jsem kdysi přelepil štěrbinu, aby mi z domu neunikalo teplo, odsunul závoru a jemně zatlačil na vyříznutý kus dveří. Vyklopil se lehce a tiše, a dovnitř pronikl závan chladného večerního vzduchu.

Chlad, ano. To byl další problém. Nestačí dům nepozorovaně opustit – musím *zůstat* neviditelný i venku. A to je ve staletí špionážních technologií, které umějí prostřednictvím zesilovačů zbytkového světla a infračervených detektorů proměnit noc v den o to těžší, oč je okolí chladnější.

Lupiči, kteří mě navštívili, naštěstí přehlédli kromě mobilního telefonu ještě něco jiného. Šel jsem do kuchyně a otevřel mrazák, na první pohled obsahující tři mražené pizzy. Ovšem každý, kdo by se podíval pořádně (a především každý, kdo by si uvědomil, že pizza je mi absolutně k ničemu), by si musel všimnout, že kartonové obaly jsou jen atrapy, tenká, vlastnoručně vyrobená zástěna, za níž se skrývá něco docela jiného. Totiž můj maskovací oblek.

Vytáhl jsem černočerný, ledově studený balíček. Ležel tam bez povšimnutí víc než deset let a tiše se chladil, ale když jsem ho vyndal a zatřásl jím, látka se nehlučně a lehoučce rozevřela. Podivuhodný svět moderních materiálů. Připadalo mi, jako bych v rukou držel stín.

Lícová strana, neproniknutelně černá, je vyrobená z materiálu, který dokáže enormně dlouho uchovat chlad. Aby nositel obleku nezmrzl, je rubová strana odizolovaná, ale i tak jsem skoro přestal dýchat, když jsem do něj vklouzl. Hrud' a stehna mi sevřela ochromující zima, a když jsem si natáhl obličejovou masku, kousal mě mráz do tváří a rtů tak silně, až mi úplně znecitlivěly.

Šlo o zvyk. Prohlédl jsem se v zrcadle na chodbě. Zdálo se mi, že chvíle, kde jsem se takhle oblečený plížil ve výcvikovém táboře, patří do nějakého jiného života. Byl jsem tak černý, jako bych ani nepatřil do skutečného světa.

Měla by mi zbývat zhruba hodina. Tak dlouho udrží vnější vrstva moje tělesné vyzařování na úrovni, která je příliš nízká, než aby zájímala infračervené přístroje.

Hodina. Víc než dost.

Klekl jsem si před kočičí dvířka, naposledy se nadechl a jediným plynulým pohybem vyklouzl ven jako prchající stín.

Úzký potok, který tekł za domem a měl se stát mou únikovou cestou, byl cítit zatuchlinou. Zastavil jsem se na temné linii zlomu mezi trávníkem a zahradní zdí. Nic. Až na lenivé bublání potoka a vzdálené zvuky přístavu bylo všude ticho. Nekonečně pomalu jsem otáčel hlavu, skenoval okolí aktivovanými senzory.

Odstavili vůz na polní cestě na konci naší ulice. Čekali tam nejspíš už hodiny, protože kapota dost vychladla. Uvnitř seděli dva muži, povídali si a nespouštěli z očí dvě krabičky na přístrojové desce. Vsadil bych se, že jim na nich neběží satelitní televize. Na okamžik jsem si je maximálně přiblížil, nepřipadali mi ale nijak nervózní. Nesahali po zbraních, nehráli si s vysílačkami a občas za volantem potáhli z něčeho, co vypadalo jako brčko. Řekl bych, že mě neviděli.

Pocítil jsem prudký triumf a ušklíbl se pod ledovou maskou na celé kolo. Už jsem si nepřipadal vydaný napospas okolnostem a rozhodnutím jiných. Vzepřel jsem se na konečcích prstů u rukou a u nohou, vnímal ocelové vibrace silových multiplikátorů, a vláčně jako kapka rosy stékal dolů k potoku.

Potok se táhne za řadou domů postavenou směrem do vnitrozemí až k hlavní silnici, kde je svedený do dlouhé, úzké betonové roury, aby se znovu objevil na druhé straně kruhového objezdu, hluboko pod úrovní cesty, obklopený převážně rozsáhlými farmami.

Já se tam hodlal objevit taky.

Lezl jsem po čtyřech nad korytem jako černý brouk a opíral se o viklavé kameny a popraskané hroudy hlíny. Potok na dvou místech překrývají přístavky: první patří k domu rodiny s mnoha dětmi, jejichž otec jezdí každý den za prací do Killarney, druhá je garáž pana

Jamese Brannigana, kvůli dokonalé preparaci zvířat o dost větší, než vyžadoval vůz, který už stejně prodali. Prolezl jsem pod nimi se zatajeným dechem, občas skoro na úrovni zatuchlé vody.

Pak, právě když jsem se v duchu připravoval, že vlezu do dlouhé roury, jsem nad sebou zaslechl hlasy.

Schoval jsem se do nejbližšího stínu. Most. Zapomněl jsem na můstek pro pěší, který překlenul potok kousek od silnice. Nedaleko odsud totiž leží oblíbená turistická restaurace, takže ta lávka má smysl.

Nade mnou stáli žena a muž, ponoření do lenivého rozhovoru. Jeho hlas zněl hrdelně, ona mu rozmarně odpovídala. Naštěstí věnovali větší pozornost jeden druhému než událostem v temných hlubinách pod sebou. Nehybně jsem strnul, což v ledovém oděvu nebylo nijak obtížné. Že bych se jim jednoduše protáhnul pod nohama? Co když koutkem oka přece jen zaznamenají pohyb? Nebo zrozpáčití a podíívají se stranou, přímo mně do očí?

Ale pak se políbili a já si troufl dál. Myslím, že to byl jejich první polibek nebo rozhodně milník jejich vztahu, protože najednou už nic neviděli a neslyšeli, dokonce ani kutálející se kamínek, který jsem ve spěchu skopnul. Nerušeně jsem se vnořil do úzké, nekonečné roury, která vede skoro až do srdce Dingle.

Pro tyhle věci mě vytrébovali. Plazil jsem se stovky yardů klaustrofobicky úzkou šachtou a s úlevou se vynořil na druhé straně, postříkaný blátem. Ve stínu jedné z farem jsem si sundal oblek, sroloval ho do balíčku, který v sobě ještě nějakou dobu udrží chlad, a ukryl ho. Pak jsem se vyšplhal nahoru do svahu a vyšel na ulici, předstíraje, že jsem si byl odskočit v křoví. Nikdo si mě nevšímal. Podíval jsem se nahoru na promenádu, zapnul ODP, a když ohlásil, že je vzduch je čistý, vydal jsem se dál k Brennanově hotelu.

#

Najednou jsem dostal strach, že přijdu pozdě. Chtěl jsem slyšet, s kým Reilly telefonuje. Chtěl jsem vědět, co bude vykládat. Jak jsem tak krácel temnými uličkami, kolem rozpukaných zdí a osvětlených

oken, opanovalo mě intenzivní napětí a ozvěna vlastních kroků se mi rozléhala v uších jako dusot nějaké soukromé armády.

Parkoviště za Brennanovým hotelem bylo tiché a opuštěné. *Private Car Parking* stálo na modré ceduli s logem hotelu, *Guests Only*. V rozsáhlém areálu parkovaly pouze dva vozy. Kdepak, vražda není dobrá reklama. Nejvyšší patro hotelu bylo úplně temné, většina ostatních oken taky.

Reilly bydlí vždycky ve stejném pokoji: druhé patro, číslo 23, apartmá s výhledem na přístav. Vzhledem k momentálnímu počtu hostů jistě neměl problém dodržet tento zvyk, dokonce i při rezervaci na poslední chvíli. Ostatně v okně, o němž jsem se domníval, že je jeho (a jeho satelitního telefonu) se svítilo.

Zůstal jsem stát na štěrkové příjezdové cestě, vedle dvou nehez-
kých betonových sloupků. U jednoho ležel kus cihly. Zvedl jsem ho, abych si ho prohlédl. Bezpochyby to byla cihla, kterou jsem mrštil z Itsumiho pokoje po jeho vrahovi. Podíval jsem se na zadní fasádu hotelu, snažil se porovnat vzpomínku na výhled z Itsumiho okna s pohledem odsud zezdola, otočil jsem se, prohlédl si cestu, po níž neznámý utekl, protože jsem ho netrefil pořádně. S tím už se nedalo nic dělat. Odolal jsem náhlému impulsu rozdrtit cihlu v dlani a hodil ji zase zpátky na zem.

U dveří v zadní části hotelu stál muž v kuchařské čepici a bílé zástěře, kouřil cigaretu a lhostejně se po mně díval. Stál jsem na místě a prohlížel si okno Reillyho pokoje. Parapet vypadal dobře, masivní kamenná římsa, která po staletí odolávala irskému počasí. Omítka mi zase tak stará nepřipadala, navíc se drobila, samotné zdivo už asi taky nebylo v nejlepším stavu, proto ho nejspíš někdo vyztužil několika ocelovými skobami. Jedna z nich byla na docela šikovném místě. Počkal jsem, až kuchař dokouří a vrátí se dovnitř, rychle jsem přešel parkoviště, znovu se rozhlédl na všechny strany, a když jsem si byl jistý, že vzduch je čistý vyhoupl jsem se mohutným skokem na zadní stěnu Brennanova hotelu.

Pravou rukou jsem se chytil parapetu, přitáhl se, trochu se zhoupal a zapřel levou nohu o hák ve zdi. I špička pravé nohy si snadno našla oporu, takže jsem tak na okamžik setrval a nehybně naslouchal, jestli si mě někdo nevšiml.

Nikdo nekřičel, nikde se neotevírala okna, nikdo vzrušeně nesvolával rodinu a přátele. Tady nahoře byly silně cítit kuchyňské výpary a odpadky. Opatrně jsem se vytáhl kousek výš a nakoukl dovnitř.

Byl to skutečně Reillyho pokoj. Až na to, že Reilly netelefonoval. Seděl na gauči, vedle sebe kufřík s vysunutou satelitní anténou, a hovořil s návštěvníkem, který seděl zády ke mně ve starožitném křesle.

I to mohlo být zajímavé. Spustil jsem se zase o něco dolů, přiložil na stěnu technicky vylepšené ucho a zapnul zesilovač.

„...definitivní rozhodnutí...“

„...v žádném případě připustit, aby DRAGON BLOOD...“

„...nemůže utéct, i když je kyborg...“

Nebylo úplně jednoduché nastavit výkon a kmitočtovou charakteristiku zesilovače tak, abych slyšel jejich rozhovor a přitom neohluchl kvůli dalším, příliš silně pronikajícím zvukům. Neznámý návštěvník mluvil zřetelněji než Reilly, ale s měnící se hlasitostí, a tiiché pasáže mi i přes veškerou techniku zůstávaly utajené.

„...srdečně ukradené, co dělají ostatní! Já dostávám rozkazy z Washingtonu a taky podle nich jednám.“

„Poslyšte, to celé je veliké nedorozumění.“ To byl Reilly, tiše, skoro ufnukaně. „Jen co dostanu k telefonu generála...“ Bla bla bla. „Pochopte přece, to jsou moji chlapi. Starám se o ně už skoro dvacet let a za každého z nich dám ruku do ohně.“

„Jen abyste se nespálil, majore.“ Zlomyslný smích. „Víte, jak vám říkají za vašimi zády? Žabí ksicht. Křečovitý dědek. Taťka Reilly. Chcete slyšet víc? Utahují si z vaší slabosti pro klasické blues, ti vaši chlapi.“

„*Tohle všechno už přece dávno vím!*“ pravil Reilly a já i přes stopu tlustou zeď poznal, že mu to zlomilo srdce.

„A ten doktor měl Fitzgeraldovy rentgenové snímky. Celou sbírku. Málem nám upadly uši, když jsme ho slyšeli. Chcete mi tvrdit, že tohle jste taky věděl?“

Vnitřnosti se mi proměnily v led.

O'Shea. Ten člověk mluvil o O'Sheovi. Zavřel jsem oči, vybavoval si, co se kdy stalo. O'Shea mi volal ve středu večer. Na pevnou linku, protože na mobilu bylo obsazeno. Ale já idiot si nedal dvě a

dvě dohromady. Zcela bezmyšlenkovitě jsem ho přiměl, aby prozradil, že zhotovil mé rentgenové snímky, a zpečetil jsem tak jeho osud.

Takže takhle se to stalo.

Já sám přilákal k doktoru O'Sheovi pozornost jeho vrahů. Vinen, ctěný soude. Přiznávám, jsem vinen. Ne, nezmáčkl jsem spoušť, ale přesto jsem vinen.

Kdo za dveřmi poslouchá, o sobě slýchá...

Náhle se mi vybavilo, jak jsem kdysi tiskl ucho k ložnici rodičů. Zvláštní – roky jsem si na to nevzpomněl, ale ano, dělal jsem to. S takřka panickou posedlostí jsem celé noci poslouchal jejich hádky, horečně uvažoval, jestli bych nemohl nějak zařídit, aby se měli konečně rádi, a chvěl se, kdykoli padlo moje jméno. Ovšem když diskuse za kytičkovanou tapetou začaly být opravdu hodně hlasité, mluvila o mě matka výhradně jako o *tvém synovi*, jako by za mou existenci a moje zločiny zodpovídal výlučně táta. Pronášela ta slova ocelově tvrdým, nesmiřitelným hlasem, při němž mi tuhla krev v žilách. Mimochodem, když posloucháte přes zeď, je nejlepší přiložit na ni dřevěnou kostku z dětské stavebnice a přitisknout k ní ucho. Přišel jsem na to sám, mnohem dřív, než jsme se ve škole učili o zvukových vlnách a jejich šíření.

Při vzpomínce na ony bezesné noci, kdy jsem se chvěl zimou a strachy a snažil se z útržků rozhovoru vyčíst svůj osud, mi připadalo neuvěřitelné, že jsem ještě pořád naživu.

S námahou jsem se vrátil zpátky do přítomnosti. Rozhovor už se dávno odpoutal od nepodstatných detailů jakým byla vražda irského venkovského lékaře.

„...taky možnost. Každý kyborg má přece v systému manuál. Někdo údajně přišel na způsob, jak ho vytisknout...“

„...spiknutí? To je absurdní...“

„...soudy přičkly lidem obrovské sumy peněz dokonce na základě mnohem absurdnějších žalob. Whitewaterův psychologický profil kupříkladu ukazuje, že by nebyl proti...“

„...a co ten právník zjistil o DRAGON BLOOD? A především – jak?“

Zase ta záhadná slova. Znovu jsem se trochu nadzdvihl, pravou ruku s ocelovou neúprosností sevřenou kolem parapetu. Reillyho ná-

vštevňík právě vstal a chystal se odejít. Poprvé jsem ho viděl. Bylo mu asi pětadvacet, měl vytrénované tělo a široká ramena, krátké tmavé vlasy a bezvýrazné oči. V ruce držel mobilní telefon téže značky, jakou si oblíbili moji pronásledovatelé.

Znal jsem ho. Nebyl to nikdo jiný než muž, kterého jsem pronásledoval do pokoje Harolda Itsumiho. Jeho vrah.

Zbytek rozhovoru mě nezajímal. Viděl jsem dost. Pustil jsem se a přistál nehlučně jako kočka dole na parkovišti.

#

Sedíme znovu za velkým bílým konferenčním stolem ve velké bílé konferenční místnosti, v níž se projednávají všechny podstatné aspekty projektu, my, pět nejsilnějších mužů na světě, pretoriáni budoucí armády nadlidí, a bojíme se, že to ještě není úplný konec, že všechno bude pokračovat dál a že pro nás není úniku.

Je to strašlivé. Je to horší než válka. Je to nejhorší den našeho života.

Právě když se zdálo, že nejriskantnější operace máme za sebou a že to zvládli alespoň ti, co jsou ještě naživu, zabila našeho kamaráda Lea Seinfelda interní chyba systému.

Opět sedíme proti generálovi – tentokrát je vyzáblý, se zkriveným obličejem, válečník od psacího stolu z Pentagonu –, a lékaři, jenž se na nás dívá, jako by vůbec nechápal, oč vlastně jde. „Mohu vás ujistit, že si selhání systému absolutně nedovedeme vysvětlit,“ opakuje donekonečna, jako by si opravdu myslel, že nás právě tohle uklidní.

Naším mluvčím je Juan Gomez. Gabriel na něj kývl a předal mu svou funkci. Juan je synem mexických přistěhovalců, ví, jaké to je, když se na vás lidé dívají skrz prsty. Naučil se, jak je důležité správně se vyjadřovat, a naučil se to dobře. Už jen jeho slovní zásoba je úctyhodná. Když chce, umí mluvit jako divadelní herec – se správným důrazem, precizně a působivě – a rozhodně mluví lépe než kdokoli jiný z nás. Byl by z něj skvělý televizní hlasatel.

Ta role navíc odpovídá jeho naturelu: když Juan říká, co si myslí, činí tak nejprve způsobem, jenž jeho protějšku umožní zachovat tvář.

Ale pokud je třeba, jdou veškeré ohledy stranou, a pak umí být opravdu nepřijemný. Juan Gomez dokáže měnit slova ve zbraně.

A když je přesvědčený, že má pravdu, nedělá kompromisy. Začne vysvětlovat naše stanovisko. Lékař znovu a znovu zdůrazňuje, že za nic nemůže. Juan reaguje nejprve zdrženlivě, ale lékař se dopustí chyby, odporuje mu, naivně si hraje na poloboha v bílém plášti. A Juan Gomez ho zničí. Nikdy předtím ani potom jsem nic podobného nezažil – vzduchem létají argumenty jako rychlé, precizní, takřka chirurgické rány mečem, lékař je vyplíněn a vypeskován, doslova rozebrán na prvočinitele. Když s ním Juan skončí, je všechna krev, kterou ten člověk má, shromážděná v jeho hlavě, a průvan z otevírajících se dveří by stačil, aby ho odfoukl. Ale dveře se neotevrou. Kariéra toho muže skončila před našima očima.

Nastane strašidelné ticho. Generál zbledne. Očividně se obává, že teď přijde na řadu on, nebude-li okamžitě jednat. Rychle sáhne po kufříku, vytáhne hromádku papírů a začne nám vysvětlovat, že byly odsouhlaseny dodatečné finanční prostředky, aby se problém prozkoumal a odstranil a aby se opakování oné události na věčné časy a za všech myslitelných okolností vyloučilo. Dodatečné finanční prostředky ve značném objemu, dodává a opakuje: ve *velmi* značném objemu.

Juan chce vědět, co to konkrétně znamená.

Právě se dává dohromady nový tým konstruktérů, vysvětluje hubený generál. Jde o lidi, kteří nemají s dosavadními vývojáři nic společného a budou pracovat naprosto nezávisle. Znovu projdou celý systém z hlediska bezpečnosti, radikálně, bez předsudků a bez ohledu na náklady. Půjde většinou o lidi z vesmírných projektů, zvyklé na pojmy jako *fail safe* a *worst case*. Kde bude třeba, bude systém pozměněn, doplňková opatření zajistí, aby byl bezpečnější. Udělá se prostě cokoli, jen aby nemohlo znovu dojít k téže interní chybě jako u seržanta Leonharda Seinfelda.

„Znamená to, že budou zapotřebí další operace?“ skočí mu do řeči Forrest DuBois.

Generál zmlkne. Ani lékař nic neříká. Taky nemusí.

Víme, co to znamená.

Slunce pálí z oblohy na spravedlivé i nespravedlivé. Fouká horký vítr.

Vlajky se nad námi třepotají jako vlnobití hvězd a pruhů. Trumpeta zní plechově, ale vznešeně se blyští v oslnivém světle oslnivého dne.

Stojíme v pozoru. Rakev pod vlajkou a všemi věnci a kyticemi skoro není vidět. My víme, co v ní leží. Většina přítomných to ani netuší.

Kratší či delší projevy neberou konce. Věty se podobají jedna druhé, slova jsou vážná, v hlasech se chvěje patos. Vlast. Čest. Statečnost. Plnění povinností. Znovu a znovu je zapřísaháván bůh, jako by nebylo tak docela jisté, že se téhle duše ujme.

Uniformy. Řady pestrých, lesklých řádů na hrdinských hrudích, kapky potu na čelech, ale nikdo se je netroufá otřít. Vojenské držení těla, disciplína, poslední čest padlému kamarádovi – o tohle tady jde.

Nebo snad odpovědní činitelé nakonec ve skrytu duše pochybují? Pochybují o Leově lidské podstatě, o existenci jeho duše? Jsme ještě lidmi? Nebo k nim už tak docela nepatříme, když v sobě máme kusy oceli? Pokud ano, jaký je rozdíl mezi ocelí a vápníkem? Mezi ocelí a uhlíkem? Neobsahuje snad ocel uhlík? Nejsem si jistý, ale myslím, že jsem něco v tom smyslu četl. Co nám stroje ubírají z lidskosti? Zdá se mi, že je to špatná otázka, protože automaticky něco předpokládá. Berou nám stroje lidskost? Jsou vůbec něčeho takového schopné? Myslím, že ne. Připravila nás o něco kapesní kalkulačka, protože taky umí počítat? A co počítat? Jsme snad méně lidmi, protože se počítat může stát šachovým velmistrem? Půjdeme pak na panáka s vítězným strojem nebo s nešťastným poraženým? Copak nestavíme stroje právě proto, aby byly v něčem lepší než jsme my? Jen proto přece člověk vymyslel bagr, ukul kladivo, natahal telefonní kabely kolem celého světa.

A pokud nás stroje, ocelové kosti a umělé oči skutečně okrádají o lidskost, jak je to potom s umělým kyčelním kloubem? Kardiostimulátorem? Kostí zpevněnou hřebem? Naslouchátkem? Brýlemi? Kudy přesně prochází hranice? Pokud člověk s umělým srdcem už není člověk, jaký má smysl mu ho implantovat?

Vojenský rabín začne hebrejsky zpívat žalmy. Neznám odpověď. Nikdo ji nezná. Máme pouze otázky. A naději, v nejlepším případě. Hejno ptáků vystřelí nad našimi hlavami vzhůru k nebi, jako by se chtělo vrhnout do slunce.

#

Bill Freeman je nahý, jako vždycky, když se natře olejem a čeká, až se vsákne. „Mlátili otce, když byl mladý,“ vypráví mi. Já už se oblékám. „Mlátili, chápeš? Jako se mlátí zvíře. Jako se pohání osel, který nechce nebo nemůže dál. Protože byl černý. Viděl jsem jizvy, ale až když byl mrtvý. Celý život je schovával.“ Bill vypadá jako bůh vyřezaný z ebenového dřeva. Natáhne paži, napne biceps a kůže se mu vším tím olejem leskne jako černá metalíza. Dívám se na ni, ale zároveň nedokážu odvrátit pohled od jeho napůl vztyčeného penisu. I on se leskne. „Tenkrát jsem si poprvé přál mít kůži z ocele. Z pancířové ocele, chápeš?“ Bill na mě podívá a rty se mu zvlíní v pohrdavém úsměvu. „Ne, jistěže nechápeš, *white guy*.“

#

Přemýšlím, jestli jsem kdy pochopil, jací ostatní vlastně byli. Co je pohánělo. Co je přivedlo na tohle místo, nadělilo jim tenhle osud.

Přemýšlím, jestli jsem kdy pochopil, co pohánělo mě samotného. Myslím *doopravdy*.

Avšak skutečná dobra, mír a svoboda, jsou nedílná a jejich celek náleží právě tak všem jako jednotlivcům. Proto uvažuje mudrc, či zásluhou se mu dostává jejich plného požívání, či zásluhou ho obecná nezbytnost nevolá do zbraně, ani ke konání hlídek, ani k obraně hradeb...

Seneca, EPISTOLAE MORALES

19. kapitola

Pondělní ráno bylo neobvykle chladné a jasné. A v přístavu se děly zajímavé věci.

Nejdřív jsem viděl jenom loď. Byla velká, nedala se přehlédnout dokonce ani z mého kuchyňského okna – vojensky šedý ocelový kolos, prošpikovaný anténami a radary jako vánoční stromeček. V malém přístavu v Dingle vypadala téměř násilně. Vyšel jsem z domu, ignoroval své pronásledovatele, a cestou do města zjistil, že na zádi válečné lodi vlaje oranžovo-bílo-zelená irská vlajka. Loď se jmenovala *L. É. Murrigan* a soudě podle značného počtu udivených diváků shromážděných na přístavní hráz, jsem nebyl jediný, kdo o žádných manévrech irského námořnictva nic netušil.

Pozornost zvědavců však platila šedivé lodi jen zčásti. Ještě větší senzací bylo množství policistů v přístavu. Bylo tam víc modrých policejních aut, než kdy hrabství Kerry spatřilo na jednom místě, o Dingle vůbec nemluvě. Značná část prostranství byla uzavřená a muži v bílých ochranných oblecích a rukavicích pečlivě prohledávali každý čtvereční coul špinavé země. Do vod přístavu se nořili dva potápěči. Doprovázela je malá veslice s několika muži v uniformě.

Rozvážně jsem se blížil k davu. Muži v kšiltovkách do čela a ženy s pevně utaženými šátky vážně komentovali jednání policie a tvářili se zasmušile.

Prohlížel jsem si loď s anténami. Z náhlého popudu jsem zapnul teleskopický pohled, abych si prohlédl obličej námořníků. Mladí muži, jak se dalo čekat, a samozřejmě jsem nikoho z nich neznal – ale několikrát jsem měl dojem, že jsem za tím či oním průzorem zahlédl americkou uniformu. Ne, tohle nebyly manévry.

Pokračoval jsem v cestě. V mém životě existovaly naléhavější věci. Například banka, která si ponechala mou platební kartu. Nebo pošta, která si nechávala moje balíčky.

„Slyšel jste to?“ přivítal mě Billy a ohryzek mu vzrušeně poskakoval. „V přístavu prý vyplavala na břeh mrtvola.“

„Nepovídejte,“ opáčil jsem.

„Nikdo neví, kdo to je,“ pokračoval.

„Mně by bylo milejší, kdyby na břeh vyplaval můj balíček.“

„Oh,“ udělal Billy, podrážděně zamrkal a projel si prsty rozježené vlasy. „No, obávám se...“ Zmizel vzadu a chvíli se tam přehraboval.

„Já bych si všiml, kdyby něco přišlo, pane Fitzgeraldde,“ volal přitom.

„Hned bych vám zavolal, víte. Víím, jak dlouho na tu zásilku čekáte.“

„Slíbili mi, že dnes dorazí,“ řekl jsem.

Chvíli bylo ticho. Pak se Billy s prázdnýma rukama vrátil k pře-pážce. Zavrtěl hlavou. „Lidi toho naslibujou...“

Rychlým krokem jsem vyšel na ulici, zamířil po Main Street k Brennanově hotelu a kolem recepce nahoru po schodech, než ze sebe překvapená paní Brennanová stačila vypravit jediné slovo, a o několik vteřin později jsem bušil na Reillyho zamčené dveře. Stačila se bemenší záminka, a byl bych je vyrazil.

Reilly mi otevřel v pyžamu a s olivově zelenou, vatovanou obličejovou masku na čele. Očividně byl ještě celý ospalý a zmatený. *Jet lag* dá člověku zabrat. „Duane? Vy? Co tady, k čertu...?“

Nečekal jsem, jestli mě pozve dál, a vpochodoval jsem do pokoje. „Právě jsem byl na poště,“ křičel jsem přitom, až se třáslly stěny. „Dřív mi tam vždycky chodily balíčky, vzpomínáte? Dneska měl taky jeden přijít. Akorát že nic nedorazilo.“

Zavřel dveře a konečně si sundal tu zatracenou spací masku. Jeho pyžamo bylo překvapivě jednoduché, se stříbrnými peckami na ramenou by se klidně dalo považovat za náhradu uniformy. „Pošta? A už ji vůbec přivezli?“

„Přivezli.“

Natáhl se po budíku na nočním stolku „Kolik je vlastně hodin? Můžu tam znovu zavolat, ale jsem si jistý, že nejpozději zítra...“

„Přestaňte, Georgi,“ zasyčel jsem. „Víte moc dobře, že už žádný balíček nepřijde. Nikdo neměl v úmyslu obnovit dodávky. Tak je to přece, nebo ne?“

Nechal budík být a unaveně klesl na kraj postele. „Je to problém kompetencí. Snažil jsem se vám to vysvětlit. Sám tomu momentálně dvakrát nerozumím.“

„Chápu.“ Sluchátko pokojového telefonu leželo vedle aparátu. „Ale jak je možné, že Gabriela Whitewatera přejelo nákladní auto? Rozumíte aspoň tomu?“

Neřekl nic. Podíval se na mě a oči se mu rozšiřovaly, v jeho pohledu se pojila hrůza se strašlivou předtuchou. „Gabriel?“ vydechl. Najednou mi připadal malý, jak tak seděl na kraji monumentálního tmavohnědého lůžka s nebesy.

Byl jsem nemilosrdný. „Ano, Gabriel. V sobotu dopoledne. A noc předtím zemřel Jack na *trombózu*! Forrest není k sehnání, Juan taky ne. Co to znamená, Georgi? Povězte mi, co to má znamenat.“

„Jsou na klinice. Juan měl už dlouho problémy s klouby...“

„Mluvil jste s nimi?“

„Ano, jistě, já...“

„Kdy?“

Nadechl se k odpovědi, ale nakonec nic neřekl, jen se na mě díval jako zraněné zvíře na lovce.

Přitáhl jsem si židli, sedl si k němu a taky jsem mlčel.

„Ten plán už tu existuje delší dobu,“ zašeptal nakonec. „Vždycky jsem byl rozhodně proti němu, Duane, to mi musíte věřit. Netušil jsem, že ho budou zvažovat jako nouzovou alternativu, když se objevil ten právník...“

„Jaký plán? Zabít všechny kyborgy?“

„Eliminovat *Ocelové muže*. Odstranit veškeré stopy projektu.“

Byl jsem rád, že sedím. Bylo mi, jako by se ve mně najednou rozevřela propast, hlubina neuvěřitelného zděšení. Jedna věc je vymýšlet si šílené teorie a něco úplně jiného zjistit, že jsou pravdivé. V prvním případě se prostě snažíte přijít věcem na kloub, vysvětlit nevysvětlitelné, vztekáte se, pohráváte si s nejrůznějšími možnostmi, ale ať vymyslíte sebezruďnější řešení, je to pořád jenom hra, která se vás ve

skutečnosti nedotýká. Teprve v okamžiku, kdy uslyšíte *Ano, přesně tak to je*, pochopíte, jak nestvůrné vaše podezření bylo.

Až na to, že pak už to není podezření.

„Zpanikařili, Duane. Nevěděli, kdo ten právník byl a co měl za lubem. Každé ráno čekali, že, co já vím, na titulní straně *Washington Post* vyjde obrovský článek o projektu *Steel Man*. Itsumi zmizel a jeho partneři věděli jen to, že mu někdo dal stříbrnou složku s červeným emblémem a že byl velice vzrušený.“

„Proč?“ zeptal jsem se bolavým hlasem. „Proč by mělo být nutné nás eliminovat? Přece jsme mlčeli. Žili jsme si sami pro sebe, žrali ty zatracené koncentráty a drželi hubu.“

„Báli se, že do toho někdo z vás půjde. Prosím, Duane, podívejte se přece, jaké šílené peníze lidi dostali jen proto, že nedokázali přestat kouřit nebo že si přiskřípli prst v mikrovlnce. Proces, při němž by každý z vás mohl získat miliardu dolarů – to už mohlo být pokušení.“

Vyskočil jsem ze židle jako automat, jako by ve mně byl systém, o němž nevím, ale byl to jenom vztek, starý, dobrý, přirozený vztek. „Sakra, Georgi!“ Dusal jsem k oknu, z něhož byl výhled na přístav a policisty a loď. „Miliarda dolarů? A co já s ní? Vždyť neutratím ani regulérní penzi. Co bych dělal s miliardou dolarů? Nová střeva si nekoupím ani za deset miliard.“

Přikývl. „Takhle se na to díváte vy. Ale třeba Gabriel to viděl jinak. Sám se podobnými myšlenkami zabýval, to vím. Přivítal by Itsumiho s otevřenou náručí.“

„To je směšné,“ prohlásil jsem. „Georgi, v padesátých letech nahнала armáda mraky vojáků do zamořených oblastí, kde se testovaly atomové bomby, a polovina z nich později zemřela na rakovinu. Sy-pala nic netušícím americkým občanům na hlavu radioaktivní odpad, aby zjistila, jaké to bude mít zdravotní následky. Dneska je to všeobecně známé, každý si o tom může přečíst. A kolik se vedlo procesů o náhradu škody? Neslyšel jsem ani o jediném. Tak mi nevykládejte, že se prezident rozhodl nechat povraždit všechny kyborgy, protože se bojí žaloby. To je směšné. Musí za tím být něco jiného.“

Reilly seděl mlčky, projel si rukou vlasy, na okamžik ke mně vzhlédl a opět odvrátil zrak, díval se do prázdna, znovu si prohrábl

vlasý. Byla to děsivá chvíle. Pochopil jsem, že pravda bude ještě mnohem zruďnější než všechno, co si dokázala vymyslet moje fantazie.

„Je tu jedna věc, o které nevíte,“ řekl Reilly. Řekl to doopravdy, nebo to byly jen moje podrážděné nervy? Slyšel jsem hlas, který se zdál být jeho, ale nemohl bych přísahat, že promluvil.

Myslím, že jsem něco odpověděl, ale už nevím co. Možná jsem jen vydal nějaký neartikulovaný zvuk.

Vzpomínám si ale, že právě v tom okamžiku zakryl slunce dešťový mrak a jasné světlo zmizelo, jako když někdo zmáčkne vypínač. Tmavohnědý nábytek a žlutozelený strop, polštáře, závěsy a tapety vytvořily pochmurnou divadelní kulisu kouzelného lesa.

Reilly zmučeně zašeptal: „Armáda se sice vzdala projektu *Steel Man*, ale nikoli nápadu vytvořit dokonalého vojáka. Už nějakou dobu se to zkouší znovu. Tentokrát pomocí genových technologií. Cílem je stvořit takzvané *chiméry*, lidi, kteří budou mít určité zvířecí vlastnosti – sílu medvěda, obratnost pantera, odolnost pavouka a tak dále.“ Ještě než pokračoval, věděl jsem, co řekne. „Projekt běží pod kódovým označením *Dragon Blood*.“

Nukleární baterie v pánvi byla náhle nesnesitelně těžká. Odvlekl jsem se zpátky na židli. „Takže totéž ještě jednou?“

„Poučili se z našich chyb. Tentokrát se nic neuspěchá. První pokusy už probíhají, ale bude ještě dost dlouho trvat, než se objeví výsledky. Přirozeně. Člověk potřebuje osmnáct let, aby dospěl.“ Otřel si rukávem pyžama z čela pot. „A tenhle projekt, Duane, se chrání všemi dostupnými prostředky. Je to otázka národní bezpečnosti.“

„Ale jak to souvisí s námi?“

Reilly se zasmál, neveselý smích přešel v kašel. „Nenapadá vás to? Dejme tomu, že by na veřejnost nějak prosáklo, že existoval projekt *Steel Man*. Co by se asi stalo? Kongres by ustanovil vyšetřovací výbor. Vyslýchali by tehdejší zaměstnance, z nichž někteří dnes pracují na *Dragon Blood*. Existenci *Dragon Blood* by se už nepodařilo utajit. Dovedete si představit, co by senátoři řekli, až by zjistili, že se jich ani v jednom případě nikdo na nic neptal?“ Zavrtěl hlavou. „Tohle armáda v žádném případě nepřipustí. Ne, když jde o tak dlouhodobý projekt.“

Který navíc už svou podstatou porušuje veškeré mezinárodní úmluvy. Pochopil jsem. Nevěděl jsem sice, jak chtějí odstranit všechny stopy projektu, který stál miliardy dolarů, trval léta a účastnily se ho stovky lidí, ale pochopil jsem, že já a ostatní kyborgové jsme představovali živé důkazy. Dokumenty lze zničit, nahrávky a pevné disky smazat, svědky zastrašit nebo uplatit – dokud existuje pět mužů, které stačí postavit před rentgen, aby vyšlo najevo neuvěřitelné, jsou veškerá bezpečnostní opatření k ničemu.

„Jak dlouho už víte o *Dragon Blood*?“ zeptal jsem se.

„Od včerejšího večera.“

Zajímalo by mě, jak se Harold Itsumi k tomu označení dostal. Otázka, kterou jsem nemohl nadhodit, aniž bych prozradil, že jsem tu ztracenou složku viděl.

„Obávám se, Georgi, že jste v tom až po uši,“ řekl jsem místo toho. „Jestli se skutečně rozhodli eliminovat *ocelové muže*, potká vás... nehoda, stejně jako Gabriela a ostatní.“

Reilly se na mě apaticky díval. Včera působil jen unaveně a rozladěně, teď vypadal jako člověk, který se dívá, jak se mu život nezadržitelně rozpadá na kusy.

„Já vím,“ přikývl, jako by tím bylo řečeno vše.

„A?“

Vstal, těžkopádně, jako by se za poslední minuty jeho váha zdvojnásobila, a přešel k psacímu stolu, na němž ležel kufřík se satelitním telefonem. Nad ním viselo zrcadlo ve zlaceném rámu. „Tohle je můj život,“ oznámil svému obrazu. „Co mám dělat? Přisahal jsem na vlajku, na ústavu Spojených států. Přisahal jsem, že položím život, jestliže to prospěje mé vlasti. Že zemřu, jestliže to přikáže právoplatně zvolený prezident. To je můj život, Duane.“

Na okamžik jsem nabyl podezření, že to na mě jen hraje, že všechno je předem domluvené a on mě má žvaněním o patriotismu a vznesených ideálech přimět, abych se rozhodl obětovat, abych se smířil se skutečností, že venku je komando agentů a čeká, až dostane rozkaz usmrtit mě. Ale kdyby byl Reilly opravdu tak dobrý herec, rozhodně by se v minulých letech tolik neztrapňoval. Ne, on skutečně mluvil sám se sebou. „Přestaňte, Georgi. Tohle nemá s věrností ústavě co dělat. Tohle je jenom špinavá hra tajných služeb, nic víc.“

„Ano,“ přikývl. „Ano, jistě.“ Otočil se ke mně. „Mimochodem, měl jste pravdu.“

Něco takového člověk obvykle rád slyší, ale momentálně bych se bez toho docela dobře obešel. „Já? V čem?“

„Itsumiho eliminovali naši lidé.“

Neřekl mi nic nového a já se nenamáhal předstírat nevíru nebo zděšení. „To ale znamená, že celou dobu věděli, kde je. Že mu nepřišli na stopu teprve po zprávě o jeho zavraždění.“

Reilly přikývl. „Ve skutečnosti už od minulé neděle věděli, že je tady. A jakmile to zjistili, poslali sem komando.“

Zajímalo mě, jestli Reillymu pověděli, jakou roli jsem v celé věci sehrál já. „Od minulé neděle...?“ opakoval jsem, převaloval ta slova v ústech, protože se mi zdálo, že mají nějaký skrytý význam, který mi uniká.

„Věděli to od vás, Duane,“ řekl Reilly.

Tentokrát jsem ohromení předstírat nemusel. „Ode mě?“ Zavřel jsem ústa a nevěřícně potřásl hlavou. „Nesmysl. Minulou neděli jsem ještě ani nevěděl, že existuje.“

„Ale telefonoval jste Gabrielovi Whitewaterovi a vyprávěl jste mu, že vás pronásleduje nějaký Asiat.“

„Cože?“ Reilly po mě vrhl pohled zastřený smutkem. „Jeden z členů komanda mě včera navštívil. Přehrál mi tu nahrávku.“

„Nahrávku?“ To přece není možné. Jak by to mohlo být možné? Mluvili jsme přes linku, o které nemohl nikdo vědět...

„Pokusili jste se vytvořit bezpečné spojení,“ pokračoval Reilly ztěžka. „Pomocí vašeho mobilu a soukromé přípojky ve Whitewaterově sousedství, jejíž číslo vám sdělil zašifrovaně.“ Byl zklamaný, hluboce zklamaný. Jak se jen jeho chlupci mohli dopustit takového úskoku, tak nebetýčné záludnosti? „Jenže k vaší smůle patří k odposlouchávacímu týmu v Santa Barbaře jeden geniální programátor. Za deset minut měl hotový program, který zjistil všechny možné číselné kombinace a porovnal je s telefonním seznamem. Vyšlo mu sto možných čísel a čtyřicet tři z nich skutečně existovalo. Když jste Gabrielovi zavolał podruhé, byla všechna odposlouchávána.“

Takže mi mobil nechali schválně. Protože je zajímavé, komu všemu ještě zavolám.

„Nic jste neohlásil, Duane,“ pokračoval Reilly. „Proto vás podezírají, že jste se chtěl s Itsumim spolčit.“ Pohlédl na mě zarudlýma očima. „Neutečete jim, Duane. Kontrolují celé město. Na všech výpadovkách stojí vozy s radary a infračervenými přístroji. Hlídnají vás dům. Čekají, až budete tak slabý, že vás budou moci bez rozruchu sebrat.“

„A proč, pro všechno na světě? K čemu ta námaha? Proč jednoduše nepošlou snipera, aby mi rychle a bezbolestně prostřelil lebku?“

„Nevím. Možná proto, že jsme v cizině. Snaží se chovat nenápadně.“

„Tucty agentů obléhajících celé město jsou podle vás nenápadné?“

Bezmocně pokrčil rameny. „Já nevím, Duane. Víím jen, že mají výslovný příkaz nic vám neudělat. Výslovný, a ze zatraceně vysokých míst.“

Nevím proč, ale ohromilo mě to. Z Gabriela udělali bez váhání placku. Nevím, co přesně provedli Jackovi, ale určitě nebyli cimprlich. „Prosím? A proč?“

„Dokud neporušíte povinnou mlčenlivost, nebudete se chovat násilně a tak dále.“

„A dokud budu sedět na zadku a umírat hladu.“

„Další koncentráty vám opatřit nemůžu, to je pravda.“ Položil masitou dlaň na kufřík s telefonem. „Ale něčeho jsem přece jenom dosáhl. Alespoň doufám. Jedna naše loď, *USS Rushmore*, vyplula z Cadizu ve Španělsku na misi do severního Atlantiku. Trochu si zajede a zítra večer dorazí k irským výsostným vodám.“

Podívejme se. „Pročpak? Aby vedla válku proti naší vlastní tajné službě?“

„Má k dispozici jeden z těch nových lehkých přistávacích člunů, LCNT s nosnými křídly. Vyzvedne nás. V úterý večer, v osm hodin, na posledním molu. Připloujou, vezmou nás na palubu a budou pryč, než si kdokoli stačí uvědomit, co se děje.“

„A pak?“

Zaváhal. Ta odmlka mluvila za vše. „Aspoň budeme u našich lidí. U mariňáků, Duane. Najdeme nějaké řešení. Věřte mi.“

„Mně spíš připadá, že jestli na tu loď nastoupím, budu jako ovce, co jde dobrovolně na porážku.“

„Víc vám nabídnout nemůžu. Budete mi muset důvěřovat. Naposledy.“

Podíval jsem se na něj a uvědomil si, že momentálně myslím na příliš mnoho věcí, než abych dokázal pokračovat v rozhovoru. „Musím si to rozmyslet,“ řekl jsem. „Stačí, když vám zítra zavolám?“

„V podstatě stačí, abyste byl včas na molu.“

„Já vám stejně zavolám,“ řekl jsem.

Pak jsem odešel, pevně rozhodnutý nezavršit svůj ubohý život ubohou smrtí.

#

Píše se duben 1991. Válka v Zálivu skončila před více než měsícem, Kuvajt je opět svobodný. Zase se smíme dívat na televizi, sledujeme zprávy a slyšíme, že SSSR stahuje svá vojska z Polska, celkem 50 000 mužů. Ze zpravodajských komentářů je cítit neklid, rozklad, zánik. Svět se mění tempem, které vyráží dech.

I projekt *Steel Man* se ocitl na pokraji zániku. Tři laboratoře byly vyklizeny a uzavřeny, přes sklo vidíme už jenom prázdné, tmavé místnosti. Oficiálně se jedná o dlouho plánovanou restrukturalizaci, ale člověk se ptá, proč odmontovali dokonce i zářivky ze stropu.

Podstupujeme už jen relativně malé zákroky, údajně jde výhradně o bezpečnostní opatření, aby se vyloučila interní chyba jako u Lea Seinfelda. Nám se ale zdá, že všichni vědci dělají, co je zrovna napadne. Termíny operací se dozvídáme na poslední chvíli, občas teprve večer předtím, a často jsou stejně překvapivě rušeny. Poprvé za dva roky nemáme některé dny co dělat. Nemáme tréninkový plán, i když nám občas někdo oznámí, že prý brzy nějaký bude. Larry Robinson, který projekt oficiálně ještě stále řídí, je věčně pryč, naléhavé povinnosti ho údajně drží ve Washingtonu. Prý denně telefonicky hovoří s vědeckými vedoucími jednotlivých částí projektu.

A na základně je čím dál tím méně lidí. Když jednoho dne procházím kolem kantýny pro mužstvo, vidím, že ji přepážkou rozdělili napůl.

Cestou z Brennanova hotelu, přibližně na úrovni *Greany's Fish & Chips*, vedle mě znenadání zastavilo auto. Podíval jsem se dolů na otevírající se okénko spolujezdce a pohlédl přímo do bronzových očí inspektora Eugena Pinebrooka.

„Dobrý den, pane Fitzgeraldde,“ řekl unaveným hlasem. „Měl byste na okamžik čas?“

Vzdychl jsem a přikývl. Inspektor naznačil řidiči, aby zajel o kus dál na místo, kde mohl zastavit, aniž by přitom blokoval provoz.

„Možná už jste slyšel, že došlo ke třetí vraždě?“ zeptal se, když se unaveně vysoukal z vozu.

Přikývl jsem. „Pověděl mi to Billy z pošty.“

„Už zase Američan. Jistý Victor Savannah, alespoň podle papírů, které jsme u něj našli. Vylovili ho v přístavu, ale neutopil se.“ Mávl na apaticky se tvářícího mladíka, který na zadním sedadle hlídal krabici se spisy. Hoch vyhrabal manilovou obálku a podal mu ji ven. „Podívejte se na tohle, prosím. Jestli jste toho člověk už někde neviděl.“

Připadalo mi pozoruhodné, že ho nezajímá moje alibi na předchozí noc. Jako by ho někdo důvěryhodný ujistil, že jsem byl od pozdního nedělního odpoledne neustále doma. Zajímavé souvislosti. Vzal jsem si od něj obálku, vytáhl velkou fotografii a podíval se na ni.

Nijak mě nepřekvapilo, že se jedná o snímek muže, který byl včera večer u Reillyho. V okamžiku smrti nabyly jeho rysy výrazu neuvěřitelného údivu.

„Neznám,“ řekl jsem, zastrčil fotografii zpátky a vrátil mu obálku.

Pinebrook chvíli váhal. „Nikdy jste ho neviděl? Tady ve městě nebo někde jinde?“

„Ne.“ Hodil jsem obálku otevřeným okénkem na sedadlo spolujezdce. „Tady v Dingle začíná být poslední dobou nějak nebezpečno. Tři mrtví za jediný týden. Jeden si pomalu říká, jestli by nebylo lepší odsud vypadnout.“

Já tedy tvrdím, že mudrc nepodléhá žádné křivdě. A tak nezáleží na tom, kolika střel je terčem, protože jím žádná nepronikne.

Seneca, DE CONSTANTIA

20. kapitola

Až do večera ode mne nikdo nic nechtěl. Počkal jsem, až se setmí a snědl poslední plechovku koncentrátu. Dal jsem si načas, za prvé to mělo být na dlouhou dobu moje poslední jídlo a za druhé jsem po zbytek večera stejně neměl co na práci. Čekalo mě jen čekání.

Rozhodl jsem se čekat v obýváku. Seděl jsem na gauči, tiše psal a bojoval s nutkáním odhrnout závěsy na oknech a vykouknout ven. Najednou jsem dostal strach, že se zrovna dnes večer vykašlou na dosavadní záhadnou zdrženlivost a pošlou mi do domu sto agentů jednotky rychlého nasazení SWAT. Čekal jsem, naslouchal nejruznějším zvukům – vzdálenému šumění moře, mopedu nejstaršího syna sousedů o dva domy dál, klapající okenici –, a když bylo načase, předstíral jsem, že se chystám do postele jako každý den. Zhasnout v obýváku. Rozsvítit v kuchyni. Sledovaná osoba, díky nezataženým závěsům snadno rozpoznatelná, pije u dřezu sklenici vody. Zhasnout v kuchyni, rozsvítit v koupelně. Zhasnout v koupelně, rozsvítit v ložnici. Zhasnout na chodbě. Zhasnout v ložnici. Svítí už jen lampička na nočním stolku, asi po pěti minutách zhasne i ona. Sledovaná osoba se uložila ke spánku. Žádné zvláštní události.

Rozhodně mi nehrozilo, že bych nedopatřením usnul. Ležel jsem ve tmě úplně oblečený, celé tělo mi vibrovalo, a já přemítal, kdy asi mí hlídači zjistí, že jsem zmizel. Kdy jim začne být divné, že nevycháším z domu. Než vyrazím, mohl bych opatrně roztáhnout závěsy v obýváku, v noci si ničeho nevšimnou, ale ráno se bude zdát, že už jsem vstal. V posledních dnech jsem se jim ukazoval dost pozdě, takže s trochou štěstí přijdou na můj útěk až někdy odpoledne, a to už budu daleko.

Dalo se to provést. Musím jen nějak přestát úterý a středu... Ani jsem netušil, kdy ten kongres v Dublinu začíná. Ráno? Nebo až večer? Nevěděl jsem. Taky tam člověk nejspíš nemůže jen tak napo-

chodovat. Ale Finnan bezpochyby všechno zařídí, nemusím si dělat starosti. Jen musím být včas na smluveném místě.

Ležel jsem a zíral do tmy, z níž se rodí démoni. Úporně jsem se snažil nemyslet na nic, co mě čeká, a náhle mě napadlo, že se vlastně s Finnanem a Bridget pokoušíme srazit Spojené státy americké na kolena. Na jedné straně tři obyčejní smrtelníci – dobře, jeden ne tak úplně obyčejný, ale bezpochyby smrtelný –, na druhé největší vojenská, politická a hospodářská mocnost, kterou kdy tahle planeta spatřila. Oni měli armádu, bombardéry a atomové ponorky, my argumenty a naději v pobouřenou veřejnost. Při pomýšlení na tak nerovné měření sil mi břicho zachvátily podivné křeče, chvílemi jsem si dokonce myslel, že nukleární baterie prorezla a do břišní dutiny mi pomalu prosakuje vysoce radioaktivní substance tajného složení.

Nemysli na to. Nejlepší bude nemyslet vůbec na nic. Už nebylo co plánovat, co zvažovat, vůbec nic. Bylo absolutně jasné, že život, který jsem až dosud vedl, touhle nocí skončí, lhostejno jak. Už jsem na tom nemohl nic změnit.

#

Už jednou jsem se rozhodl radikálně změnit život. Bylo to v roce 1994, když jsem dostal zprávu o úmrtí paní Magillyové, nájemkyně mého domu v Irsku. V rozporu s doporučeními mého vedoucího důstojníka majora Reillyho, který měl strach, že bych mohl ohrozit jeho očekávané povýšení, jsem napsal na příslušný odbor ministerstva obrany, byl jsem pozván k pohovoru do Washingtonu a dostal písemné svolení usadit se v Irsku.

Strávili jsme ve *Steel Man Hospital* ještě víc než rok a čekali, co napadne nové vedoucí projektu, kteří se střídali prakticky po měsících. Po jednom si nás zvali k pohovorům, chtěli vědět, jak si představujeme budoucnost. Ale téměř všechna naše přání byla zamítnuta. Říkali jsme, že bychom rádi dělali to, k čemu nás postavili. *No chance*, zněla odpověď. Ani návrat k běžným ozbrojeným silám nepřicházel v úvahu, kvůli problémům s utajením. Nakonec padlo rozhodnutí projekt zastavit a poslat nás do důchodu. Rozkaz od prezidenta Bushe osobně.

Během několika dnů zhasla na základně světla. Nakonec odvezli i nás, směli jsme se rozloučit na předměstském parkovišti a naše námořní pytle pak naložili do připravených aut, každý do jiného. Nikdo netušil, kam jedou ostatní. Mě odvezli do blízkosti Chicaga, do ospalé díry jménem Auguria, a ubytovali v penzionu, který podle všeho provozuje jedna naše tajná služba. Nějakou dobu jsem tam žil a absolutně netušil, co mám dělat. Připadal jsem si jako kus starého železa. A nemohl jsem se ani opít! Dopis od realitního makléře, který chtěl vědět, jestli má dům zase pronajmout, mi připadal jako pokyn osudu.

Stěhování bylo jednoduché. Neměl jsem prakticky žádný majetek a mou cestu musel zorganizovat Reilly, protože jsem kvůli implantátům nemohl letět běžnou linkou. Vojenské letadlo mě dopravilo do Shannonu a vůz dopravní služby do Dingle. A pak jsem celé týdny jenom chodil po okolí. Bylo to neuvěřitelné. Bylo to, jako by se mi nervy přestaly chvět až tady, v Irsku.

#

Uplynuly dvě nekonečně dlouhé hodiny a minula půlnoc a konečně, konečně přišel čas jednat. Zapnul jsem *Zero-Noise-Mode* a musel potlačit úlevný vzdych, který by bylo jistě slyšet na míle daleko. Nehlučně jsem vyklouzl z postele, proplížil se chodbou, rozhrnul závěsy v obýváku a vytáhl z mrazáku maskovací oblek. Večer jsem pro jistotu vyšrouboval žárovku osvětlující vnitřek ledničky a poslal ji po dlouhém a věrném plnění povinností na zasloužený odpočinek, takže do místnosti ani na chvíličku nevpadl sebemenší paprsek světla.

Tentokrát mi štiplavě studená látka udělala dobře: jako bych měl nervy v plamenech a tohle je uhasilo. Bylo příjemné cítit, kde končí mé tělo a začíná svět. A především bylo příjemné jednat.

Otevřel jsem kočičí dvířka a ještě jednou se naposledy ohlédl. Tohle byl tedy po řadu tichých let můj domov Od vloupání jsem se tu přestal cítit dobře, přesto mě rozesmutnilo, že ho opouštím. Uvidím ho ještě někdy? Tušil jsem, že ne.

Nejlepší bude o tom nepřemýšlet. Jednat. Vyklouzl jsem ven do chladné noci, neviditelný, černý stín na černém pozadí, chladnokrevný válečník, zcela nehlučně díky pečlivě naolejovaným závěsům a

pohybovému režimu, za který vděčím stejným lidem, kterým chci utéct.

Tentokrát už mi byla cesta povědomá. Tišeji nežli vlastní stín jsem klouzal nad kanálem a pod oběma přístavbami. Takhle pozdě nikoho nenapadlo postávat na můstku pro pěší, dokonce i město bylo neobvykle tiché. Přesto jsem si svlékl maskovací oblek, než jsem vylezl z koryta potoka na cestu, černý oblek po celém těle vás neschová, když kráčíte nočními ulicemi. Na to je lepší normální oblečení a přiopilý krok. Oblek, složený do neuvěřitelně malého balíčku, jsem si nesl pod paží: není třeba zanechávat stopy. Jen ať si klidně lámou hlavy, jak jsem se dostal z domu.

Vyhýbal jsem se ulicím, které vedly z Dingle, a držel se těsně při zdech a při stěnách domů. Nepochyboval jsem o tom, že vozy se zapnutým radarem číhají na každé výpadovce. Nikdo jiný kromě mě venku nebyl, tedy ani nikdo z mých pronásledovatelů. Nic netušili. Podřimovali v autech a pokojích, ukolébání bezpochyby monotónními hlášeními skupiny, která sledovala můj dům a stále ještě se domnívala, že ležím v posteli a spím.

Dingle není nijak zvlášť uzavřené město, rozhodně ničím nepřipomíná vězeňský tábor. Dokonce i uvnitř města najdete rozsáhlé obezděné louky a místní ulice nejsou nepřetržitě zastavěné. Přesto se místo, které pro mě Finnan vybral k nenápadnému zmizení mimořádně hodilo: stačilo, abych prošel mezi dvěma budovami, skladištěm a autodílnou, a překonal zeď výšky dvou mužů, a ocitl jsem se na úzké cestě, z obou stran lemované typickými irskými kamennými zídkami. Vedla přímo do hor. Cítil jsem vlnu a hnůj, nejspíš tudy chodily hlavně ovce, a já právě šlapal po jejich malých černých pozdravech. No a co. S úlevou jsem si vydechl a vyrazil. Zdálo se mi, že stezka míří rovnou na vrchol hory Momt Brandon, která se přede mnou tyčila, černá a mohutná. Úzký srpek měsíce, slabě prosvítající nočními mraky, poskytoval trošičku světla, z něhož můj přístroj vykouzil nazelenalý obraz. Jedině hora takovým žertíkům vzdorovala.

V minulých letech jsem hodně četl o poloostrovu Dingle a jeho historii, obzvláště proto, že podobná literatura v knihovně převažuje a člověk se jí těžko vyhne, a i když jsem nikdy nenavštívil archeolo-

gická naleziště, bylo mi jasné, že se blížím do míst, jež kdysi byla kolébkou raného křesťanství. V pátém až osmém století vznikla v Kilmalkedaru severovýchodně od Ballyferriteru kultura, z níž pocházejí irští misionáři, kteří později neúnavně a v hojném počtu putovali po kontinentální Evropě a pokřesťanšťovali ji. Na pár čtverečních mílech tady najdete víc kamenných křížů, zachovalých oratorií připomínajících včelí úly a zbytků kostelů z doby železné než kdekoli jinde. Moje úniková cesta se musí dříve či později spojit se *Saints' Road*, stezku svatých a poutníků, kteří po ní před více než tisíci lety stoupali na vrchol Mount Brandonu. Kdysi to byla jedna z nejvýznamnějších poutních cest Okcidentu.

Najednou jsem se skoro nemohl dočkat. Tam nahoře na mě čeká něco jako vykoupení! Přešel jsem do strojově podporovaného, na mé poměry nenáročného vytrvalostního běhu, který by ovšem nezaujatého pozorovatele přece jen poněkud překvapil. Ale takový pozorovatel nikde nebyl. V grandiózní osamělosti jsem utíkal po loukách, přeskakoval zídky, sahající mi po bok, pospíchal do kopce proti větru vanoucímu k moři, který mi cuchal vlasy a voněl vlhkou travou a mlhou, a nechával za sebou město, jež mi bylo domovem.

Odejít, aby se člověk už nikdy nevrátil, je zřejmě ústřední téma naší rodiny. Já už po smrti rodičů nikdy nebyl v Bostonu. Otec odešel z Irska, mluvil sice občas o tom, že navštíví své rodné město, ale nikdy to neudělal. A matka nás opustila a už se nevrátila, dokonce ani na pět minut nebo pro své věci nebo pohádat se s tátou.

Většina mých vzpomínek na minulost je neostrá a vybledlá a je zapotřebí námahy a času, abych si vybavil podrobnosti. Existuje ale pár scén, které si pamatuju stále, jsou jasné a barevné jako osvětlené reklamní billboardy na nádražích nebo letištích. Tohle je jedna z nich: Vracím se večer domů. Je mi sedm let a jsem špinavý, protože jsme si celé odpoledne hráli na stavbě, kde se už týdny nepracuje, na nádherném, ale pochopitelně zakázaném hřišti. Zavírám za sebou domovní dveře a doufám, že se proplížím nahoru, než si mě máma všimne, jenže v kuchyni není máma, ale táta. Stojí u sporáku a dělá steaky. Na stole jsou dva talíře a velké sklenice a velká láhev coly a tři lahvičky s omáčkou na steaky a plastová krabice se salátem. Cítím vůni masa a pečených brambor. Zůstanu stát, protože jsem tátu ještě

nikdy neviděl točit se kolem sporáku. *Běž se umýt*, řekne mi se zvláštním úsměvem. *Dneska si uděláme pánský večer.*

Při jídle se mě několikrát zeptá, jestli mi chutná, jako by mi nevěřil, když s plnou pusou nadšeně přikyvuju. Pak mi vysvětlí, že máma odešla, *na čas*, a že jsme teď pánská domácnost a musíme to nějak zvládnout a že musíme držet spolu, aby všechno klapalo. Nakonec váhavě dodá: *Možná je to napořád.*

Už nevím, co jsem mu odpověděl. Víím jen, že jsem ten večer směl zůstat vzhůru, jak dlouho jsem chtěl. Od té doby jsem to měl dovoleno každý den, připadalo se mi, že táta je rád, když s ním sedím v obýváku. A taky se pamatuju, že ten den dávali první díl seriálu *The Six Million Dollar Man* a já se na něj směl dívat.

Jak jsem řekl, máma odešla a už se nevrátila. Chvíli mi trvalo, než jsem se s tím smířil, ale dnes už vlastně nevím, jak mi tenkrát bylo. Vzpomínky mám zastřené jakousi mlhou, z níž se vyloupila jen dvě světla majáku: televizní seriál o *bionicky upraveném muži* a údiv nad tím, jak dobře táta vaří.

Když mi bylo sedmnáct, jel jsem matku navštívit. Viděl jsem ji tehdy poprvé a naposledy. A bylo to hrozně trapné. Žila v New Yorku, pracovala v pojišťovně a vypadala pořád stejně nešťastně jako když jsem byl malý. Nejhorší bylo, že jsme si vlastně neměli co říct. Šli jsme na večeři do italské restaurace, kde jsme dostali stůl hned u ulice a mastnou a studenou pizzu, a strávili hodinu bezvýznamnou konverzací. Jak mi to jde ve škole. Co chci dělat, až skončím. Uvažuju o tom, že bych šel do armády, řekl jsem, a ona jen zvedla obočí a pravila: „Ach.“ Nic víc. Sama mluvila hlavně o práci, kterou mi líčila do únavných detailů. Byla malá, mnohem menší, než jak jsem si ji pamatoval, a v jednom kuse k sobě tiskla velkou černou kabelku, i při jídle. Jako by ji už nejméně stokrát okradli.

Bydlela v jednopokojovém bytě v Eastside, ve vysokém, starém cihlovém domě, kam mě pozvala na kávu. Z jediného okna byl vidět hlavně Brooklynský most a svištěcí vlaky rychlodráhy. I na kávových šálcích měla logo pojišťovny, ale jiné, než ve které pracovala. Jak jsme tam tak seděli, pili kávu a při nejlepší vůli nevěděli, o čem bychom se ještě mohli bavit, prohlásila náhle: „Vždycky jsem chtěla žít v New Yorku. Když jsme se brali, tvůj otec mi slíbil, že se sem ča-

sem přestěhujeme. Ale nic pro to nikdy neudělal, vůbec nic. Jenom lhal, jak už muži lžou, aby dostali ženy. Myslel si, že to pustím z hlavy. Já prostě *musela* odejít, jinak bych se do New Yorku nikdy nedostala. Rozumíš?”

Hovořila, jako by celou dobu čekala na příležitost, jak to ze sebe dostat, nebo sbírala odvahu nebo co já vím, každopádně mě tak překvapila, že jsem nevěděl, co říct. Jen jsem přikývl a to jí stačilo. O něco později mě odvezla na vlak a víckrát jsem ji neviděl.

Proč jsem si na to teď vlastně vzpomněl? Stoupal jsem do svahu a hlavou se mi honila spousta věcí. Připadalo mi, jako bych odhazoval zátěž, jako bych se svých bolestných vzpomínek mohl jednou provždy zbavit, pokud se do nich ještě naposledy ponořím, nebo alespoň bolesti s nimi spojené. Utíkal jsem zelenkavě svítící nocí měkkými, dlouhými skoky, přeskakoval zídky a ploty a branky, a přitom jsem vlastně pádil ulicemi Bostonu a chodbami naší základní školy, utíkal před kluky, co mi mohli ublížit, protože byli větší a silnější než já, utíkal a s hořkými dětskými slzami si přísahal, že se jim pomstím.

Na některých loukách spaly ovce, celá stáda, tiskly se k sobě, bílá klubička na tmavé trávě. Pokaždé jsem přešel do kroku, abych je nevyděsil, a snažil jsem se chovat co nejtíšeji. Někdy se přesto probudily, natahovaly krky, otáčely po vetřelci špičaté černé obličejy, ale konejšivé zvuky, které jsem vydával, většinou zabraly: po posledním skeptickém pohledu na ovci s dvěma nohama zase zabořily hlavy do vlny.

Stalo se to právě při jednom brzděném manévru. Ve stehně mi náhle explodovala prudká, pronikavá bolest, jako by mě zasáhla harpuna s hákem a prudkým škubnutím mi vyrvala kus masa. Zapotácel jsem se, zachroptěl a padl k zemi jako podřátý strom.

Co se stalo? Proboha, co se stalo? Probral jsem z něčeho, co musela být několikavteřinová mdloba, a zkroutil se mokrou tváří k noze, abych si prohlédl ránu. Výstřel? Ale odkud, pro všechno na světě? Nic jsem neviděl, nic jsem neslyšel, nezaregistroval jsem sebemenší varovné znamení.

Sáhl jsem si na stehno. Bylo horké a podivně zkroucené. Ale žádnou ránu jsem neviděl. Ztěžka jsem dýchal a ohmatával tvrdé, sukovité maso. Nenašel jsem otvor po kulce ani krev. Některá místa rea-

govala na dotek bodavou bolestí, kterou vzápětí vystřídal tlumené pulsování, protože sedativa začínala působit, jiná byla znepokojivě necitlivá. Co se děje?

Nechal jsem nohu být a zůstal nehybně ležet, tvář v mokré trávě. Jedna ovce se probudila, vstala a zvědavě se ke mně blížila. Beran s impozantně zatočenými rohy. Zůstal stát pět kroků ode mě, prohlížel si mě a já zřetelně cítil, že mi ty oči jako knoflíky chtějí povědět něco důležitého.

A pak jsem pochopil. Žádný výstřel nepadl. Výstřel by ovce nevyhnutelně vyděsil, daly by se na útěk.

Bohužel to nebyla dobrá zpráva. Znamenalo to totiž, že mě potkalo něco mnohem horšího, než mohlo být jakékoli střelné zranění.

#

Vzpomínám si na všechno. Nezapomněl jsem ani na jediný okamžik. Jen jsem vzpomínky potlačil, vytěsnil jsem je nejdříve do zpacených nocí a děsivých snů drtících duši, a pak ještě dál, ještě hlouběji. Ten pohled. Leo Seinfeld. Víím, jak ve skutečnosti vypadalo to, čemu se později důsledně říkalo zdánlivě nevinným termínem *interní chyba*.

Ležíme na střelnici a učíme se zacházet s automatickými zbraněmi. Slovo automatický v tomto případě znamená, že zbraně nemají spoušť – ovládají se přes bionická rozhraní v našich pravičkách. Držíme je v ruce a učíme se synchronizovat impulsy posílané na rozhraní s pohyby očních svalů. Těžko se to vysvětluje – prostě se díváme před sebe a když objevíme něco, co bychom rádi sestřelili, stačí jediný pohled a jediná myšlenka, aby zbraň namířila a vystřelila. Reagujeme tak rychle, že legendární hrdinové Divokého Západu proti nám vypadají jako chromá babka s předovkou.

Ležíme vedle sebe a každý terč, co před námi vyskočí, se rozletí na kusy rychleji, než si člověk dokáže představit. Leo Seinfeld zaujímá své obvyklé místo na vnějším okraji řady. Jsem jeho soused a občas se na něj podívám, protože ten pohled stojí za to. Je stoprocentně soustředěný, na tváři mu pohrává takřka extatický úsměv. Leo netrénuje, Leo se miluje se svou zbraní.

Připomenu si, že se mám soustředit, ale náhle si všimnu, že Leo ztuhlul, napůl vztyčený, vyděšeně se nadechuje, nekonečně dlouho, jakoby se mu do plic najednou vešlo víc vzduchu než do cisterny.

„Co je?“ ptám se.

Leo neodpovídá. Pustil zbraň a chytil se za hrudník, sjíždí rukou níž.

Posadím se. Něco není v pořádku. „Leo!“ volám.

„Srdce,“ zachroptí. „Turbosrdce. Já nevím... asi vybuchne nebo co...“

Křičím o pomoc. Jako v mlze si uvědomuji, že ostatní přestávají střílet, ale nespouštím oči z Lea, který bezmocně, děsivě vzdychá, ohmatává si břicho, ohnutý dopředu, a najednou mu z nosu vystřelí krev.

„Vypni systém!“ křičím. „Leo, vypni ten zatracený systém!“

Z jeho hlasu zbylo jen strašlivé chroptění. Později zjistím, že jsem od hlavy až k patě postříkaný jemňounkými kapičkami jeho krve. „Nejde to,“ dostane ze sebe. „Zaseknul se. Už se nedá vypnout...“

Tělo se mu divoce třese, svíjí se v křečích, nepřírozeně se kroutí. Slyším klapot a praskání, spíš vidím, než slyším, jak Leo řve, a dojde mi, že se v něm lámou kosti. Silové multiplikátory zešilely, trhají ho zevnitř na kusy. Už mu prýští krev i z očí, z uší, z kůže na krku. Vidím, jak mu pulsují žíly, nateklé do tlustých provazců nepřírozeně černomodré barvy.

A pak, můj bože, a pak...

Ocelový díl mu vystřelí z paže, je zakrvavěný a plný cárů masa a bělavých, nevyslovitelných věcí, roztrhne mu košili a klouže přes hrudní koš jako ostrý nůž, a pak se objeví další, chromově lesklá tyč umazaná od krve, podivně ohnutá a ulomená, obří šrapnel, strašlivý řeznický nůž, který mu seká paži na kusy...

Křičím. Nebo křičí on? Už nevím. Vidím, že mu něco napíná břicho, že se to hýbe jako ve filmu *Vetřelec*, a všechno ve mně řve na prostou hrůzu.

Kus kovu, který se mu vyloupł z těla, náhle vyjede do výšky, zavrátá se mu do krku, a z Leových očí konečně zmizí ten panický pohled, výraz bezejmenného děsu pohasne. Hlava se zabubláním upadne. Je po všem. Tělo leží v červené lepkavé kaluži, a zuřivé nože, v

něž se proměnily části jeho šíleného systému, ještě chvíli sekají a krájejí, ale my víme, že je po všem.

Když vzhlednu, vidím, že nade mnou stojí Juan. V ruce svírá zbraň namířenou na Leovu hlavu. Neodhodlal se zkrátit jeho utrpení, nedokázal ho zastřelit dřív, než bolesti začaly být nesnesitelné. Tváří se, jako by spatřil peklo, a taky ho spatřil. Rozhodl se příliš pozdě, a bude ho to pronásledovat do konce života.

Doktor O'Shea to tušil, předpověděl to při svém střeďečným telefonátu, který ho stál život. Varoval mě, že s multiplikátory v pravém stehně není něco v pořádku. Že by se mohly odtrhnout od kosti.

A přesně k tomu zřejmě došlo. Znovu si ohmatám nohu a zdá se mi, že cítím jejich kontury. Vytrhly se z ukotvení a teď se volně pohybují mezi mými svaly, jeden konec opatřený všelijakými ostrými hranami, a ví bůh, co tam napáchají. Je to jako zlý sen.

Alespoň to není tak katastrofální jako tehdy u Lea. Systém fungoval stabilně, reagoval na mé impulsy, komunikoval se mnou. Nezhroutil se. Byla to prostě a jednoduše únava materiálu.

Rozhodl jsem se, že multiplikátory vypnu, a bolesti okamžitě polevily. Výborně. Převalil jsem se na záda, díval se na mraky putující po noční obloze a čekal, až mě napadne, co dál. Přičemž nic nesvědčilo o tom, že něco vymyslím.

Myslel jsem na zhruba pět mil a dvě stě výškových stop, které mě dělily od místa setkání s Finnanem. Iluzorní. Nemožné. Nedostanu se ani na nejbližší cestu. Když jsem se pokusil vstát, zdálo se mi, že mi nějaký šílený mixér ničí vnitřek stehna. A to už jsem byl pořádně nadrogovaný.

Ale ležení mi dělalo dobře. Chladný vítr mi hladil obličej a stehno se pomalu uklidňovalo. Třeba to nakonec nebude tak strašné, namlouval jsem si. Třeba se právě teď projeví ta bezpečnostní opatření, která nám nainstalovali po Leově smrti.

Možná vděčím Leově smrti za to, že ještě žiju.

#

Náš autobus zastaví před *Steel Man Hospital*, kde se právě staví dvacet stop vysoká betonová zeď. Šedivý muži v šedivých kombiné-

zách manévrují prostřednictvím několika jeřábů s tlustými šedivými deskami. Dívám se na ně naplněný zvláštním pocitem neskutečna. Vypadá to, jako by tady uprostřed pustiny znovu stavěli Berlínskou zeď, která právě padla.

Vítají nás vysoce postavení muži v uniformách a muži v bílých pláštích. Dostáváme průkazy, naprosto zbytečné opatření, neboť všichni nás tu znají nazpaměť a lépe, než se známe my sami, a průkazy stejně neotevírají žádné dveře, už vůbec ne ty ven. Jsme v nejzabezpečenějším vojenském komplexu, jaký existuje. Jsme *de facto* vězni.

Naše ubikace je velká a luxusně zařízená. Nechtějí, abychom bydleli odděleně – to by neodpovídalo vojenskému stylu života –, ale nemá nám nic chybět. Až na televizní zprávy. Až na noviny. Až na dopisy a večery ve městě a sex a jakýkoli kontakt s vnějším světem.

Ale to všechno momentálně nepotřebujeme. Vnější svět přestal být zajímavý. V příštích týdnech a měsících půjde o náš vnitřní svět, a to nás zaměstná tak, že na vnější svět úplně zapomeneme.

#

Beran se zjevně začal nudit. Pár kroků poodešel, uškulbl pár stébel trávy, a nakonec mi zmizel ze zorného pole. Docela mi vyhovovalo jen tak ležet a namlouvat si, že bolesti polevují. Ale ano, polevovaly. Vypnutí multiplikátorů pomohlo. Ještě chvíli a třeba se mi podaří vstát. Asi tak za pět set let.

Díval jsem se na vatovitou černou oblohu a zvažoval své možnosti. Když tady zůstanu ležet až do rána, najdou mě? Nevěděl jsem. Netušil jsem, jestli přítomnost ovcí na téhle louce znamená, že se na ně jednou denně zajde někdo podívat, nebo jestli jsou zvířata po celé týdny ponechána sama sobě. Nevěděl jsem spoustu věcí o zemi, v níž jsem strávil čtvrtinu života.

Dlouho jsem čekal, než jsem si znovu ohmatl nohu, snad proto, že jsem tušil, jak iluzorní jsou jakékoli naděje. Stehno už na pohmat nepřipomínalo stehno, ale pařez potažený látkou, tvrdý, dřevnatý, bizarního tvaru. Stačilo přejet po něm dlaní a systém okamžitě vyhnal dávkování sedativ na maximum.

Přesto jsem se zkusil převalit na bok. Nebyl to dobrý nápad. Prudká bolest způsobila, že jsem upadl do bezvědomí, na pár okamžiků nebo na pár hodin. Nevím.

Myslím, že to byl Gabriel, kdo při pohledu na Jordana začal dávit. Já měl Jordana docela rád, i když jsem mu to nikdy neřekl. Měl v sobě něco... nevím. Snad něco ze zneuznaného umělce, ale ani to ho úplně nevystihuje. Byl citlivý, žádný neotesanec jako Vernon nebo kterýkoli jiný z nás. Jistě, nejraději se povaloval ve vlastním smetí, nashromážděném za bůhvíkolik dní, ale člověk s ním mohl vést skutečně hluboké rozhovory. Jordan rozhodně o věcech přemýšlel, to na něm bylo vidět.

Měřicí přístroje nad našimi postelemi zjistily, že mu příliš stoupá teplota. Je hluboká noc, když se v místnosti náhle rozsvítí a dovnitř vtrhne kohorta lékařů a ošetřovatelů, svítí mu do očí, radí se spolu latinsky a pak ho odnášejí.

„Spěte!“ přikáže mi někdo, když se nabídnu, že Jordana doprovodím. „Zítra máte operaci.“

#

Slyším, jak se ovce hýbají, cítím, že zneklidněly. Oblíbil jsem si je od první chvíle, líbily se mi jejich černé obličejy a vážný, vždycky trochu udivený výraz očí. Často jsem je potkával na svých procházkách, jak si pyšně vykračují po cestách a lučinách, protože tady v Irsku si lidé nedávají příliš práce s ploty nebo brankami. Mají v sobě jistou důstojnost, jinak to vyjádřit nedokážu.

Moje procházky... Osamělé putování za slunce, stínu a deště, někdy zároveň putování po mé vlastní duši. Při jedné takové procházce jsem ji uviděl poprvé, ženu se zářivými zrzavými vlasy, která na pobřeží fotografovala vraky. Zůstal jsem stát a díval se, co dělá, a s jakým soustředěním. Hltala pohledem ztroskotanou, rozpadající se loď, neustále upravovala polohu stativu, odsunula ho kousek stranou, pak zpátky, trochu blíž k lodi a zase dál. Občas se celé minuty nehybně dívala hledáčkem. Zdálo se mi, že si mě vůbec nevšimla.

O několik dní později jsem ji znovu zahlédl na Main Street, jak hovoří s řidičem tříkolové dodávky stojící před Brennanovým hote-

lem. Když pak zmizela v hotelu, píchlo mě u srdce: jenom turistka. Za pár dní zase odjede. Ale pak jsem na prospektu, který visel v malé měděné vitrině vedle vchodu do hotelu, objevil její fotografii a zjistil, že se jmenuje Bridget Keaneová a je novou hotelovou manažerkou.

Od té doby jsem ji vídal častěji. Lépe řečeno, postaral jsem se, abych ji vídal častěji. Byla tak... živá. Nevím, jak bych to měl jinak vyjádřit. Živá. Pohybovala se nesmírně působivě, celým tělem, všechno, co říkala, doprovázela drobnými, takřka tanečními pohyby. To mě na ní fascinovalo. Ta živost.

Nikdy jsem se k ní nepokusil přiblížit, protože mi bylo od první chvíle jasné, že z toho nikdy nic nebude.

Já byl proti ní poloviční mrtvola dávno předtím, než jsem se zhroutil uprostřed téhle ovčí louky.

#

Operaci mám za sebou a Jordan je stále ještě nemocný. Propásl jsem ale něco jiného, zatímco jsem byl hermeticky odříznutý od okolního světa a zabýval se jenom hojením a rekonvalescencí: profesor Stewart, medicínský vedoucí projektu, překvapivě rezignoval. V jeho kanceláři sedí nový člověk, civilista, ale nikoli lékař: říká se, že je od tajné služby. Jmenuje se Larry Robinson a chce se mnou mluvit.

Od ostatních se dozvím, že v prvním projevu před shromážděným osazenstvem základny prohlásil, že medicínské otázky nejsou v jeho kompetenci. V čí kompetenci jsou, zůstává prozatím otevřené. Jasné je ale jedno: všechno musí jít ještě rychleji než dřív. Někdo na nás tlačí.

Robinson je malý mužíček s ošklivou šišatou hlavou a spoustou mateřských znamének ve tváři. Když mluví, zní to, jako by měl polypy. Vejdu, on vyskočí, potřese mi rukou, nabídne židli a něco k pití, a pak se představí tak bezbarvě, že si z jeho řeči nic nezapamatuju. Chová se přehnaně přátelsky a je mi na první pohled nesympatický.

Uprostřed našeho bezvýznamného rozhovoru zazvoní telefon. Robinson se zarazí. Volá někdo, koho zná, a navíc dost velké zvíře, to je

poznat, když zvedne sluchátko a ohlásí se. Velké zvíře mu je ale nejspíš přátelsky nakloněné, protože si může dovolit důvěrnosti. „Lovče!“ raduje se Robinson a jeho nadšení definitivně odhalí předchozí pokrytectví. „Cože? Ale jistě, kdykoli. Na jeleny? Ještě ne, ale jak já říkám, jednou je vždycky poprvé...“ Svraští čelo, otočí se ke mně, zatímco naslouchá jakémusi znělému, pro mě nesrozumitelnému hlasu, a mávnutím ruky mi naznačí, že mám jít ven. Stejným gestem se zahání otravný hmyz.

Jdu. Chvilí ještě čekám v předpokoji, ignorovaný jeho sekretářkou. Další nová tvář, nejspíš si ji přivedl s sebou. Po čtvrt hodině si uvědomím, že signalizace hovoru už dávno zhasla, milého pana Robinsona ale ani ve snu nenapadlo zavolat mě zase dál. Odcházím, tím je věc vyřízená, alespoň on už se nikdy neozve.

#

Ještě stále byla tma, když do mého vědomí těžkopádně pronikla skutečnost, že ležím na boku ve vlhké trávě a ovčích výkalech. Tři ovce, mezi nimi můj starý známý beran, si mě s nevalným zájmem prohlížely a přitom žvýkaly. Vzdychl jsem, načež jedno ze zvířat o krok ustoupilo, druhá dvě ale zůstala lhostejně stát. Úžasné. Takže už se mě nebojí ani ovce.

Ohmatal jsem si stehno a zdálo se mi, že už to nevypadá úplně beznadějně. Bylo sice stále nepřírozeně zkroucené, ale přívod sedativ nezesílil, když jsem po něm přejížděl dlaní, a i bolest se dala vydržet. Což samozřejmě mohlo být i tím, že hladina léků v mé krvi mezitím dosáhla maximálních hodnot, ale ať už to bylo jakkoli, představa, že se budu moci časem zase postavit, už nepatřila úplně do říše sci-fi.

Beran náhle zvedl hlavu a s chvějícími se nozdrami pozoroval jakýsi bod na horizontu. Podle všeho znepokojující bod.

Natáhl jsem se a podíval se stejným směrem jako on. A pochopil jsem, že ho to, co vidí, zneklidnilo.

Mě to zneklidnilo taky.

Pouhým okem to vypadalo jako krátký řetěz tančících světél. V režimu pro noční vidění a se zapnutým zoomem se ze tmy vyloupili muži, kráčeji vedle sebe. Někteří z nich mávali baterkami.

Což nebylo zdaleka tak znepokojivé jako fakt, že ti, kteří žádné baterky neměli, drželi v rukou pušky s laserovým zaměřováním.

Vsadel bych se o cokoli na světě, že to nejsou irští rolníci, co si vyšli trochu zapytlačit.

Zaúpěl jsem a zabořil se hlouběji do trávy. Tak už je to tady. Sklizeň. Konec legrace. Rozhodli se, že si pro mě dojdou. Vědí, co se mi stalo? Ne, nevědí. To by se neblížili tak opatrně. Dokonce se mi zdálo, že ani přesně nevědí, kde jsem.

Jak nejrychleji to šlo – což nijak zvlášť rychle nebylo – jsem vytáhl z kapsy maskovací oblek, rozložil ho a přehodil přes sebe. Obléknout jsem si ho v žádném případě nemohl, byl ale stále studený, takže jestli u sebe mají infračervené přístroje – a ty mají zaručeně –, mohl by mě ještě aspoň chvíli chránit před objevením.

Pak mě napadlo, že je to k ničemu. Na boj nebylo ani pomyslení. Mohl jsem jenom ležet a čekat, až přijdou s nosítky a pouty. Nebo s něčím jiným, co podle nich stačí na spoutání kyborga.

Zastavili se, zřejmě čekali na rozkazy. Zaslechl jsem nejasný zvuk motorů. Džípy. V mlhavé dálce zářilo světlo, zřejmě reflektory. Velké manévry. No, co se dá dělat. Vzepřel jsem se na rukou, podařilo se mi jakž takž posadit, pravou nohu nataženou, a zjistil jsem, že už se probudily všechny ovce a ustaraně sledují, co se kolem nich děje.

Něco mě napadlo. Byl to bezpochyby pitomý nápad, ale zdálo se mi, že nemám co ztratit. Prošel jsem databází zvuků, kterou jsem si vytvořil v klidnějších dobách, když jsem na svých nedělních vycházkách poslouchal ovce. Uklidňující zvuk už jsem dnes v noci několikrát úspěšně použil, ale nebyl tu ještě...?

Ano, přesně tak. Panický výkřik. Poplach, Výzva ke *stampede*, bezhlavému, splašenému útěku na všechny strany. Vyrazil jsem ze sebe tlumený, pro lidské uši nevinně znějící zvuk, ale účinek byl ohromující: ovce vyskočily, jako by je píchla vosa, a s hlasitým bečením se řítily pryč, a já můžu s potěšením prohlásit, že mé pronásledovatele naprosto překvapily. Tmu přede mnou náhle ozářila divoká střelba, viděl jsem, jak berani odvážně sklánějí hlavy a útočí, jehňata naříkala jako malé děti a pletla se jedno přes druhé, a já se v tom nádherném řevu a práskotu ztěžka postavil a belhal se pryč, po cestě, po níž jsem přišel, tvář zkřivenou bolestí, omámený drogami v

krvním oběhu, s intenzivním pulsováním ve stehně a horkým, vzteklým pocitem v hrdle. Teprve když jsem si olízl rty, pochopil jsem, že mi po tvářích tečou slzy. Klopýtal jsem dolů ze svahu, nechávaje za sebou nedobytnou a nepřístupnou horu, černý stín uprostřed noci, co na tom teď ještě záleželo, když mou pout každým okamžikem ukončí kulka do zad nebo do týla? Vlekl jsem se dál, zlobilo mě, že otálejí, že musím tak dlouho čekat na ránu z milosti, na poslední kulku. Už jsem cítil lechtání vzadu na krku, kam se měla zavrtat. Nebo se snad hlásil další senzor, o němž jsem dosud nevěděl, senzor, který poznal, kdy a kde mi po těle klouže červený paprsek zaměřovacího laseru? Neotočil jsem se. Ne, neotočím se. Tu radost jim neudělám. Jestli mě chtějí zastřelit, budou to muset udělat ze zadu, jako zbabělci, jimiž skutečně jsou.

Všechno, co jsem až do této chvíle vykonal nebo řekl, je ničím. Jsou to jen laciné a klamné záruky ducha, bohatě přikrášlené. Teprve smrti budu moci uvěřit, jaký pokrok jsem udělal.

Seneca, EPISTOLAE MORALES

21. kapitola

Nevystřelili. A já se obávám, že už vím, proč. Obávám se, že jsem přišel na to, proč mě ušetřili.

Neotočil jsem se. Belhal jsem se dál, celý ztuhlý a čekal na výstřel, který nepřicházel. Dokonce mě ani nenásledovali a já se neodvažuji doufat, že to bylo proto, že je ovce převálcovaly. Řekl bych, že než zjistili, co se děje a přestali střílet, způsobili mezi těmi nevinnými zvířaty masakr, ale nenásledovali mě.

Přičemž musím přiznat, že ten nápad s panickým zvukem byl opravdu hloupý. Směšný pokus hrát si na hrdinu, jací existují jenom ve filmech.

Myslím, že jsem v životě viděl příliš mnoho filmů. V každém typickém hollywoodském akčním filmu se krátce před koncem objeví scéna, kdy to s hrdinou vypadá bledě, zatraceně bledě. Ale i když už podle běžných měřítek nemá žádnou šanci, vždycky se mu podaří ještě naposledy zvrátit situaci ve svůj prospěch a zvítězit. V *Terminátorovi* zůstane Sarah Connorová naprosto klidná, i když se jí poslední zbytky zdánlivě nezničitelného robota už sápu po krku, a přesně ve správné chvíli zapne hydraulický lis. Ve *Smrtonosné pasti* je hrdina, kterého hrál Bruce Willis, nesmírně předvídavý, a izolepou si přilepí k šíji pistoli, takže je připravený po ní sáhnout, když mu řeknou, aby dal ruce vzhůru. A tak dále. Film nás učí, že chytří a stateční vítězí, lhostejno, v jak bezvýchodné situaci se ocitnou.

Tak jsem to tedy zkusil. Pokusil jsem se stát nakonec přece jenom hrdinou. Můj pošetilý pokus ztroskotál, protože nebyl ani chytrý, ani statečný, a především proto, že tohle není film, ale skutečnost, v níž mohou ztroskotat dokonce i ti chytří a stateční.

Vlekl jsem se dolů z kopce, nesmyslně se snažil neohýbat pravou nohu, ale používat ji jen jako oporu, a všechn hluk a rozruch zůstal někde za mnou, pohltila ho noc a jemňounká mlha. Byl jsem zase

sám a přece jsem sám nebyl: slyšel jsem hlasy, vzdálené kroky, věděl jsem, že jsem obklíčený neviditelnými honci, širokým obloukem pronásledovatelů, kteří nestrpí, abych se vydal jinam než zpátky do Dingle.

Cesta zpátky byla nekonečně dlouhá. Musel jsem stále častěji dělat přestávky, celé dlouhé minuty jsem stál zalitý potem a lapající po dechu na místě jako zapomenutý strašák do zelí a toužil zemřít. Moje levá noha, která musela všechno oddřít sama a posunovat tři sta liber těžké tělo krok za krokem vpřed, se třásla vyčerpáním. Ale silové multiplikátory jsem zapnout nemohl, protože se mi, kdykoli jsem se o to pokusil, snažily roztrhnout pravé stehno.

Po čase jsem si sice osvojil jakýsi belhavý, klouzavý, nekonečně únavný způsob pohybu, při němž jsem mohl držet pravou nohu strnulou a nehybnou, takže ostré, žhnoucí bolesti opadly, ale stehno bylo přesto s každou uplynulou hodinou o něco teplejší a oteklejší a křehčí.

A míjely hodiny, zatímco jsem se zmučeně vlekl pěšinou, po níž jsem přišel, takřka po centimetrech. Každá zídka znamenala galeje. Občas jsem zůstal ležet na kamení a uvažoval, co by se stalo, kdybych už nevstal. A pak jsem se přece jenom převalil, vstal, lapal po dechu, potil se, a vlekl se dál, ústa vyprahlá, hrdlo rozbolavělé, vlekl jsem se dál po cestách z tekutého ohně.

Celou dobu šli za mnou. Občas někde vzadu zazářila baterka nebo jsem z širokého půlkruhu, v němž mě hnali před sebou, zaslechl výkřik či kletbu.

Nebo jsem si to jen namlouval? Byla ta světla ve skutečnosti podrážděná sítnice a vzdálené hlasy ozvěny mého vlastního sípavého dechu a stonů?

Ať už to bylo jakkoli, nikdo se neobjevil. Zůstal jsem sám. Když jsem dorazil k prvním domům, vystřídalo bolest v noze tupé znecitlivění, které se mi zdálo znepokojivější než předchozí stav, pokud jsem byl takových pocitů ještě schopný. Nad horami na východě se začaly objevovat první nesmělé ranní červánky. Prošel jsem kolem jednoho z jejich aut. Uvnitř seděli dva muži. Řidič spal, hlavu položenou mezi opěrkou a okénkem v poloze, připomínající zlomený vaz, jeho kolega držel v ruce něco, co vypadalo jako kelímek s kávou a

zíral na mě s otevřenými ústy jako na zjevení. Jinak nic. Prostě zíral, dokud jsem nepřešel, dál nevím, protože jsem si ho přestal všímat.

Nečekal jsem, že by mohlo být ještě hůř, ale cestou po promenádě jsem měl náhle pocit, že se každým okamžikem zhroutím. Až příliš dobře jsem věděl, že už bych pak nedokázal vstát. Ježíš stále visel na kříži. I on trpěl; jenže byl ze dřeva a pestře pomalovaný, zatímco já byl z masa a oceli a páchl jsem špínou. Neupadl jsem. Těžce jsem dýchal a šoural se kolem něj a neupadl jsem. Kruhový objezd, moje ulice. Jako první Fitzgerald po dvou generacích jsem se vrátil na místo, které jsem měl v úmyslu opustit.

U Branniganových se svítilo. Teplý, žlutý svit vycházel z okna, které jsem vždycky vídal tmavé. Zastavil jsem se, jednak proto, že jsem si beztak musel odpočinout, už dávno jsem odpočíval po každém druhém kroku, jednak z obvyčejné, neuvážené zvědavosti.

Viděl jsem obývací, nebo alespoň pokoj, který ve šťastnějších dobách jako obývací sloužil. Dnes je z něj nemocniční pokoj. Pan Brannigan měl záda podepřená hromadou polštářů a matrací, takže napůl seděl, a bezmocně máchal rukama, obličej namodralý, zatímco mu jeho žena zřejmě odsávala dýchací cesty. Vedle lůžka stál dýchací přístroj, plechová krabice slonovinové barvy s tlustými černými hadičkami, k níž byla připojená bílá plynová láhev. Paní Branniganová manželovi občas nasadila dýchací masku a on začal hlasitě supět a chroptět, ale do tváře se mu vrátila relativně normální bledost. Knihovnice se tvářila vážně, ale celá procedura působila sešraně, jako něco, co se u nich doma odehrává už léta.

Pozoroval jsem je, sám bez dechu, ale tak hrozné jako s ubohým panem Branniganem to se mnou přece jen ještě nebylo. Na polici nade dveřmi, umístěné tak, aby na ni dobře viděl, stály tři působivé exempláře z jeho sbírky: dva ptáci se vyděšeně ohlíželi po kočce, připravené ke skoku. Díval jsem se na churavého muže a musel myslet na to, co mi jeho žena před týdnem pověděla.

A náhle jsem s pocitem zděšení, jež mi sevřelo srdce jako ledová pěst, pochopil, proč mě ušetřili. Proč se moji pronásledovatelé spokojili s tím, že mě obklíčili a odřízli mi únikové cesty, místo aby po mně stříleli nebo se ze mě pokusili udělat placku jako z Gabriela.

Jste nejvydařenější exemplář, řekl Reilly.

Důkazy samozřejmě nemám. Ale myslím, že mě šetří, protože chtějí moje tělo nedotčené, jako ozdobu tajné sbírky. Vidím před sebou podzemní muzeum, kam mají přístup pouze příslušníci vybrané skupiny zasvěcených, vidím, jak vstupují do sálu *Steel Man* a zastavují se před nejpůsobivějším exponátem, tělem Duana Fitzgeralda, kyborga číslo 2, nejvydařenějším exemplářem projektu, jenž bohužel, bohužel ztroskotal. Jak je úžasně zachovalý! Žádné ošklivé střelné zranění. Žádná deformace svědčící o násilné smrti. Dokonalé. Opravdová vzácnost.

Je to šílené? Nevím. Copak mu přátelé neříkají Lovec, i když se tak nejmenuje, onomu muži, jenž kdysi na loveckém výletě s prezidentovou rodinou zastřelil ze vzdálenosti sta stop chřestýše, jen chvilku předtím, než uštkl dceru bezpečnostního poradce? Proto se stal nástupcem profesora Stewarta? Z vděčnosti? Někde jsem četl o jeho obrovité usedlosti dvacet mil severně od Arlingtonu. V tom článku nebyla jediná fotografie, na níž by se neobjevilo vycpané zvíře – hlava dvanáctěráka na stěně za psacím stolem, grizzly v přijímací hale, v ložnici dokonce vycpaný orel bělohlavý, hrdé zvíře z amerického znaku. Miluje vycpané protivníky, to je jasné.

Dobře, možná je ta představa šílená. Možná si skutečně jenom protřečily rozkazy z různých navzájem se překrývajících úrovní, možná všichni zmateně pobíhali sem a tam a snažili se na nekonečných nočních poradách v podzemních bunkrech najít zlatou střední cestu mezi paranoiou a lehkomyšlností. Možná je celý tenhle příběh obyčejným sňatkem neschopnosti a paniky.

Ale já jsem ještě stále naplněný naprostým děsem. Stál jsem před oknem Branniganových a zdálo se mi, že se mi země propadá pod nohama. Musel jsem okamžitě pryč. Ještě jeden pohled na vycpanou kočku a začal bych křičet.

Zdá se mi, že jsem domů utíkal, i když to určité nemůže být pravda. V kapse jsem našel klíč, musel jsem ho do zámku strčit čistě automaticky. Odemkl jsem dveře, odvěkl se na gauč a – okamžitě jsem usnul.

Když jsem se probudil, nejdřív jsem nechápal, proč je najednou světlo. Nepamatoval jsem si, že bych spal. Podařilo se mi rozepnout

kalhoty a obnažit pravé stehno: bylo modročerné a oteklé, jedna obrovitá podlitina. Hrozný pohled. Padl jsem na bok a ještě chvíli spal.

Pak jsem se, což bylo zvláštní, cítil o něco lépe. Podařilo se mi vstát, i když jsem používal jen levou nohu, a odskákat do kuchyně. V Evropě nejenže mají neuvěřitelně malé ledničky – až do dneška mi to nevadilo –, ale ani do nich neinstalují stroje na výrobu ledu, což mě momentálně docela štvalo. Našel jsem ve skřínce dvě miniaturní tvořítko na led, naplnil je vodou a strčil do mrazáku. Pak jsem si došel pro ručník, namočil ho a položil si ho, mokrý a studený, na stehno. Udělalo mi to neskutečně dobře. Seděl jsem na kuchyňské židli, díval se na ledničku, jak ledí, a lebka mi praskala ve švech.

Po chvíli jsem zjistil, že mám horečku. Před očima se mi sama od sebe rozsvítila obrazovka s diagnózou a nabídla mi několik léčebných metod spolu s oznámením, že nerozhodnu-li se do šedesáti vteřin jinak, začne coby *default option* působit silná dávka širokopásmového antibiotika.

Nechal jsem systém pracovat. Proč taky ne. Všechno, co jsem ještě chtěl, byl sáček s kostkami ledu na noze. A to byla jenom otázka času.

Další otázka času byla, kdy si pro mě přijdou. Jestli zjistili, že ze mě dokonalý muzejní exemplář nebude, dojde nakonec přece jen na kulku do zad a na vykonstruování divoké historky, která svalí vinu za smrt amerického občana na nějaké teroristy.

Civěl jsem před sebe. Čas plynul. Podíval jsem se na své ruce, sevřel je v pěst a cítil, jak se mi příjemně napínají svaly. Sundal jsem si košili, byla špinavá a propocená a páchla ovčími lejny, a pozoroval hru svalů. Ještě pořád to byl pěkný pohled. Vzpomněl jsem si, jak jsem jako kluk věčně četl komiksy o všelijakých svalnatých superhrdinech, byla to moje oblíbená úniková metoda, když se rodiče hádali. Po domě se rozléhal křik a já soustředěně studoval bojové postoje a představoval si, že mám taky takové svaly, úplně všude, takže mi už nikdo a nic nemůže ublížit.

Nuže, existuje spousta lidí, kteří mi ublížit můžou, a hodně. Zvlášť když už nemůžu použít supersíly. Nejradši bych padl s vlajícími vlajkami. Vybojoval poslední bitvu, o níž by si ještě přespříští generace tajných agentů vyprávěla s uctivým mrazením v zádech. Nechtěl

jsem jim nic usnadnit. Chtěl jsem zemřít v boji. Cokoli, jen nečekat jako dobytče u dveří na jatka.

Kdybych tak mohl ještě naposledy zapnout silové multiplikátory! Spotřebovat alfa-adrenalin až do poslední kapky, ještě jednou jet na *full power*, být znovu neporazitelný, aspoň tak dlouho, dokud nepodlehnu přesile. Horečně přemýšlím, jak by se to dalo udělat. Problém je utržená hydraulika. Neexistuje možnost, jak vypnout pouze jediný válec. Ledaže by...

Co je to? Venku na mě někdo volá.

#

Už zase vypadá všechno docela jinak. Nevím, co si mám myslet. Možná bych měl spát, místo abych tu seděl a bušil do desky stolu jako nějaký šílenec, sepisující nesmyslné zprávy.

Byl to Billy Trant. Překvapil mě, nikdy jsem si nevšiml, že by dělal pošťáka. Stál venku před domem a volal, možná zmatený klamavým nápisem na mém zvonku: „Pane Fitzgeraldde?! Balíček!“ Opravdu držel něco v ruce. Světe, div se, vypadalo to jako zásilka koncentrátů.

Hodil jsem ručník do dřezu, co nejrychleji se postavil, se zaťatými zuby si natáhl si kalhoty a poskakoval ke dveřím.

„Jé, dobrý den, pane Fitzgeraldde,“ oddechl si Billy a zakřenil se, že by se výrobci umělého chrupu smálo srdce v těle. „Nebyl jsem si jistý...“

„Ano,“ řekl jsem jen. Byl jsem si naprosto jistý, že měnit jmenovku už se nevyplatí.

Potěžkal balíček. „Něco pro vás mám. Co tomu říkáte?“ Balíček byl zřejmě těžký, ale zblízka mé dodávky koncentrátů nepřipomínal. Ledaže by změnili dodavatele krabic.

„Nádhera,“ pravil jsem, protože na nějaké duchaplné poznámky jsem byl příliš omámený. „Dejte to sem.“

„Potřebuju váš podpis, moment...“ Vytáhl blok s formuláři a propisku. Zdálo se, že by potřeboval ještě jednu ruku, takže jsem, protože se na to nedalo dívat, otevřel dveře a pozval ho raději dál.

S úlevou mě poslechl, vyšel po schodech a zamířil do kuchyně, aniž by si všímal mého zanedbaného zjevu. Zavřel jsem dveře a belhal jsem se za ním ke stolu, kam odložil balík a podával mi propisku k podpisu.

„Otevřete to,“ zašeptal, když jsem se podepisoval.

Můj podpis vyšel ještě nečitelněji než obvykle. Myslím, že každý grafolog by mě podle něj odhadl na ukončené studium medicíny. „Hned,“ dodal Billy Trant, chlapec s akné, když jsem se na něj podíval.

Finnan? zformovaly neslyšně moje rty. Přikývl.

Roztrhl jsem obal. Knihy, hlavně brakové romány z antikvariátů, jak se zdálo. Nahoře ležela malá obálka.

Když jsem ji otvíral, udělal Billy dva kroky stranou, jako by mu kladli na srdce, že v žádném případě nesmí zahlédnout, co v dopise stojí.

Což bylo nejspíš dobře. Vytáhl jsem list tenkého papíru a četl: *Nový pokus, tentokrát s obrněným vozem. Místo: dvacet metrů severně od naší první schůzky. Čas: jako při setkání s Bridget. F.*

Jinými slovy, Finnan mě chtěl naložit dnes krátce před půlnocí na rohu Main Street a Dyke Street a pokusit se o únik obrněným vozem. Může to vyjít? Ví, co se mi stalo? Tuší, s jakými protivníky se pouští do křížku?

Svěsil jsem ruku s lístkem podél těla. „Díky,“ řekl jsem Billymu.

Billy mi papírek náhle vytrhl, zmačkal ho, aniž se na něj podíval, strčil si ho do úst, žvýkal a namáhavě polykal. Pak si odkašlal a pravil: „Musím jít.“ Jen jsem přikývl, překvapený jeho činem. Což mě znepokojilo. Správně bych neměl být překvapený. Dokonce i ve svém současném stavu bych neměl být takhle překvapený.

„Dobře,“ přikývl jsem.

Na ulici rozvláčně balil blok a propisku, naskočil na kolo, vesele mi zamával a odjel. Měl jsem sto chutí dívat se za ním, ale bylo mi jasné, že bych ho ohrozil. A tak jsem se vrátil domů, jako by všechno bylo úplně normální.

Ted' tu sedím a mozek mi pracuje na plné obrátky. Obrněný vůz? Co to má být? Ať už je to, co je to, agenti se nás budou držet jako klíš'ata.

Na druhou stranu už je Finnan jednou převezl. Je docela možné, že se mu to podaří i podruhé.

Dnes o půlnoci? Problém představuje Reilly. Bude na mě čekat v osm v přístavu. Předpokládám, že dokonce i když zdrhá na vlastní pěst, pořád nějakým způsobem komunikuje s agenty ve městě. Jinými slovy, pokud se v osm hodin do přístavu nedostavím, nesmím už být ani doma. Čas, který zbývá do půlnoci, musím strávit v nějakém úkrytu. A musím se nepozorovaně dostat z domu, tentokrát bez maskovacího obleku, který zůstal někde na bezejmenné ovčí louce. Navíc je naprosto nepředstavitelné, že bych se dokázal ještě jednou propazdit nad kanálem. Budu rád, když budu poskakovat.

Musím o tom popřemýšlet. Teď se umyju, podívám se, jestli už je hotový led, a budu uvažovat, co dál.

#

Sedím u lůžka Jordana Behzaniho. Stráž u mrtvého. Střídali jsme se celou noc, a na mě vyšla poslední hodina. Dívám se do šedé, voskové tváře, která neodráží nic z jeho tajných přání a tvrdohlavosti, kterou občas projevoval. Jordan je pryč. Pod prostěradlem leží jen jeho tělo a v něm několik zvláštních přístrojů.

Vychází slunce. Předkloním se, abych vypnul lampičku na nočním stolku, a zjistím, že se na parapetu shromáždila skupina ptáčků. Dívají se dovnitř. Malá šedohnědá klubíčka s kulatýma černýma očkami a černými zobáčky jako by si prohlížela muže, jenž je tak často kreslil. Vypadají, jako by tam seděli a hlídali ho celou noc. Ale když se překvapeně pohnu, rozletí se pryč.

#

Uvažuj o smrti, říká Seneka, a já tak činím. Uvažuji o smrti. Proto se bez bázně připravuji na onen den, kdy odložím stranou všechny vytáčky a přikrašlování a budu moci posoudit, zda statečně jen mluvím, nebo také cítím, zda všechna vzpurná slova, která jsem vmetl štěstěně do tváře, nebyla jen přetvářkou a komedií.

Vždycky jsem takhle slova četl s děsem. Ale četl jsem je znovu a znovu, aniž bych chápal, proč se mě tolik dotýkají. Dokonce jsem si je opsal, abych je mohl nosit u sebe.

Možná jim začínám konečně rozumět.

Dva tisíce let po Senekovi uctíváme vítěze a pohrdáme poraženými. Odvaha je v našem pojetí pouze schopnost překonat strach, jenž nám brání dosáhnout vítězství. Odvaha bez vítězství není ničím, je směšná. Proto nechápeme, že odvaha může rozkvést teprve tváří v tvář smrti.

I ti nejbázlivější dokážou přece mluvit odvážně. Až vydechneš naposled, ukáže se, co jsi vykonal. Smrt o tobě vysloví soud.

Jak se díváme na smrt? Vůbec ne. Předstíráme, že neexistuje, schováváme umírající do nemocnic, líčíme mrtvé, aby se zdálo, že jen spí, a když jsme přece donuceni vzít realitu smrti na vědomí, halíme ji do patosu a sentimentality. V současném životě není výzvou čelit smrti, až jednou přijde – a ona přijde ke každému, neodvratitelná a nevypočitatelná – s odvahou, ale spíš před ní co nejdéle utíkat, v ideálním případě jí uprchnout navždycky. Mlčky předpokládáme, že smrt je jakási provozní nehoda, otravný jev, který je třeba pokud možno vymýtit.

Uvažuj o smrti, říká Seneka. Kdo říká toto, vybízí nás, abychom přemýšleli o svobodě. Kdo se naučil umírat, odnaučil se otročit.

Uvažuji o smrti, protože musím.

V koupelně se stále válejí střepy ze sklenice, kterou Reilly smetl z poličky při své inspekční návštěvě. Řekl bych, že tam taky zůstanou, nemám ani chuť ani sílu je uklidit.

Přesně řečeno, bylo mi vysloveně mizerně. Ruce se mi třásly, když jsem je držel pod proudem vody, a obličej jsem měl horký a zpocený. Díval jsem se na sebe do zrcadla a snažil se zbavit pocitu, že jsem už jenom tlející maso, co začne brzy v páchnoucích kusech odpadávat od ocelové kostry. A když jsem sáhl po čistém ručníku, upadl mi a pochopitelně přistál ve střepích.

S námahou jsem se shýbl, každý pohyb byl pro mě utrpením. Zdálo se mi, že mi prsty na pravé ruce vržou, když uchopily froté látku. A právě když jsem se chystal zase vstát, zahlédl jsem ve šterbině

mezi dlaždicemi a stěnou jakousi bílou věc o velikosti třešňové pecky, napůl zakrytou střepy.

Součástka, kterou mi vyoperoval doktor O'Shea. Obětoval jsem jen tolik energie, která byla třeba, abych ji vydloubal ven a zvednul, posadil se na okraj vany a přemýšlel, jak se dostala na místo, kde jsem ji našel. Doktor mi ji dal do lahvičky s víčkem. Tu jsem strčil do kapsy u kalhot. A dál? Přišel jsem domů a postavil lahvičku na okno. Ano, a vedle ní jsem položil odmotané obvazy, s pevným úmyslem vyhodit všechno co nejdřív do smetí. Ale nedostal jsem se k tomu. Když chlap žije sám, povalují se mu občas věci po bytě déle, než by odpovídalo všeobecným hygienickým a estetickým požadavkům. Reillyho zaujaly zbytky obvazů, chtěl vědět, co se jeho chránníci stalo. Shodil přitom lahvičku a ona se rozprskla na dlaždicích.

Je ovšem pozoruhodné, že lidé, co se mi v pátek vloupali do bytu a obrátili ho vzhůru nohama, tohle všechno úplně přehlédli.

Možná jsou to vážně idioti.

Nevím proč, ale najednou mě začalo hrozně zajímat, co je ta věcička vlastně zač. Zazoomoval jsem blíž a objevil v hladkém bílém plášti, na dotek trochu připomínajícím teflon, spoustu jemných zářezů. Jeden byl vidět pouhým okem: určité důsledek mé snahy vyšťourat součástku ven.

Odnesl jsem pecičku do kuchyně, položil ji na stůl a vytáhl ze skříně všechno nářadí, co jsem měl. Nic z toho samozřejmě nebylo určeno ke zkoumání mikrominiaturizovaných součástí, ale podařilo se mi ji zakotvit pomocí šroubové svorky na stole dost pevně, abych se do ní mohl pustit pilkou na železo. Bílý materiál pláště nekladl nijak silný odpor, rozpadal se na prášek a šířil kolem sebe štiplavý, vysloveně chemický zápach. Kovový obal pod ním byl podstatně robustnější, ale nejspíš už trochu nalomený, každopádně v něm po několika minutách slyšitelně cvaklo a součástka se začala ve svorce kroutit. Vyndal jsem ji a zbytek vyřídil štípačkami.

Pak přede mnou obě poloviny ležely na stole. Sklonil jsem k nim a zapnul lupu. Povedlo se mi jehlou oddělit jednotlivé vrstvy, i když se mi trásly ruce. Postupně jsem obnažoval miniaturní přístroj, který nebyl zakreslený v mých konstrukčních plánech.

Nejsem technik, ale něco nás přece jenom naučili. Existuje řada technických prvků, které dokážu jednoznačně identifikovat. Kdyby ta věc na stole byl nějaký opravdu složitý přístroj, něco z cenové kategorie mého ODP například, mohl bych na ni zírat třeba sto let a stejně bych netušil, co vidím. Ale tohle žádný ohromně složitý přístroj nebyl. Naopak, byla to vysloveně jednoduchá součástka. Jednoduchá a robustní a jejím konstruktérům nejspíš záleželo hlavně na tom druhém.

V zásadě se skládala ze dvou částí. Jedna sloužila jako přijímač. Jasně jsem viděl svinutou dipólovou anténu a oscilační obvod, čili přijímač nejrobustnější konstrukce. Byl k němu připojený miniaturní čip, podle kódového čísla dekódovací zařízení.

Druhá část byl obyčejný přerušovač. Takže o tohle šlo. Jeden vodič šel dovnitř, druhý ven a oba byly spojené kovovými pásky, které od sebe mohl oddělit elektrický impuls.

Myslím, že když jsem se někdy v noci divoce převaloval a pecičku to v břicho stlačovalo a mačkalo, pronikaly dovnitř rýhami v plášti tělní tekutiny. Muselo se to dokonce dít dost často, jen se zpravidla nic nestalo, protože byla zkonstruovaná odolně. Ale někdy – například minulý týden v noci na sobotu – to došlo tak daleko, že se mezi oběma kontaktními pásky vytvořil tekutý film, který přerušil elektrický obvod a ochromil celý systém.

Různé figle, které jsem si postupně vymyslel, pomáhaly nejspíš jenom nepřímo: tím, že mi rozpochovaly břicho a tekutina otekla. Doopravdy zabralo jediné: když jsem ostrým bodcem prorazil břišní stěnu a pronikl přesně do zářezu, tak že se pásky přitiskly pevněji k sobě a přebytečná tekutina byla vytlačena.

Tak to bychom měli. Otázka ale zněla, co to má všechno znamenat. Měl jsem v sobě přístroj, který mi na základě určitého impulsu dokázal odříznout systémy od zásobování energií. Jinými slovy, součástka, kterou mi doktor O'Shea vyoperoval, měla sloužit k tomu, aby mi někdo, kdo znal příslušný kód, mohl po libosti zavřít kohoutek.

Proto tady teď sedím a uvažuji o smrti. Už je poledne, nad Dingle se povalují veliké, světlešedé mraky, slabě mrholí, protože tady více nebo méně mrholí téměř každý den, a já se snažím pochopit, co má Seneka na mysli, když říká: *Jediný řetěz nás poutá, láska k životu.*

Tuto lásku není třeba odhodit, jen zmenšit, takže budou-li to někdy okolnosti vyžadovat, nic nás nebude držet, nic nám nebude překážet, abychom byli připraveni okamžitě učinit to, co tak jako tak je třeba dříve nebo později učinit.

Svým způsobem bylo logické implantovat nám kyborgům tenhle přístroj a svým způsobem bylo dokonce logické zamlčet nám jeho existenci. Kdyby byl projekt *Steel Man* úspěšný, konstruovali by se vojáci jako jsem já po stovkách, vznikla by divize Supermanů, jakási pretoriánská garda Ameriky. A člověk nemusí dlouze studovat dějiny starověkého Říma, aby se dozvěděl, že pretoriánské gardy nezářka hrály rozhodující roli při převratech a vraždách panovníků. Zodpovědní činitelé se pravděpodobně už v raném stádiu projektu rozhodli zabudovat do nás pojistku, nebo jim to někdo přikázal. Chystali se vyvolávat duchy a chtěli je mít pod kontrolou.

Takže už je jasné, jak mohlo Gabriela Whitewatera přejet nákladní auto. Na místě byl někdo, kdo znal odpojovací kód. Někdo, kdo měl příslušný přístroj a ve správný okamžik stisknul tlačítko. Což znamená, že to ve skutečnosti nebyla nehoda, ale o tom jsem vlastně nikdy nepochyboval.

Bohužel je zároveň jasné ještě něco jiného.

A já musím jednat.

Přednostně se musíme připravovat na smrt, nikoli na život. Abychom mohli říct, že jsme dost dlouho žili, o tom nerozhodují ani roky, ani dny, nýbrž náš duch. Žil jsem postačitelně dlouho, celou myslím očekávám smrt.

Seneca

22. kapitola

Jde to dobře. Ani to nebolí. Zvláštní. Alespoň můžu ještě několik věcí dodat.

Třeba jak skončil Lucius Annaeus Seneka.

V roce 62 odešel do ústraní na svou venkovskou usedlost, částečně ze zdravotních důvodů, částečně proto, že po smrti jednoho ze svých podporovatelů už nedokázal odolávat tlaku nepřátelských klik kolem císaře Neronu. Právě v letech po jeho odchodu nabylo Neronovo velikášství legendárních rozměrů, krev byla prolévána proudem a Řím se ocitl v plamenech.

V dubnu 65 se kolem jistého Calpurnia Pisa vytvořilo spiknutí s cílem Neronu svrhnout. Skupina však byla prozrazena, a protože Piso byl dobrým známým Senekovým, jenž se navíc – jako naschvál den před plánovaným atentátem – vrátil do Říma, nabyl císař podezření, že se jeho bývalý učitel komplotu nejen zúčastnil, ale že ho spiklenci dokonce hodlají dosadit na trůn. Odsoudil ho k smrti s tím, že si smí sám vybrat, jak zemře, a vykonat na sobě rozsudek vlastní rukou.

Když do filosofova domu dorazil setník s rozsudkem, shromáždil se tam právě kroužek přátel k filosofickým rozhovorům. Jeden ze svědků, Tacitus, popisuje, že na Senekovi nebyl znát strach či poraženectví. Klidně požádal o svou závěť, aby v ní mohl provést změny ve prospěch přátel, nebylo mu to však dovoleno. Obrátil se tedy k přátelům a požádal je, aby jako jeho odkaz přijali vzpomínku na jeho život a smrt a utěšoval ty, kteří by propukli v pláč, nabádaje je, aby nezapomínali na ponaučení moudrosti právě v okamžiku, kdy je třeba zachovat důstojnost. Pak si nechal otevřít žíly a zatímco z něj unikala krev, diktoval písarům svá poslední slova, mocný až do samého konce nadáním rétora.

Tak nějak to bylo, jestli si správně vzpomínám.

Zatelefonoval jsem Reillymu a řekl mu, že naše schůzka platí, co nejvšeobecněji, aby naslouchající agenti nepojali zbytečné podezření. Letmo jsem se zmínil, že musím ještě zajít do knihovny, kvůli problému s vypůjčenými knihami, které mi byly ukradeny. Sice ho to slyšitelně podráždilo, ale bylo to nutné. Chtěl jsem, aby o tom moji pronásledovatelé věděli. Rozhodně jsem nepotřeboval, aby se nějaký agent přišel do knihovny podívat, co tam celé hodiny dělám.

Po telefonátu s Reillym jsem vyrazil. Vzal jsem si nějaké věci z koupelny a z kuchyně, opustil dům – tentokrát předními dveřmi – a zamknul za sebou, což ale bylo jen představení pro agenty. Věděl jsem, že tentokrát se nevrátím.

Moje poslední cesta městem byla mučivá, naplněná loučením a bolestmi. Stehno mám v jednom ohni, kůži napjatou, a ani v nejmenším by mě nepřekvapilo, kdyby se mi noha při jednom pohybu prostě odlomila.

Ale ona vydržela. Na Green Street a do knihovny jsem dorazil celý. Paní Branniganová stála za pultem jako obvykle a když jsem se zeptal, jestli smím použít její tiskárnu, bez zaváhání mi podala klíč od kanceláře.

„Budu se muset na chvíli zamknout,“ řekl jsem. „Jde o něco důvěrného.“

„V pořádku,“ odtušila, „zavíráme až v pět.“

Může to trvat i o trochu déle.“

„Jsem tu do šesti.“ Ukázala za sebe na vozík plný vrácených knih. „Musím je konečně zařadit.“

„Díky.“

„Co máte s nohou?“

„Povím vám to později.“ Zamknul jsem se v kanceláři, nechal klíč zevnitř v zámku a okamžitě jsem začal její důvěry zneužívat.

Vytáhl jsem z kapsy štipačky, uchopil tiskárnový kabel a přecvakl ho přibližně uprostřed mezi tiskárnou a počítačem. Pak jsem vytáhl šroubovák a začal rozmontovávat konektor. Když jsem ho měl rozebraný, podíval jsem se do manuálu, jakým způsobem je třeba ho upravit na sériový provoz. V příloze bylo naštěstí uvedené osazení konektorů. Šlo by to i bez toho, ale usnadnilo mi to práci.

O deset minut později vězel konektor zase v tiskárně a z užiznutého konce kabelu vyčuhovaly jen dva tenké drátky, jeden byl červený, druhý žlutý. Odizoloval jsem oba konce, až jsem měl obnažený coul mědi, a oddechl si, protože jedna část celé věci byla hotová.

Chvíli jsem tiše seděl, soustředěně dýchal a zkontroloval, jestli mi funguje dávkování sedativ. Fungovalo, ale nebylo to zase tak důležité. Sklidil jsem z psacího stolu papíry a vytáhl z kapsy obvazy a náplasti. V koši ležely noviny Vyndal jsem je a rozložil před sebou, jistota je jistota. *Třetí vražda v Dingle*, hlásal titulěk.

Z kapsy košile jsem vytáhl balíček se žiletkami. Jednu jsem vylovil, vyzkoušel, jestli je ostrá, a připravil si ji na krabičku. Pak jsem si vykasal pravý rukáv.

Myslím, že už se nebudu hodit za hlavní atrakci tajného muzea.

Z textového editoru, za který vděčím jednomu hravému programátorovi, se sice teoreticky dá tisknout, ovšem jako jediný regulérní datový výstup má sloužit bionické rozhraní na mé pravé ruce. Původně mělo být všechno jinak, ale všechny kompatibilní protějšky, které byly skutečně vyrobeny, jsou zabudované do monstrózních střelných zbraní ukrytých v dalekých a tajných bunkrech. Což znamená, že ono rozhraní je mi k ničemu. Pokud chci své zápisky dostat na papír, musím ho nějak obejít.

A obejít ho lze jedinečně pomocí dalšího kabelu. Kabelu, který vede od počítače v mém břiše k bionickým koncovým kontaktům v ruce.

Položil jsem pravou paži na stůl, vnitřní stranou nahoru, zatnul pěst a do levé ruky uchopil žiletku. Není to zrovna moje nejšikovnější ruka. Přiložil jsem ostří k místu vzdálenému zhruba na délku prstu od zápěstí, kde nebylo vidět žádnou tepnu. Když jsem přitlačil, trochu to zabolelo a objevila se červená kapka. Prořízl jsem kůži a tenkou vrstvu tuku pod ní a táhl žiletku až kousek pod loketní oblouk, takže vznikl asi čtvrt coulu hluboký řez.

Systém do mě pumpoval sedativa. Paží se mi šířil tísnivý pocit. Napravo a nalevo stékala v malých potůčcích krev a kapala na noviny, i přes tlumení.

Ještě nejsem dost hluboko. Snažil jsem se stejnoměrně dýchat. Na okrajích zorného pole se chvěla jakási černá mlha, ale to se poddá, hlavně musím pokračovat.

Znovu jsem ponořil ostří žiletky do tmavočervené kaluže pod zá-
pěstím a řezal pevněji, hlouběji, rozdělil jsem tkáň hrozivým pohy-
bem až k ohybu ruky, a pak jsem žiletku roztřeseně upustil. Ted' mu-
sím postupovat rychle. Zabořil jsem prsty do otevřené rány, propra-
coval jsem se krvavým, teplým masem, až jsem v hloubce nahma-
tal to, co jsem hledal: sériový kabel CPU-BIOUT SER, číslo sou-
částky 001-5398-4423.

Když jsem ho vytahoval, projela mi celým tělem táhlá bolest a čer-
ná mihotající se mlha podstatně zhoustla. Chytil jsem kleště, přeštípl
kabel a připevnil si vyčnívající konec provizorně k nadloktí. Druhý
konec zajel zpátky do masa. Jednou rukou jsem se pokoušel tisknout
okraje rány k sobě, přelepit je připravenými náplastmi a nadělat při-
tom co nejméně nepořádku. Moc mi to nešlo, musel jsem si pomáhat
zuby. Konečně. Začal jsem kolem paže omotávat obvazy, takže kr-
vácení poněkud polevilo.

Otřel jsem uvolněný kabel kouskem papíru, seškrábal z drátů izo-
laci, a spojil je s měděnými vlákny kabelu tiskárny.

Pak jsem dal prostřednictvím klopotných povelů pravé ruce příkaz
k tisku.

Zafungovalo to okamžitě. Zelené světélko na tiskárně zablikalo,
jak přijímala data, a za okamžik se objevil první potištěný list. Zjistil
jsem, že pravička reaguje lépe, než jsem doufal: zatímco se tisklo,
mohl jsem – sice pomalu, ale měl jsem přece dost času –, psát dál.
Což mi poskytlo příležitost ještě několik věcí doplnit.

A tak tu tedy sedím. Větrák tiskárny bzučí tak hlasitě, že neslyším
nic, co se děje za dveřmi. Úzkým, vysokým oknem z matného skla
sem dopadá mírné světlo. Dívám se, jak hranička potištěných papírů
roste. Noviny jsou pocákané mou krví. Píše se v nich o vraždě Ame-
ričana jménem Victor Savannah.

Řekl bych, že podvědomí občas vyvede člověku podivné kousky.
Ta moje část, která obstarává psaní, musela o hodně dříve než zbytek
mysli vytušit, komu jsou tyhle zápisky ve skutečnosti určeny. A tak
jsem takříkajíc sám sobě zamlčel, že to já jsem zabil agenta, jehož
tělo včera ráno vylovili z vod přístavu.

Ano, zabil jsem ho. Úmyslně a chladnokrevně. Myslel jsem na O'Sheovu neteř a synovce a na to, že doktor byl jediný, komu jsem se za všechna ta léta mohl svěřit, a zabil jsem ho.

Nevěděl jsem, že se jmenoval Victor Savannah, a i kdyby, bylo by mi to jedno. Možná se tak ani nejmenoval. Jméno v průkazu tajného agenta moc neznamená. Počkal jsem si na něj před hotelem, sledoval jsem ho a v příhodném okamžiku jsem mu jediným pohybem pravé ruky zlomil vaz. Byla to tichá a rychlá, nezaslouženě milosrdná smrt. Jistě, byl to agent a jednal podle rozkazů, nejednal ve vlastním zájmu. Možná, že dělal jen to, co považoval za svou povinnost. Ale já taky – a já byl silnější.

Uvědomuji si, že jsem příliš riskoval, když jsem ho házel do vod přístavu. Tehdy jsem to ale považoval za nutné, abych smazal případné stopy. Před pondělním večerem se u mých dveří nesměl objevit žádný kriminalista. Dnes je úterý a mě ještě stále nikdo neobtěžoval. Zdálo se mi, že když už dávám do pořádku svoje záležitosti, měl bych jeho smrt vysvětlit.

Je mi ale úplně lhostejné, co stane kupříkladu s mým domem. I můj zbývající majetek – moc ho koneckonců není – mi leží na srdci příliš málo, než abych si o něj dělal starosti.

Když o tom tak přemýšlím, existuje jenom jediná věc, jejíž ztráta mě opravdu mrzí. Fotografie, kterou jsem celé dětství a mládí opatroval v zásuvce nočního stolku jako poklad. Přál bych si, abych ji ještě měl, nebo abych se na ni mohl alespoň naposledy podívat, ale netuším, kam se poděla. Byl jsem na ní já s matkou, krátce poté, co jsem se narodil. Držela mě v náručí, svého pomačkaného syna Duana s velkýma očima, držela mě v náručí a usmívala se do objektivu.

Když odešla, často jsem tu fotografii vytahoval a pokládal před sebe na postel. S podepřenou bradou jsem se na ni díval a snažil si vybavit co nejvíc věcí. Máma se na tom obrázku usmívala, držela mě v náručí a vypadala tak šťastně, jak jsem ji nikdy nezažil, a když jsem se na ni díval, myslíval jsem si, že mě nejspíš přece jen měla aspoň trochu ráda.

Hromádka papíru už je docela vysoká. Nevěděl jsem, že jsem toho napsal tolik. Dám vytištěné stránky paní Branniganové a poprosím ji, aby je předala Finnanovi MacDonoghovi. Doufám, že se k němu

dostanou včas, aby vůbec nerozjžděl riskantní půlnoční akci, protože já tam nebudu.

Položil jsem si totiž předtím v kuchyni otázku, kterou jsem si měl položit už dávno, dokonce i v horečce a s odumírajícím stehnem, otázku, která zní: Jak mě agenti mohli včera v noci na svazích Beetracku vůbec najít?

Jsem si jistý, že neviděli, jak jsem se dostal z domu. Taky mě ne sledovali, toho bych si všiml. Objevili se jako blesk z čistého nebe. Dokázali to, protože věděli, kde jsem.

Myslím, že rozhodující roli hraje loď, která od včerejška kotví v přístavu. Je to radiová loď, to se nedá přehlédnout. Nejspíš si ji vyžádali po událostech z páteční noci, kdy vyšlo najevo, že dokážu sledování alespoň dočasně uniknout.

Když někdo kyborgovi tajně namontuje nouzový vypínač, dá se předpokládat, že se taky postará, aby ho v případě potřeby mohl zaměřit přesně na metr. A existenci takového zaměřovače mu samozřejmě rovněž zamlčí. Někde v mém systému se skrývá další přístroj, který na základě správného kódového impulsu prozrazuje moji přesnou pozici, a dnes v noci ten přístroj poprvé použili. Jedině tak mě mohli tam venku mezi ovce najít.

Což znamená, že pro mě není úniku ani záchrany. I kdybych dokázal uniknout agentům tady ve městě, stejně by mě našli, našli by mě kdekoli na téhle planetě. V žádném případě bych se nedostal až do Dublinu. Znam výcvik našich ozbrojených sil a vím, čeho jsou schopné. Příště mi nebudou diskrétně svítit baterkami na cestu. Příště přiletí vrtulníky, z nebe se budou spouštět muži v maskáčích a každý, kdo bude se mnou, bude ve smrtelném nebezpečí.

Nemůžu odejít. V mém těle je elektronický zrádce. Byl bych majákem v neviditelném světě radiových vln a jistou smrtí pro své průvodce.

A protože se obávám, že byste si, Bridget, mohla dělat falešné představy o technických možnostech a odhodlanosti těch, kdo ve mně vidí státní tajemství, rozhodl jsem se v zájmu vás a vašeho bratra jednat. Proto dnes v osm hodin večer nastoupím na palubu Reillyho člunu a nebudu doufat v nic víc, než v milosrdnou, bezbolestnou smrt. Až se dozvíte, že ztroskotal i váš druhý pokus o mou záchranu,

bude už pozdě zahájit třetí. Nedělejte to. Zachraňte sebe, jak nejlépe to jde.

Tisknou se poslední stránky. Paní Branniganová právě zaklepala na dveře a já jsem zavolal: „Ještě okamžik!“ Je čas skončit.

Nejspíš o mně už nikdy neuslyšíte, Bridget Keaneová. Tohle je moje poslední příležitost povědět vám, co je ještě třeba.

Už víte, že jsem byl do vás zamilovaný. Odpusťte mi. Blouznil jsem, v rozporu se zdravým rozumem jsem lpěl na iluzi, že by pro mě mohlo zase existovat něco jako normální život. Říkám to, aniž bych chtěl někoho obviňovat, dokonce ani sebe ne. Tohle byl můj život a patří k němu i část, kterou jsem prožil jako poloviční stroj. Něco jsem hledal, a nenašel jsem to. To se stává.

Seneka kdysi napsal svému příteli Luciliovi: „Žil jsem postačitelně dlouho; celou myslí očekávám smrt.“ Přál bych si, abych o sobě mohl říct totéž. Nemohu. Avšak když jsem se dnes rozhodl, že vás budu chránit, poprvé v životě mě naplnilo něco, co je větší než jakýkoli strach. Můj život možná ztroskotal, ale přece jsem dosáhl bodu, ve kterém měl smysl. Odcházím, a přesto se odvažuji říci: „Žil jsem a miloval. Celou myslí miluji.“ Odcházím jako muž, který celou myslí miloval, Bridget Keaneová, a ať už půjdete kamkoli, zapamatujte si mě tak. Jako muže, který byl ztracený, a jemuž se dostalo záchrany. Jako muže, v jehož srdci jste zanechala hlubokou stopu, i když jste se ho nikdy nedotkla.

Citáty v textu pocházejí z následujících Senekových děl:

Ad Lucilium epistulae morales (Listy Luciliovi)
De vita beata (O blaženém životě)
De tranquillitate animi (O duševním klidu)
De consolatione ad Marciam (Útěcha pro Marcii)
Naturalium quaestironarium (Otázky přírodní filosofie)
De brevitae vitae (O krátkosti života)
De providentia (O prozřetelnosti)
De constantia sapientis (O stálosti mudrce)

Citovány byly v překladech Václava Bahníka a dr. Bohumila Ryby dle těchto českých vydání:

- Výbor z listů Luciliovi, Antická knihovna, nakladatelství Svoboda, Praha 1969
- Výbor z listů Luciliovi, Antická knihovna, nakladatelství Svoboda, Praha 1987
- Další listy Luciliovi, Antická knihovna, nakladatelství Svoboda, Praha 1984
- O duševním klidu, Antická knihovna, nakladatelství Odeon, Praha 1998
- Útěchy, nakladatelství Odeon, Praha 1977
- Slova tesaná do mramoru, nakladatelství Vyšehrad, Praha 2000

V irské rybářské vesnici žije osamělý muž, který skrývá podivné tajemství. Vlastně on sám je tím tajemstvím...

*Slibovali mu nadlidské schopnosti, ale nakonec skončil jako nemo-
houcí slaboch.*

*Doufal, že z něj bude hrdina, ale teď se musí skrývat před celým
světem.*

*Vše, po čem touží, je pokojný a klidný život. Kdosi neznámý se však
vydává po jeho stopě, touží ho najít, a co víc, zná jeho tajemství...*